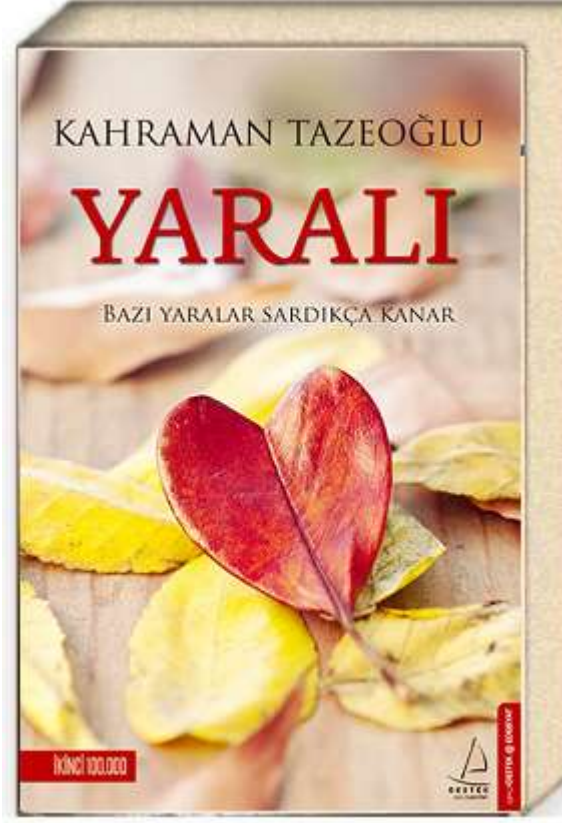

Kahraman Tazeoğlu - Yaralı

www.CepSitesi.Net

www.CepSitesi.Net

Aşk hayallere tutunurken gerçeklerden düşmekmiş.

Aşk insanın kendisini başkasıyla yakmasıymış. Aşk kederden gülüş beklemekmiş.

Aşk insanın karşısındakini sevmesinden çok onun vereceği acıları sevebilme cesaretiymiş... Hepsine yeterdi yüreğim. Hepsine vardı cesaretim.

El olup gitmeseydin...

Bazı yaralar sardıkça kanar.

Kiminin çöle döner yüreği kimi içinde bir yanardağ saklar.

Terk edip gitti sanmıştım. O da böyle biliyordu. Ayrıldık o kadar. Onun için buydu yaşanan...

Meğer içindeki çöllerin kum fırtınasında savrulup gitmiş. Ardında için için yanan bir yanardağ bıraktığını bilmeden... Söndüğünü sandığım an yeniden patlıyor. Bu patlayış ik ine isiydi ikinci ke kanadı yaram. İki yıl sonra yeniden. Tam şuramda. Hiç beklemediğim tümüyle unuttuğum bir anda

Yüreğinde çöl taşıyana seraplar düşer. Gördüğünün büyüüne kapılır bir su pınarı gördüğünü sanır ancak kana kana içmek için avuçladığı sular elini yakınca kum olduğunu anlar. Rir yalana kanıp sahte dünyaların yıldızlarına kapılmıştı. Ben de onun aşkına kanmıştım. Yalan değildi ikimiz de çok

acemiydik sadece. Ben ona kendimi vermiştım o da bana bir serap. Bana bakarken ışıldayan gözleri ruhumu kamaştırırdı güneş kadar gerçekti ama onun hir çöl güneşi olduğunu nereden bilecektim O kendi çöllerine savruldu güneşi bende kaldı içimde gizli bir yanardağ vardı.

Onu kum fırtınaları kasıp kavurmuş ben de hiç doğmayan güneşinden yanıp kavrulmuştım. Beni görünmez bir ateşle içten eritiyordu. Kendi elimle açtım yolunu. Yaraladım kendimi öldüresiye ölmek istedim. Benim yıldızım kayarken o güneş doğacak kimsenin görmediği mezar taşım olacaktı. Ama tekrar açtım gözlerimi bileğimde derin bir yarayla. İki kez unuttum iki kez bir tene dokundum kıskanç bir aşık gibi yeniden patladı. Neye uğradığımı şaşırdım

İçimde patlamaya hazır bir volkanla yaşıyorum. Biri beni saracak olsa yine patlayacak ve onu da yakacak. Böylesi bir güneş tutulmasındayım. Yüreğim tutsak elim kolum eskimeyen bir aşkla bağlı. Hani olur ya yüreğine bir hançer saplanır da hiç kanamaz ama hançeri çektiğinde öleceksindir. Öyle bir yarayla yaşıyorum. Hançer yerinden birazcık oynasa kan dökülüyor. Hiç kimse anlayamaz benim çektiğimi. Öyle suskunum ki yazmaktan başka çare yok.

Acılar olgunlaştırır derler. Demek ki insan aldığı yaralardan öğreniyor hayatı ve kendini. Aşk yarası taşımayan aşkı bilmez insan yaralanınca yarasını saracak birini arıyor. Aşkın ikinci acemilik evresi bu... Oysa aldığın yara seni hakiki aşka götürüyor acı yol gösteriyor. Yaran kapanmadan bunu bilemiyorsun.

Aynı kaderin farklı yaralarıydık onunla. Her şey bir cümleyle başladı. Bizi kelimeler buluşturdu. Bazen bir cümle hayatı baştan aşağı değiştirmeye yetiyor. Yaradan fışkıran bir cümle başka bir yaralıyı sana çekiyor. O da seni arıyor bilmeden. Ama yarasına bağlanıp öyle sırt çevirmiş ki aşka bulunduğu bile inanmıyor.

Beni yaram bırakmıyor yeni bir aşka yelken açtığımda yeniden kanıyordu. O yarasına sadıktı. Aşk insanı açtığı yarayla sınar. Karşına iki engel çıkarır biri kendinde diğeri onda. Bu ikisini aşmadan hakiki aşka varılmıyor. Aşk yarası aşkın pusulasıdır. Yaraya değil yarayı açana değil yalnızca aşka bak. Bir yara kapanmadan yeni bir sayfa açılmıyor. Ne başkasıyla sarmayı dene ne de onu bile bile yeniden kanat. Her yara bir geçittir iki kişinin geçemeyeceği kadar dar bir kapıdır. Tek başına geçmelisin kendi yarandan.

BİRİNCİ BÖLÜM

Eve dönüyordum ama hangi yoldan gittiğimi bilmiyordum. Ayaklar kendiliğinden götürür gibi sürüyordum arabayı. Gözüm yolda değildi aklım başka yerdeydi. Tekrar tekrar geriye sarıyor ve aynı yerde duruyordu. Sol elim kan içindeydi. Direksiyona bulaşmış döşemeye ve pantolonuma damlıyordu... Peçete ıslaktı kandan bileğime yapışmıştı. Kırmızı ışıktı durdum. Peçeteyi değiştirdim. Yeşil ışığı beklerken benim de bir kırmızı ışığım var dedim kendi kendime. Hayatın sarı ışığında hüznümle bekliyor yeşil yanınca tekrar yola çıkıyor kırmızı ışığın geride kaldığını hayatın bana bütün yolları açtığını sanıyordum ama tekrar bir kırmızı ışık çıkıyordu karşıma. İşte yine böyle olmuştu. Handeden kalan aşk yarası yem bir aşka yelken açarken tekrar kanamıştı.

Hani bir oyun vardı çocukluğumuzda Tilki tilki saatin kaç Ebe duvara yaslanırdı biz de böyle sorardık ona Tilki tilki saatin kaç Bir derse bir adım iki derse iki adım yaklaşırdık bazen atlayarak uçarak ebeye dokunabilmek için... Kazandibi derse başa dönerdik. Ebe dokundurmak istemiyorsa yaklaşırdı böyle söylerdi. Ben de dokunacak oldum Handeden sonra iki başka kişiye. Dokunur dokunmaz kazandibi oldum başa döndüm. Handenin beni terk ettiğine.

Beni hayata bağlayanla ölüme gönüllü gönderenin aynı kişi olması kaderin garip bir cilvesiydi. Aşk bir hüzünden bin umut doğurmak olsa da insan sevince koşar adım gide-miyormuş sevdanın dar

sokaklarında. Sonra bildiğin yolda tökezliyor düşüyorsun. Yaran yeniden kanıyor. Bu benim yaram diyor öpüyorsun geçmiyor. Kabuk bağladığını sanıyorsun acısı dinmiyor.

Acı ruhun fiyakasıdır derler ya hani... Gerçekten öyleymiş. Fiyakalı bir acıya sahibim nicedir. Kalbim sıkışıyor aklıma geldikçe. Kapısı olmayan bir kafeste kuş beslemeye çalışmış onu sevmek. Ardında bir tüy bile bırakmadan uçup gidince anlıyor insan. O meğer geri dönüşü olmayan en güzel eksikliğimmiş... Beni mutlulukla cezalandıran pişmanlığımış...

İnsan bazen bir şey için her şeyini verecek kadar cömert her şey için hiçbir şey vermeyecek kadar cimri olabiliyormuş. Onun bana ne vermediğine bakmak için eğildim içimin boşluğuna. Gördüm ki kendisinden başka hiçbir şey bırakmamış orada. Bana hiçbir şeyini vermiş ve çekip gitmiş. Küçük kalbimden çıkan bu kocaman hiçbir şey ne kadar da ağır gelmiş hayatıma. İçime bakınca kendimi incittim.

Biz onunla yan yanayken birbirinin imkansız olan insanlar gibiymişiz. Gidişine değil de hala ayakta kalışına şaşıyorum. Dünya talihsizler için yuvarlak bir cehennemmiş şimdi daha iyi anlıyorum. Yol aldıkça başa dönmem bundan. Dünyanın yuvarlak olduğunu unutmamdan.

Yeşil yanmış arkamdan komaya basıyorlar. Mecburen gaza basacak ve yola devam edeceğim. Hayat buna zorluyor.

Ecel almamıştı beni belki hiç çıkmayacaktım kabuğumdan. Herkes yalnız ancak bu yalnızlar kalabalığı illa ki çekiyor kendine. Arkamdan komaya basanlar gibi açılan yollardan devam etmeye zorluyor. Bir daha asla diyorum sayıklar gibi ama aynı anda tekrar gaza basıyorum. Ben şimdi eve dönüyorum her gün döndüğüm evime... Ama başka biri gibiyim. Bileğimdeki yarayı açarken hissettiklerim hiçbir yere gitmemiş.

Edip Cansever çocukluğu gökyüzüne benzetmiş çünkü hiçbir yere kaybolmuyor. Bazı anlar bazı duygular o gökyüzü gibi. Boynunu büküyor başın eğik gözlerin yerlerde geziyorsun. Sonra unutuyorsun boynunu neden büküğünü çukurlara baka baka yürürken gökyüzünü unutuyorsun ve başını tekrar kaldırır kaldırmaz onu görüyorsun. Yıldızın kayana dek orada duracak ve gören çocuklar ardından bir dilek tutacak. Sevenlerimiz gözyaşı döker mezar taşımıza bakanlar Fatiha okur sadece çocuklar ve çocukluğunu kaybetmeyenler dilek tutar. Hande çocukluk arkadaşım gençlik aşkımdı birlikte büyümüştük. Benim tek dileğimdi. Birden yıldız gibi kayıp gitti. Gökyüzü aynı ama bir yıldız eksik hiçbir dileğim yok artık. Ecel beni almadı ama tekrar tekrar öldürüyor.

Lisedeyken Handeye anlattığım bir hikaye durup durup aklıma geliyor. Bir adamı taşıyorlar ama hiç yara açılmıyor. Sonra bir kadına ilk bakışta aşık oluyor ve taşların çarptığı her yerde yaralar açılıyor kanlar içinde kadının ayaklarına yığılıp ölüyor. Ne kadar sevmişti bu hikayeyi. Dilden dile bu zamana kadar geldiğine göre hakikatin bir parçası. Ona aşık olduğumu bu hikaye ile anlatabilmiştim. Ben de çok taş yemiştım ama hiçbirini hissetmemiştim. Handeye bakarken her yanı tatlı tatlı sızlardı. Şimdi ben bir hikaye gibiyim. Hande için açtığım yara başkasıyla kanıyor. Bir rüya gibi geliyor bu bana inanmakta zorlanıyorum. Bu yarayı açtığımda rüyaların kapısı açılmıştı bana ama geçemedim.

Birden tuhaf bir ürperti hissettim ve gözlerim karardı. Hızlı gitmiyordum ama o kadar dalmışım ki az kalsın bir çocuğu eziyordum Yola kaçan topu gördüm ama ardından bir çocuğun koşarak gideceğini düşünüp yavaşlamadım. Çocuğu görür görmez buz gibi ter dökerek frene bastım. Çocuk donup kalmış bana bakıyordu. Neyse ki çarpmadım. Yarım metre bile değildi aradaki mesafe araba

durduğunda... Kendime gelememiştim hala. Derin bir nefes verdim. Kapıyı açtım indim. Kanayan elimi arkamda sakladım.

iyi misin diye sordum.

Çocuk Korkma bir şey olmadı dedi.

Üstünde bir deniz şortu vardı ayaklan çıplaktı.

Dikkatli ol. Az kalsın seni ezecektim dedim.

Ben zaten boğuldum dedi

Şaşıtm kaldım söylediğine. Dar sokakta yolun iki yanına arabalar sıkış tepiş park etmişti. Yola kaçan renkli topu bir arabanın altına dayanmıştı. Topu aldım ona verdim. Fakat anlamadığım bir şey vardı. Çocuğun topu her yerde görmeye alıştığımız küçük çocukların mahalle aralarında oynadığı toplardan değildi. Bir deniz topuydu bu...

Eline ne oldu diye sordu.

Kanadı dedim.

Bazı yaralar sardıkça kanar dedi.

Elinde deniz topuyla iki arabanın arasından kaldırıma çıktı karanlık sokakta gözden kayboldu. Belki oradaki apartmanların birinde oturuyordu. Arabaların arkasından görünmeyecek kadar kısaydı boyu. Olduğum yerde kalmışım. Sanki onu görecekmış gibi bakıyordum ama dalıp gitmişim aslında. Ne kadar kaldım orada bilmiyorum. Belki birkaç saniye belki birkaç dakika... Hayat yolumun orada değiştiğini bilemezdim ama bir şey olduğunu hissetmişim.

Hayatın görünmez kapıları vardır. Dışarıyı içeriye içeriyi dışarıya kapatsa da duvarların kendi inisiyatifinde olmayan delikleridir kapılar. Rilmeden gireriz bu kapılardan girince hayatımız değişir çünkü başka bir kader yoluna sapmışızdır ama fark etmeyiz. Kimisi hiç bilemez nasıl girdiğini kimisi benim gibi sonradan anlar.

Sokak aydınlanmıştı. Rir araba geldi koma çaldı. Renim arabamın farları açık değilmiş o an fark ettim. Arabama bindim tarlan yaktım ve yavaş yavaş çıktım sokaktan. Çocuğun sesi kulağımda çınılıyordu. Trafiğe takılmamak için girdiğim ara sokaklardan yola devam ettim. Park edecek bir yer aradım. Sokağın sonunda buldum bir yer.

Eve giderken dalgındım. Karşıdan gelenlerin yüzlerinde hep kaygı vardı ruhumun aynasıydı bu yüzler. Ren de kaygılıydım demek ki. Kanlı peçeteyi hala avucumda sımsıkı tutuyordum. Tekrar kanayacağını biliyordum ama beklemiyordum. Rilmekle beklemek farklıydı. Raşına geleceği bilmek doğurgan bir tecrübe gelmemesini beklemek kısır bir umuttu.

Eve yaklaşınca adımlarım hızlandı. Mis gibi çiçek kokuları yanaklarımı okşuyordu. Çiçek tezgahının önünden geçerken Necdet ağabey çiçekleri topluyordu. Başı öndeydi. Göz göze gelmemek yanından hızlıca geçip gitmek istedim.

Selam vermeden geçmek olmazdı ama bu halde onunla konuşamazdım. Fakat unutmuşum Necdet ağabey yere bakarken özenle çiçek sararken bile gelip geçeni görebilirdi. Başka bir gözü vardı onun. Başını kaldırmadan sordu

Nereye böyle acele acele evlat

Yakalanmışım. Utandım. Yavaşladım ve durdum. Tezgaha yaklaştım. Kanlı elimi gizleyerek öylesine bir cevap verdim

Hiç ağabey. Eve gidiyorum işte izin günümdü. Biraz dolaştım. Kamım çok aç. Bir an önce eve gidip karnımı doyurmak istiyorum.

inanmayan gözlerle yüzüme baktı.

Yüzündeki kaygı hiç öyle söylemiyor ama dedi bir açıklama bekler gibi.

Yıllardır tanıyorum Necdet ağabeyi. Mahallede benden eski. Ona hiç yalan söyleyemezdim zaten. Yalanı insanın gözünden okurdu o. Kimse onu kandıramazdı.

Yıllardır burada çiçek satar. Bütün gün tezgahının başında tentenin altında oturur. Gölgeyi sever. Bir gölge gibidir. O kadar sessizdir ki sanki çiçeklerle konuşur. Bütün mahalleli onu tanır ve sever. Herkesin dert babası delikanlıların aşk doktorudur. Mahallenin gençleri bir kıza çiçek hediye edecekse ilk çiçeği parasız verir.

Kimi kimsesi yoktur. Sabah gelir akşam gider. Geceleri ne yaptığını kimse bilmez hiçkimse merak etmez. Oysa ben etmişim herhalde bir çiçek gibi kendine kapanıyordur demişim. Herkesin yardımına koşan biridir. Özellikle anne ve çocuklara karşı çok merhametlidir. Yeni gelenlere ve yolun sonuna varanlara yakındır. Bu yüzden ben onun sabahları başka bir dünyadan gelip akşamları güneş batınca geri döndüğünü düşünürüm. Yaz kış sırtından çıkarmadığı uzun pardösüsüyle tanınır. Biçimsiz uzayan sakalları onu biraz derbeder gösterse de her daim temiz ve çiçek kokuludur Necdet ağabey. Mahallelinin çiçek alma alışkanlığı pek yoktur ama herkes onunla sohbet etmek için gider tezgahına. Bazıları akıl danışır. Mahallemizin bilgesidir aynı zamanda. Çiçek almayanların çiçekçisidir o. Zararsız denince bizim mahallede akla ilk o gelir ama herkes gözünün içine bakamaz çünkü gerçeği şıp diye görürverir.

Karnından önce kaygını doyur deyince irkildim birden.

Babacan bir edayla gülümsüyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Elimdeki kanlı peçeteyi fark etmesinden çekinerek ben de ona gülümsedim ama tedirgindim ondan kaçmazdı hu.

Geçıştirmek için Eeee işler nasıl Necdet ağabey diye sordum.

Öylesine sorduğumu biliyordu. Beni daha fazla sıkıştırmamak adına hemen cevap verdi. Ama bu sıradan soruya verdiği cevap hiç de öylesine değildi.

İşler mi dedi. İnsanların yüzüne baksana Kaan... Kimse gülmüyor. Çiçek mi satılır

Eve girince kovuğuna giren bir sincap kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi hissettim kendimi. Bit an önce eve dönmek kabuğuma çekilmek istemişim. Telaşım geçti ama dalgınlığım sürüyordu. Yaramın tekrar kanaması kadar o yarı çıplak çocuğun söylediği söz de aklımı allak bullak etmişti. Bazı şeyler var ki insan yaşayınca normal geliyor ama sonradan düşününce sınıksız kilitli bir sır kapısı gibi kalıyor bellek denen çekmecelerden birinde. Öyle bir kapı ki orada duruyor aklını ne kadar zorlarsan zorla bir türlü açılmıyor.

O günden sonra deniz topunun peşinden koşan çıplak çocuğu bir sır gibi sakladım kimseye anlatmadım. Sihri kaçır diye mi anlatmadım uydurdum sanılır diye mi çekindim emin değilim. Belki her ikisi de. Yaramın nokta atışı yapar gibi başka zamanlarda başka kişilerle yaşadığım benzer anlarda tekrar kanamasını zamanla olduğu gibi kabullendim de adını deniz çocuğu koydum o yumurcağın bir cümlesi benim mantram oldu. Tümüyle sana ait hiç kimseye söylenmemesi gereken söyledikçe seni kendi derinliklerine I indiren tılsımlı bir cümle. Hayatımı değiştireceğini bana | başka bir hayatın kapısını açacağını bilmiyordum. Hiç kimse bilemezdi.

Kanlı peçeteyi çöpe atarken elim titredi. Sanki Handeyi çöpe atıyordum. Sanki Handeden sonra karşıma çıkan ve beni kabuğumdan çıkaran o iki kıızı çöpe atıyor ve başa dönüyordum. Ben o an böyle düşünüyordum ama başa dönmek miydi gerçekten emin değilim. Hayatıma son vermek için bileğimde açtığım o derin yara tekrar tekrar döndüğüm bir başlangıç mıydı

Elim titreye titreye çöpe attım kanlı peçeteyi. Ruhum da titriyordu. Bir hatıra gibi saklamak geçiyordu içimden. Canıma kıymak zor gelmedi de iki yıl sonra tekrar kanayan yarama bastığım son

peçeteyi çöpe atmak acıttı içimi insan bazen kuruyup solacak bir lekeye kendisinden daha çok değer verebiliyor. Terk edildiğimde kendimi çöpe atılmış gibi hissetmişim belki o yüzdendi elimin böyle titremesi. Aşık olduğum kızın bana yaptığını ben bir peçeteye yapmakta zorlanıyordum.

Bir gün bunları Necdet ağabeye anlattım. Deniz çocuğunu değil tabii tekrar kanayan yarama bastığım peçeteyi çöpe atmakta zorlandığımı mutfaktaki çöpe atıp üstünü diğer çöplerle örtüp geri döndüğümü tekrar tekrar çöpteki kanlı peçeteye baktığımı anlattım.

Hande beni bir çöp gibi attı ama ben o peçeteyi çöpe atarken bile elim titredi içim yandı be ağabey dedim.

Yaralı olmak budur dedi. Acı tatlı demeden bir hatırayı bile incitmeye kıyamazsın. Canın ne kadar değerli olduğunu yaralılar bilir. Kalbin kırıkla kalbinin değerini bilirsin kimsenin kalbini kırmak istemezsin. Ruhun yaralıysa bir ruh olduğunu idrak edersin. Ruh her yerdedir. Elinin değdiği kanının lekelediği bir peçetede bile ruhunun izi vardır. İncinsen de incitmek istemezsin. Çünkü ruh dünyada fani olduğunu bilir. Ardında bırakacaklarını kendisiyle gelecekleri ayırt edebilir. Dünya ardında kalır ama sevapların ve günahların seninle gelir. O peçete ardında kalacak ama hissettiklerin sende kalır. Senin başkalarına hissettirdiklerin başkalarının da sana hissettirdikleri asla kaybolmaz. Kalbinde bir yerde saklı kalır. Fakat daima kendinden başlaman gerekir. İnsanın kendine hissettirdiği önemlidir. Bazı insanlar kendini sevindirmeyi ödüllendirmeyi bilir öyle yaşar. Bazıları kendini sevmez sürekli kendine çektirir. Yaralılar sevincinde kederli kederinde sevinçlidir. Kurtulurken bağlanırsın birine bağlanırken kurtulursun. Ama bunları anlamak zordur. Yaşaman gerekir yaşayarak anlayabileceğin şeylerdir bunlar. Gençlik duyguların olgunluk tecrübelerin zamanıdır. Şimdi sen duygularının seline kapılmış gidiyorsun. Elbet bunlar da geçer.

Peki ben ne yapayım Necdet ağabey

Kendinden kurtul. O zaman kendine bağlanır kendinle barışık olursun. Hayatla da barışırsın. Ne yöne adım atacağını başkasına sormazsın içindeki ses bunu zaten sana söyler.

Necdet ağabeyin sözlerine değer verirdim bana söylediklerinden etkilenmişim ama bunlar bana hayatın gerçekleri gibi değil bilgece sözler gibi geliyordu. Zaten yaşamadan anlayamayacağımı da söylemişti.

Onunla konuşmak dertleşmek bana hep iyi gelirdi. İnsanın konuşmaya da dinlemeye de her zaman ihtiyacı var. Ben dinlemeyi severim Necdet ağabey de öyledir. Bu yüzden sohbetlerimiz uzun sürer. Başkalarına pek anlatmaz genellikle dinlemeyi tercih eder.

insanın bir ağız iki kulağı vardır o halde konuşmaktan çok dinlemek gerekir demişti bir gün. Dert babası olmak tabiidir. Çok konuşmak günahtır sözü boşuna değil. Çünkü insan tabiatına aykırıdır çok konuşmak. Hep dinle. Evdeyken evi dinle sokaktayken sokağı dinle arabadayken arabayı dinle ki aklın yaşadığın andan uzaklaşmasın alıp başını gitmesin. Sen de kaybolur gidersin.

Peçeteyi çöpe attıktan sonra banyoya gittim önce ellerimi yıkadım. Kan durmuştu ellerimi iyice temizledim. Yaraya baktım. Bana Handeyi daha doğrusu beni terk edişini sonrasında geçen karanlık günlerimi gecelerimi hatırlattığı için yarama bakmak istemezdim. O çizgiler kötü bir kaderin çizgileri gibi gelirdi bana. Bu kez baktıkça kendime acıdım. Yarama merhamet sürdüm. Bir derdim vardı. O da derdimin nişanesiydi. Onu görmek istememem ondan utanmam kendime sırt çevirmiş olmaktı. Ben kendime küsecek ne yapmışım İnsan tek başına da kalsa kalabalıklara karışsa da hep yalnızdır. Bir de kendisine küserse hayat nasıl yaşanır Handenin açtığı yara yüzünden kendime sırt çevirmiştim. Yalnızca yazarken birbirimize yüzümüzü dönüyorduk. Hayat kendimle buluşturmuyordu beni. Bir tek yazarken el ele veriyorduk. Kendimle dertleşiyordum. Yazmak

yaşamak yaşamak yazmaktı benim için. Demek içimde yazarken dinlediğim bir ses vardı. İnsan dinlemeye kendinden başlamalıydı.

Gömleğimin manşeti kıpkırmızıydı. Pantolonum da lekeliydi. Üstümü çıkardım soyunup duşa girdim. Bu küvette kesmiştim bileğimi. Parmağımın ucunu yaramın üstünde gezdirdim hiç acımıyor hatta hissetmiyordu. Doku şimdi yumuşak olmasına rağmen nasır gibi hissizdi. Gözlerim doldu ama ağlamadım. Sadece yaşlar illegal bir eylemle döküldü yerlere. Sular delikten akıp gitti küvette onlar kaldı.

Duruyla da başlamadan bitmişti. El ele tutuştüğümüzda yaram son sözü söylemişti ama ben ne diyeceğimi bilememiştim. Yaramdan akan kan onun eline de bulaşmıştı. Utandım yaramdan ben yine kendimden utandım. İçim sıkıldı. Ona bunu yapmamalıydım. Ruhumu yıkamadan onu kendime heveslendirmemeliydim. Çok aptalım Ona anlatmalıydim ama beceremedim. Ne yaptım peki Öylece sustum. Anlatmak yerine sustum. Zaten anlatamazdım. Konuşarak anlatamadığımı susarak nasıl ifade edebilirdi ki insan

Keşke beni biraz anlayabilseydi. Ama ben söylemeden nasıl bilebilirdi Yalnızlık da bu zaten anlayamıyoruz birbirimizi. Kendimizi anlatmaya mecburuz anlatmaya muhtacız ama kendimizi bile anlayamıyoruz nasıl anlatabiliriz İlk bakışta aşık olabiliyorken bir bakışta anlayamıyoruz kimseyi. Birbirini çok iyi tanıyanlar yapabiliyor bunu. Bazen yaşlı çiftlere bakarken imrenirim sessiz sedasız oturur ara sıra birbirlerine bakıp gülümserler. O bakış o tebessüm çok şey anlatır onlara. Yıllar yılı yaşanmış koskoca bir hayatı özetler bazen. Hiç kimsenin bilmediği gizli saklı köşelerinden bir hatıra fişkirir bir bakışta o hatıra ikisi için canlanırverir yeniden yaşarlar.

Bense ansızın terk edilmişim bir daha kendime gelememişim. Hayatımı ortasından böler gibi bileğimi kesmişim. Tekrar tekrar açtığım yaranın kuyusuna düşüyorum. İki kez aşka heveslendim ve gönlümü açtım açar açmaz yüzüme kapandı aşkın kapısı. Sevmek sevilmek bir yana ben anlaşılacak isterdim. Beni anlamayan birinin yanında yok gibiyim.

Evet Ona geldiğimde yaşıyordum ama canımı yitirmiştim. Nasıl da eksiktim. Onu azaltarak eksiklerimi tamamlamaya hakkım yoktu. Bu yüzden ilişkimiz başlamadan bitmeliydi. Ona bu haksızlığı yapamazdım içinde kaybolduğu bulutun yağmuru değildim. Vazgeçmeseydim belki de bir yanıla aşık olacaktı.

Canım sıkılıyordu. Her zamanki gibi bir sıkıntı değildi bu. Ne yapacağını bilememekti. Tekrar başa dönmüştüm. Şimdi ne yapacaktım Ne geçmişi ne de yarını düşünmek istiyordum. Yaramı sardım ve bilgisayarımın başına geçtim. Her akşam yaptığım gibi e-postalarımı kontrol ettim. İki yıldır süren bir alışkanlık... Bugün de bir mesaj gelmemişti Handeden. Beni terk ettiği günden itibaren her akşam yapıyordum bunu. İlk zamanlar yalnızca ondan bir mesaj gelip gelmediğine bakmak için açıyordum. Şimdi öylesine açıyorum ama her seferinde o heyecan ve ardından hayal kırıklığını yine yaşıyorum. İçinde sönmemiş bir yanardağ taşımak böyle bir şey. Her an patlayabileceğini biliyorsun ama sönüp gitsin isterken patlamasını bekliyorsun. İki kez patladı işte bugün ikinci kez patladı. Beklediğim gibi değildi tabii sanki ilkinden ders almadığım için yinelenmişti.

Balkan dillerinden birinde unutmak ve bağışlamak aynı kelimeyle itade ediliyormuş. Unuttum diyen aynı zamanda bağışladım demiş oluyor. Ben Handeyi unutamamıştım peki bağışlamış mıydım Unutamadığıma göre demek ki hayır

Facebooka baktım. Arkadaşlarımın profillerinde amaçsızca gezindim. Herkes ne kadar mutlu görünüyordu... Fotoğraflarda

Fotoğraflara bakıyordum öylesine. Aklım başka yerdeydi. Bugünle geçmiş arasında bir dolmuş gibi gidip geliyordu. Bir süre sonra bileğimden yine kan sızdığını fark ettim. Bilgisayar başından kalkıp sargı bezini değiştirdim. Bu kez daha sıkı sardım. Çok yorgundum içime çöken can sıkıntısı ruhumun yorgunluğuydu. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Yatağıma uzanmak ve farkına varmadan uykuya dalmak istiyordum. Bilgisayarımı kapayacaktım ki deniz çocuğu geldi aklıma. Kendi derdime dalıp gitmiş onu unutmuşum. Bir daha unutmamak için bana söylediği sözü profilime yazdım.

Bazı yaralar sardıkça kanar.

Yatağıma uzandım. Uykunun huzurlu kollarına bırakmak istiyordum kendimi. Ama bir türlü uyuyamıyordum. Dağılmış odamda oraya buraya savrulmuş giysilerime defterlerime duvarlara yazdığım yazılara baktım. Kalkıp şiir yazsam sabahlardım biliyorum. Hiç yeltenmedim. Kan lekesi bulaşmasın bu gece şiire.

Yaramı kontrol ettim. Artık kanamıyordu. Yaralı bileğimi göğsüme koyup gözümü tavana diktim. Artık bir marş gibi ezberlediğim Hakan Sarıcanın o şarkısını mırıldanmaya başladım. Bu yara senden kaldı...

Evet ondan kalmıştı bu yara. Kapanmak bilmeyen sardıkça sarmaya çalıştıkça yeniden kanayan bir yara. Bundan tam iki yıl öncesine denk geliyordu onun belki de haberi bile yokken gidişiyile açılan bu yaranın kimsenin gelişine izin vermemesi...

Yaram da ona sadıktı. Tıpkı benim gibi. Yaram da ondan vazgeçemiyordu. Ben gözyaşı o kan döküyordu. O gittikten bir yıl sonra bir başkasıyla sarmayı denemiştım yaramı. Olmadı. Sessizce bir yıl daha geçti hir yıl daha tükendi ömrümden. Bugün tekrar denedim. Yine olmadı. Sardıkça kanadı. Neler denemedim ki Acımın orucunu uykularıma mı tutturmadım Gözlerimden üstüne teselliler mi akıtmadım Kendimi kendimde unutup unutmamanın hediyesini kendime mi sunmadım

Kaç beden kaç şehir kaç sığınak terk ettim yaram yarasını tanıır diye... Gelmedi. Gelmedikçe yaram irinlendi. Gelseydi belki yaram yarasında iyileşirdi. Gelmedi. Gelemedi... Keşke gelseydi. Ve diyebilseydim ona Korkma yaralamaz yaram seni. Yaram tenimdeki kesiğe kabuğu ise yarama aşık kaldı yar... Ve benim yaram bir daha kimseyi yaralamadı. Sardıkça kendine kanadı...

Ahh Çare olmuyor yaraya zaman eklemek. Kendi yaram bana düşman. Aşkın kör bıçağıyla açılan... Aynalara bakıp bakıp kendi canlı yayını yapıyorum gözlerime. Gözlerim yanıyor. Gözyaşımın tuzu bile çare olmuyor. Failinin ilk değdiği yerde duruyor. Gelse terinden bana biraz tuz bassa...

Kahraman Tazeisglu II Yaralı 21

İşte böyle. Zamanın kapatamadığını umudumla kapatmaya çalışıyorum. Olmuyordu. Bir tarafımın öbür tarafıma yabancılaşması oluyordu yaram. Yılmaz Odabaşının o şiiri geldi şimdi aklıma. Bir yara bir ömrü nasıl kanatır...

Belki de çoktan belliydi yaralayacağı. Ben onları taşımak için gönderilmişim dünyaya. Ne kapanıyor ne de birinin kapatmasına izin veriyor bu yara. Ah Hande... Ne yaptın sen bana böyle

Uykum sanki yok oldu. Ruhum ağzımdan çıkacak gibi. Saate bakıyorum gece 03.00 olmuş. Yarın brunch var. Gitmeyeceğim. Bu halde gidemem. Uyusam iyi olacak. Ama bırakmıyor Hande Gözleri hep gözümde...

Lise yıllarımız geliyor aklıma. Okuldan kaçışlarımız. Sınavlarda çektiğimiz kopyalar. Uslu değildik. Hiç olmadık. Ne kadar çark ortak yanımız vardı onunla. İkimiz de şiire sevdalıydık. Ben yazardım o okurdu ben okurdum o susardı.

Seviyorduk. Birbirimizdeki tek doğru için onlarca yanlışı görmezden gelebilecek cesarettaydık. Lise yılları başkaydı. Çılgınlıkların ve yılgınlıkların yıllarıydı...

Hiç unutmuyorum bir gün bir uçurum kenarında yürürken İnsanlar nasıl atabiliyorlar kendini aşağı diye sormuştu. Sonra bana dönmüş ve Sen benim için kendini buradan atar mıydın demişti.

Çok şaşırmıştım. Atabilirim tabii ki dedim.

Ama bu cümle ağzımdan çıktıktan sonra inandım gerçekten atabileceğime. O güne kadar hiç böyle bir şey düşünmemiştim.

At öyleyse demişti kıkır kıkır gülererek.

Tedirgin adımlarla uçuruma yaklaşmıştım. Arkamdaydı. Sanırım ne kadar ileri gidebileceğimi test ediyordu. Kollarımı açıp gözlerimi kapamıştım. Tam boşluğa bırakacakken bedenimi tutmuştu beni.

Bu kadarı yeter demişti inandım sana...

Acaba Yeter demese ne olurdu

Sonra sıkıca sarılmıştık birbirimize. Başını göğsüme bastırılmış öylece dakikalarca kalmıştık. Hemen yanı başımızdaki uçuruma bakıyordu. Sonra Bazı uçurumlar atlamak için değil vazgeçmek için vardır dedi. Ona bir kez daha aşık oldum.

Lise bitince aynı üniversiteyi yazmış ve kazanmıştık. Ne güzel günlerdi. Bazen kavgayla ama daha çok mutluluk içinde geçen dört koca yıl. Okul bitince evlenecektik. Hande ilk aşkımdı kimseyi öyle sevmemişim. O da sevmemişti. Benden önce hayatında hiç kimse olmamıştı. İkimi de gözümüzü birbirimizde açmıştık. Aşk bir keşif oyunu gibiydi bizim için. Hem öğreniyor hem yaşıyorduk.

Ben ona şiirler yazardım. O da bana aynı şekilde karşılık verirdi. Gelişin bu hayattan gidişimi uzatır derdi

Ben de altta kalmazdım. Bende bir sırrın var biliyor musun derdim.

Nedir diye sorardı heyecanla.

Sen derdim gülerdi.

Ne hiçbir şey eksik ne her şey tamdı. Her buluşmamız ilk gibiydi. Ama o hep geç kalırdı. Alışmıştım onu beklemeye. Beklerken şiir yazmaya... Bir gün tahminimden daha erken gelmişti. Seni daha geç bekliyordum. Erken geç kaldın demiştim. Geri dönüp gecikebilirim diye yanıt vermişti. Sarılmıştım. Hayır demiştim. Artık geç kalmak için çok geç. Severdik kelime oyunlarını. O günlerden kalma bir alışkanlık olsa gerek. Şimdi ne zaman sloganik bir cümle kursam kalkıp Facebook duvarıma yazıyorum. Sonra arkadaşlarımla yorumlarını okuyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Sanki yalnızlığımın kederli sorularına teselli cevapları alıyormuşum gibi hissediyorum. Tatlı bir oyunken kendimi ifade biçimine dönüştü bu eylem.

Geceleri saatlerce telefonda konuşurduk. Kapatırdık mesajlaşmayı başlardık. Sabah okula geç kalırdık. Ama hiç suçluluk duymazdık. Biz hiç suçluluk hissedecek kadar yalnız bırakmadık birbirimizi. Şimdi o kadar yalnızım ki... Bugün ayrılığımızın ikinci yılı. Evet Doğru ya... Bugün ayrılığımızın ikinci yılı. Nasıl da unutmuşum kahretsiz Suçlu hissediyorum kendimi.

Yatağımdan fırladığım gibi bilgisayarımın başına geçtim. Duvarıma bir şey yazmalıydım. Belki görürdü. Belki gizliden takip ediyordu beni.

Cihazın açılmasını beklemek sanki saatlerimi aldı. Facebooka girdim ve duvarıma yazdım. Senede bir güne gidişinin yıldönümü arada kalan bütün günler benim için yas dönümü...

İçimden bir kez daha kalktı cenazesi. Ağlıyordum.

Ağlanacak kadar değerli hala... Gözler ıslanmadıkça gönüllere gökkuşağı doğmaz derlermiş. Dokunmayın göz-yaşımla yıkanıyorum diye bağıra bağıra hıçkıra hıçkıra... Utana utana... Ağlıyordum işte. Sezen Ağlamak güzeldir Nilüfer Erkekler ağlamaz diyordu. Bense Ağlayabiliyorsa hala umudun var diyorum.

Yaralanan kalbin kanı gözden çıkar. Erkekler böyle ağlar içimi ağlayarak konuşturdu bu gece. Anadilim oldu ağlamak dilimin dönmediklerine... Kendisiyle deidi olana ne de kolay gelir ağlamak. Ama eğer gecede yalnızsan susmak ağlamaktan daha zordur. Çare yoktur. Çare de düşünülmez zaten susulamadıgt gihi hir yaranın kanarken kabuk tutamadığı gibi... Kmk bir aşkın taneleri aktı gözlerimden iç sızıntısı gibi. Onlar ruhumun gözümünden dökülen kelimeleriydi.

Çünkü ağlamak dudakların diyemediğini gözyaşlarına söyletmekti akardı sustukların gözünden... Çünkü ağlamak sözsüz bir şiir yazmaktı taşırdı derdin gözünden... Be-reketlenirdi hüznümüz... Özümüz... Ah Özümü... Ozyaşını benim... Yüzümde biriktirdiğim son çarem.

Çaresizliğiniz eyleme döner ağlarken. Kendi kendinden yardım diler insan. Duyguların tuzu göz suyuna karışır. Aktıkça temizler içini. Ama değiştiremez acıyı şöyle bir tozunu alabilir ancak. Senden başka kimse bilmez damlaların sancısını. Bir cenin gibi kıvrılırsın kendine. Kıvrılırsın kaderine... Nasıl ağladığın değil neye ağladığındır önemli olan. Ağlaşan da ağlamasan da uğruna ağladığın insan değişmez çünkü senden akan gözyaşı onda hiçbir şeyi temizlemez. Düştüğü yerde mucizeler yaratmaz ama ağlamak sadece seni yıkar paklar. Ne gariptir dışarı akan suların insanın içini temizlemesi...

Ağlarken çocukların ağzından düşen sakızlar vardır ya hani... işte öylesi bir hüznün yüreğine yürür. Yine de içinden taşan seller gözünden dışarı akmalıdır çünkü gözyaşlarını içine akıtanın en çok ruhu çürür. Yanakları ıslanırken kalbi kurur.

Soyunmadan çıplak kalmaktır ağlamak. Gözünün yağmurunda açan kalp çiçeğidir o. (Ağlayabilseydiniz anlayabilirdiniz.) Islak bir sitemdir ağlamak. Gözünden akan insan yağmurudur. Acıyı inceltir. İçindeki cerahati akıtır. Kalbinin kırıklarını hıçkırıklara yamadır. Çaresizlik ağlarken adını yutkunmaktır. Gözlerin tövbesidir ağlamak her seferinde tekrar tekrar bozduğumuz... Gözlerin ıslak ve sessiz çılgılığıdır. Susmaz gözlerin. Kaçar gibi dökülür yaşlar. Fark edersin ama tutamazsın... Bakarsın ve Hay Allah dersin. Nasıl da gözümünden kaçmış

Yokluğun değil umutsuzluğundur ağlatan belki de... Gözümde durmuyorsun. Ağlanıyorsun Hande...

* * *

Tam bilgisayarımın başından kalkarken bir önceki yazımın altında bir yorum gördüm. Yazan kişiyi tanıımıyordum ama ortak bir arkadaşımı vardı Yasin.

Bazı varalar sardıkça kanarın altına Lavin adında birinin yorum yazmış olduğunu fark ettim. Daha doğrusu paylaşımımın dalga geçilişti. Tıp dünyasının dramı yazıp gülücük koymuş. Hem içerledim hem de güldüm bu yoruma. Oysa bira önce hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Kimdi bu Lavin

Bende ekli olmadığı için sadece profilindeki fotoğrafını görebiliyordum. Sarışın bir kızdı. Arkadan çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Geniş omuzlara sahipti. Üzerinde beyaz bir elhise elbisenin üzerinde küçüik kırmızı kalpler yer alıyordu. Belli ki kollarını önden birbirine kavuşturmuş hafif sol tarafına doğru dönmüş yüzünü. Yüzünün yarısı belli belirsiz görünüyor. Kalkık bir burun uzun kirpikler... Yüksek bir yerden bir şehre bakıyor gibiydi. Hayır Daha çok birini bekliyor gibiydi.

Kısa bir süre inceledim fotoğrafını. Acaba yeni yapmış olduğum paylaşıma da yorum yazacak mı diye bekledim. Yazmadı. Bilgisayarımı kapatıp yatağıma döndüm. Bileğimi bir kez daha kontrol ettim. Kanamıyordu. Yorganın altında yarım bıraktığım anılar hala pusudaydı. Yatağa girer girme üstüme çullandılar.

İKİNCİ BÖLÜM

Üniversiteyi bitirdiğimizde Hande hemen iş bulmuştu. Ben işsizdim o sıralar. Başvurularıma olumlu cevaplar gelmiyordu. Sıkıntıdaydım. Biraz içime gömülmüş sessizleş-miştim. Okul yıllarında nerdeyse her günümüz birlikte geçmişti özellikle üniversitedeyken. Hande işine başladıktan sonra eskisi kadar sık görüşemiyorduk. Onu özlüyordum. İlk zamanlar ışını heyecanla anlatır beni de ortak ederdi mutluluğuna. Fakat sonraları işi onu benden uzaklaştırmaya başladı ve görüşmelerimiz seyreldi. Buluştuğumuz nadir zamanlarda da işinden hiç söz etmez oldu. Aylarca sürdü bu durum. Bunu işsiz olduğum için beni üzmemek adına yaptığını düşünüyordum.

Öğrenciyken harçlıklarımızla kafeye sinemaya giderdik. Birbirimize kitap hediye eder sırayla okur ve sonra kitabı konuşurduk. Hala duruyor hediye ettiği kitaplar. Bazılarını tekrar tekrar okurdum şimdi elim hiçbirine gitmiyor gidemiyor. Üniversitedeyken ikimiz de aileden gelen parayla kıt kanaat geçinir bunu hiç dert etmezdik. Zaman zaman birlikte anketörlük yapar biraz para kazanır gezmeye giderdik. Her şey çok kıymetliydi her şeyin tadı vardı. Hande mezun olur olmaz bir iş bulunca beni bir heyecan sardı. Çünkü okul bitince evlenmekti niyetimiz. Benim de hemen bir iş bulmam gerekiyordu. Bunca yıl evlilik hayali kurmuştuk bundan sonra plan yapabiliydik.

Hande artık ailesinden hiç para almıyordu. Ben her zaman buluştuğumuz birlikte gittiğimiz yerleri tercih ediyordum o Yeni bir yer keşfettim ya da Başka bir yere gidelim diyordu. Ben önceleri bundan mutluluk duymuştum ama Handenin anılarımızın sindiği yerlere o kuytu köşelere vefasızlığını da sezmiştim. Buluşalım dediği gidelim dediği yerler artık parklar deniz kıyıları değildi kafeler ve restoranlardı. Giyim kuşamı da değişmişti İş hayatında böyle giyinmek şart diyordu ama buluşmaya da yeni giyim tarzıyla geliyordu nedense... Ben de onun adına mutluluk duyuyordum bunlardan. Hayatında yenilikler vardı kendim için de diliyordum bunu. Ne kadar saftım. Ondaki başkalaşımın sandığımdan çok farklı olduğunu görmezden gelmiş hızla kabuk değiştirdiğini anlamamıştım. Artık hiç evlilikten söz etmiyordu ve ben bunu da henüz bir iş bulamadığım için özellikle açmadığını benim incinmemden sıkıntıya düşmemden çekindiği için yaptığını sanıyordum. Daha az görüşüyorduk ama hiç önemli değildi ne de olsa evlenecektik bir ömür boyu birlikte yaşayacaktık.

Sonunda başvurularımdan bir tanesi işe yaradı. Beni mülakata çağırdılar. Hem çok sevinmiş hem de çok umutlan-mıştım. Handeye bundan hiç söz etmedim. İşim olmazsa üzülsün istemiyordum. Ne zaman ki işe girerim müjdeyi o zaman veririm diyordum. Bir hafta sonra mülakata girdim. Çok iyi geçti. Uç gün sonra da telefonla arayıp işe başlayabileceğimi söylediler. Parlak bir iş değildi ama yine de bir işti işte. Mutlu olmama yetecekti.

Hemen Handeyi aradım. Ama müjdeyi telefonda vermedim ona. Hemen buluşalım dedim. Çok meşgulüm. Hafta sonu buluşabiliriz dedi. Pazar gününü iple çektim. O güne kadar telefonda veya mesajlarda bile ipucu vermedim. O pazar gününü hiç unutmuyorum. Eksik kalan yarım kalan pazar günü. Ertesi gün işe başlayacaktım. Nihayet Handeye müjdeyi verecektim. Kalamış Parkında eski bir balıkçı barınağına giderdik. Dalgaların masalara kadar geldiği martıların cirit attığı bir yerdi. Özellikle kışları gelirdik. Tenha olurdu. Sonra müşterileri artmıştı masaları çoğalmıştı.

Yine geç kaldı tabii. Beni asıl düşündüren geç kalması değil yüzündeki anlam veremediğim ifadeydi. Buz gibiydi o gün Hande. Yine de üstünde durmadım. Ona vereceğim müjdenin sabırsızlığıyla sürüklendim o heyecan denizine. Ağzım kulaklarımda anlattım. Sonra bir yorum bir

tepki bekledim. Hiçbir şey söylemedi. Yüzündeki soğuk ifadeyle karşımda oturuyordu. Sevinmedi bile. Ne diyeceğimi bilemedim. Sustum kaldım bir şey söylemesini bekliyordum. Gözlerime bakamıyordum.

Kısa çarpışmaların ardından kaçırıyordu bakışlarını. Gözlerim gözleriyle it dalaşına giriyordu ama kaçan hep o oluyordu. Şaşkına dönmüştüm. Ne olduğunu sordum. Cevap vermedi. Tek kelime etmeden sustu. Sanki karşımda bambaşka biri oturuyordu. En iyi tanıdığımken şimdi yabancımdı. Onu böyle görmeye alışık değildim. Onu tanımak için tanışmak gerekmiyordu. O denli içiydi dışı da... Şimdi birbirini tanımayan ama asansörde bir araya geldiği için birbirine zoraki selam veren insanlar gibiydik.

Hande neyin var senin diye sordum.

Hiç dedi.

Sonra ayağa kalktı. Titriyordu. Hoşça kal Kaan. Ayrılıyoruz dedi ve arkasına bile bakmadan gitti.

Dilim tutuldu. Heykel gibi kaldım. Gözlerim bile donmuştu. Gözden kaybolana dek arkasından baktım. Gözden kayboldu hala öyle bakıyordum. Hiçbir şey düşünmüyordum. Hissettiklerimi asla tarif edemem. Çünkü şimdi bile kelimelere dökülecek bir karşılığı yok bunun. Gözden ırak olan gönülden de ıraktır. Burnunun dibinde bile dursa gönlünde olmayanı baksan da göremezsin. Benim gönlümde ayrılık yoktu böyle bir Hande yoktu. Karaya vurmuş yaşlı bir yunus gibi kaldım orada.

Ardından ne kadar öyle baktığımı bilmiyorum. Bayılmışım orada. Başım masaya düşmüş bardaklar devrilmiş görenler bayıldığımı hemen anlamamışlar. Sonra beni içerideki sedire taşımış oraya yatırmışlar. Hayal meyal hatırlıyorum birilerinin kolonya sürdüğünü yanağımı tokatladığını. Gözlerimi açıyor ah çekip tekrar bayılıyormuşum.

Kalkacak gücü nasıl bulduğumu oradan nasıl ayrıldığımı hatırlamıyorum. Deniz kıyısındaki bir kayalıkta oturup ağladığımı biliyorum yalnızca. Bir de perişan halde eve döndüğümü ve bütün gece hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam ettiğimi... Hayatımın hiç bitmeyen ama beni tek seferde bitiren gecesi idi. Sabah güneş doğarken gözyaşlarını kurumuş ve kalbim tükenmişti.

Günlerce kendime gelemedim işe de başlayamadım. Bir kurşun yemiş gibiydim can çekişiyordum. Defalarca aradım çıkmadı telefonlarıma. E-postalarımı da engellemişti. İş yerine gittim. Ayrıldı dediler. Evlerine gittim. Annesi kız arkadaşlarıyla Antalyaya tatile gittiğini söyledi. Nedenini sordum Biraz kafasını dinleyecekmiş dedi. Acıyan gözlerle bakıyor ve benimle konuşmak istemiyordu. Besbelli ayrılığımızı biliyor halimi anlıyor ama benim için hiçbir şey yapmak istemiyordu. Başka bir şey sormadım. Sessizce ayrıldım oradan.

İçim ortalığa saçılmıştı. Dağılmıştı her tarafım. Sanki bir sakatlık vardı doğumumda. Yoksa bu kadar başkasının gibi durur muydu bu kalp göğüs kafesinde Tutunabileceğim bütün şarkıları unutmuştum o günlerde. Haftalarca konuşmadım kimseyle. Canı yanan insanların can yakardı sözleri. Ağzımı açsam bir avuç cehennem çıkacaktı dışarı. Konuşmadım. Yutkundum tüm sözlerimi... Sessizliğimde kurdum dünyamı. Cümleler kurulunca değil kuruyunca oluyordu bu.

Bir bataklığa dönüşmüştüm kendi çamurundan kendini yaratan... Kederli gözlerle umut verici rüyalar bekledim gelmedi. O da gelmedi. Yaşadığımdan daha fazlasına ölmüştüm. Herkesin yerine kırdım hayata. Allahım nasıl bir denklemdi bu beni insanların arasında tutanla insanların arasında yapayalnız bırakanın aynı kişi olması...

Hayattan harcadım durdum. Üstü kalsın diyebileceğim hiçbir şey kalmadı bende. Teselli sözleri bekledim durdum celladımdan hangi söz bu kırgınlığı yapıştıracaksa...

Ömrünü birine adayınca o gittikten sonra ömür tüketmek oluyor gerisi. Aşk ecelinden önce öldürüyor insanı. Oysa kimsenin göremediği bir dövme gibi işlemiştim adını kalbime. Adı dövüyordu şimdi kalbimi... İçimde elinde bıçakla bir çocuk bekliyordu beni sanki.

Masum bir aşk düeti idi ondan istediğim bunu hain bir düelloya niçin çevirdi Gönül yarasında kim kanıyordu şimdi

Tamamlanmamış bir cümle gibi bıraktı beni. Böyle de apansız gidilir miydi İnsan diliyle ettiği yemini kalbiyle bozar mıydı Şimdi her yerde tanıyacaktı beni. Onsuzluk sırtı acıyacaktı yüzümde. Yıllar sonra içimdeki aşkla yaşlanırken başkasıyla mı yaşayacaktım

Yıkılmışım. Beni hayata bağlayan tek insandı o. Ama artık yoktu. Gitmişti. Demek yanağımı öperken kalbimi asıyormuş içinden. Yapayalnız kalmışım. Neden gittiği ile ilgili hiçbir fikrim yoktu. Kollarımı koparmak istiyordum onu saramadıkları için... Yaşamak istemiyordum artık. Hayattan soğumuştum. Her sabah yeni bir hayat başlasa da dışarıda dünden kalan ne varsa derme çatma kuruluyordu içimde. Oyle hissediyordum. Her gün bir önceki güne benziyordu hu yüzden. Sanki yoktum da bir masalcı uydurmuştu beni. Sonra da bırakıp gitmişti. Eksik kalmışım. Yarım dı kalbimin şarkısı. Belki bir yabancı gelip tamamlayacaktı.

Onun denizinde benim dalgaları m çırpınmıyordu artık. Geleceğimin geleceğinden emin değildim artık. Kalbim beynime sorup duruyordu Beni neden sevmedi Bu roman sen ben ve yalnızlığımız şeklinde bitmemeliydi...

Hayat beni üzmeye başlayınca kitaplara sığınurdım. Artık buna bile mecalim yoktu. Ziyandan başka bir şey değildim. Bir ara memleketime annemin ve babamın yanına gitmeyi düşündüm. Sonra vazgeçtim. Bu acıya tek başıma katlanmalıydım. Ama yapamadım Demek bazı acılar tek başına çekilmiyormuş.

Yapacak son bir şey kalmıştı. Yaşamla aramda uzun bir mesafe vardı. Kendimi o mesafeden aşağı bırakacaktım. Herkesi hayal kırıklığına uğrıtıp gidecektim. Zaten hepimi birilerinin hayal kırıklığı değil miydik

Yaşama hevesim Hande tarafından bir cinayete kurban edilmişti. İntihar ölümümün kılıfı olacaktı. Sevilmeyi öğrenemeden gidecektim hu dünyadan... Her şeyimi alacaktı ölüm. Onun dokunuşunu hile... Önce Facehook duvarıma uzun bir veda yazdım

Aşk hayallere tutunurken gerçeklerden düşmekmiş. Aşk insanın kendisini başkasıyla yakmasıymış. Aşk kederden gülüş beklemekmiş. Aşk insanın karşısındakini sevmesinden çok onun vereceği acıları sevebilme cesaretiymiş... Hepsine yeterdi yüreğim. Hepsine vardı cesaretim. El olup gitmeseydin...

Hiç gelmeyen gider mi bilmiyorum ama bazı şeylerin yokluğu varlığından daha fazla hissettirir kendini. Tıpkı sen gibi tıpkı sizin gibi... Sızı nedir bilir misin Sızı acı ve ağrının küçük kızıdır. Acının ve ağrının sessizcesidir. Ruhumuzun fark etmediğimiz bir yerinde açılan kağıt kesiğidir. Sızı can yakmaz canın yandığı için sızın olur. Sızı acımaz yanar.

Aşk da kapısı örtük bir sızıdır içim sizinle yanıyor anlıyor musun Elimde olsa gitme diye gölgene bile sarılmak isterdim. Ama çok yalnızım. Aynaya bakarken bile yalnızım. Sen hiç dokunulmayı bile özleyecek kadar yalnız kaldın mı Bir sese bir söze hasret yaşadın mı Sen giderken olduğum yerde çakılıp kaldım. Oysa biliyordum yürümeyi peşinden gitmeyi... Terk edilmek olduğu yere çakıyormuş adamı o an anladım.

Ayrılırken kulağıma tutuşturduğun o son sözlerin kaldı bende. Canımı kanattı kalbimi yaktı. Eskiden sen konuşunca aşka dönerdi en sıradan cümlelerin bile. O cümlelerden kurulmuş

uçurumlardan d   t   me yanmıyorum iten sen oldu  n için kahroluyorum. Takıhp kalmı ım geçmişe. Günler geçiyor ama d nler öylece duruyor. Seni unutmak kaç kalp alır  imdi

Sen arak ge mi imde kalan gelmeyecek gelece imsin. Sensiz nasıl yaşanır bilmiyorum nasıl uyunur nasıl kalkılır nasıl  arkı söylenir... Hiçbir  arkıyı sensiz bir nota için harcamadım k  ben. Ama artık s yleyemediklerimde saklısın. Senli hayallerin sensizli i öldürüyor bak beni. Ke kesi olmayan cümleler kurmakt  hayalimiz şimdi cümlesi olmayan yalnız bırakılmış bir ke keyim. Hiçbir yalnızlık s  mıyor hayatıma.

Sensizken o kadar boş ki içim. Ne zaman adını ansam yankı yapıyor. Böyle yaşanmaz diyorum. Ama böyle de yaşanıyor. Azala azaia t kene t kene  le  le... Belki de senin için vakti gelince unutaca ın bir  arkıydım. Kimbilir kimlerin adını silmek için beni bu  arkıya yazdın.

Tüm bunlara rağmen diyorum ki keşke sana tekrar açık olabilece im başka bir hayat olsaydı. Ben a kı arıyordum sende. İhaneti buldum Keşke bulduğum gibi değil aradı ım gibi kalsaydın.

Gözlerin hala buradayken sen neredeydin Harı ı soka- mdaydın bu  ehrin Hangi  ıkmazındaydın Ve bilir misin hiçbir sokak gözlerin kadar çıkmaz değil bu ülkede. Yarınım diye gördüklerimi d nlerimde yitirmeye alışık olsam da gözlerin olmadan g remem ben bu dünyada. Hadi gel Gel hadi sencanisi İnanacaklarımla bekliyorum seni. Biliyorum yine inciteceksin Ama buna de ersin...

Gelmezsin değil mi Biliyorum. Arsız ayrılıkların kudurmu  yaralarıyla bekletirsin. Günler gelir günler geçer sen gelmezsin. Burada günler en çok sen yokken birbirine benzer bilir misin Saatler d  y yor bileklerimden ömrüm d  y yor  mr mden. Ben eksildikçe sen artıyorsun hep ben çıkıyorum oyundan sen kalıyorsun.

Hatırlar mısın bilmem yanımda oklu un zamanlarda sana şiir yazamayacak kadar mutluydum. Şimdi seni anlatan şiirler yazıyorum ama sen yoksun. Yanlış bir savaşta savaştan daha yanlış bir silah kullanıyorsun. Yani bekletiyorsun ama gelmiyorsun.  ld rmeden gidiyorsun. Son noktayı koymadan gidiyorsun. Eksi im i te görmüyor musun Ama haklısın. Eksik bir cümle nokta koysan bile tamamlanmazdı değil mi Sahip olamadıklarımın adıdır eksik kalan yanımda. Olsun sahip olabildi im kadarı beni mutlu ediyordu ama onları sana vermek beni daha da mutlu edecekti. Bu yürek onu göremedi.

Artık çok geç demek için bile çok geç fakat yine de zamansız oldu. Bu a k için ben zaten çok gençtim. Ayrıtsak ya ım tutmaz derdim. Ama  imdi sözün bittiği yerdeyim. Sözün bittiği yerde sözüm oturmu un sevdice im Yine saçma sapan hayallere kapıldım değil mi Senden başka son bir  ansım yok benim. Senden sonra bir başkası olmayacak. Başkalarının doğrusu olmaktansa senin yanlışın olarak kalmayı tercih ederim bil. Ve senin için yanlı sam başkaları için doğru olmak umurumda bile değil. Yok yok... Hayır Eksik yazdım. Senden sonra ben olmayacak...

Bazı insanlar bize kendileriyle tanı madan tince ya amadı ımızı   retir. An kadar kısa bir zamandır bu. O anlar bize hır şeyi daha   retir Onsuz ya ayamazdın zaten diye fısıldar kula ımıza. Anda gizlidir tüm bunlar. Çünkü bazı anlar bizi anlar.

Taze açılmış bir yara gibi g l mseriz hayata. Öyle bir yara var ki bende baktıkça acıyor. Hadi gel de kandır yaralarımı desem yine gelmezsin biliyorum. Susuyorum. Gözlerin diyorum susuyorum. Ellerin diyorum susuyorum. Acım diyorum susuyorum. Sense hayallerimden bana gülümsüyorsun. Kalbimi susturuyorsun. Sus sus bitmiyorsun.

Evet dostlar şimdiki satırlarım size.  l m  sevecek kadar yalnızım arak. Kalbime bir çivi  aktım ve kendimi ölüme onu kalbime astım. Kimseye elveda demiyorum do du umda merhaba demedi im gibi. Do dum ama çok b y yemedim-özür dilerim. Belki anlayamazsınız belki hafif gelir size söylediklerim ama asıl ben bu hayata çok ağır geldim.

Hande Ruhumun karili sen bedenimin katik ben... Halatin anlatamadığını ölüm anlatır mı acaba. diyorum ve gidiyorum. Acınla ölüyorum gücenme bana... Kimseyi suçlamıyorum. Sadece hayata hiç dokunmadan içinden kendimi çıkarıyorum.

Hayat herkes için değilmiş. Gidiyorum

** *

Sonra yatıyı paylaştım ve kapattım bilgisayarı. Ürerimdeki leri çıkarmadan banyodaki kırık dökük küvete girdim. Hor ıkı musluğu da açtım. Suyun yavaş yavaş küveti dolduruşunu izledim. Bedenim sulara gömülüyordu git gide. Beni bırakmasına değildi incinmişliğim giderken yanma almasmaydı belki de... Ben de gidiyordum sonunda. Yıllar sonra beni düşündüğünde hatırasını lekeleyen bir i olarak kalacaktım onda. Elimdeki jilette kestim bileğimi. Kaybediyordum her şeyimi. Zaten onsuzken kazandıklarım ne işe yarayacaktı ki Doğdum ve öldüm şimdi içinde büyüyeceğim mesajıydı bu ona.

Kanımın ağır ağır suya karışmasını izledim. Ruhumun kapılarını açık bırakarak gidiyordum. Uşüstündü benden... Bir ölüm sarhoşluğu yaşamaya başlamıştım. Küvetten taşan kanlı suların banyonun zeminine yayılışı beni çocukluğumda dizlerim kanarken girdiğim süs havuzuna götürdü. Bir anda kıpkırmızı olmuştu sular. Sonra annem beni çekip almıştı içinden. Ağladığımı hatırlıyorum.

Çocukluğum bir film şeridi gibi geçiyordu gözlerimin önünden. Babamın aldığı ilk oyuncak ilkokulda yediğim ilk tokat... Küçük kardeşimin bisikletten düşüşü... Mahalledeki taş savaşında dudağımın yarılması annemin beni hastaneye götürüşü...

Lise yıllarım. Hande Handeyle sınıftaki bakışmalarımız. O bakışmaların en tatlı yerinde çalan okul zili... Ayrı sıralarda oturuyorduk. Teneffüslerde yan yana gelmek için zilin çalmasını beklerdik. Zil çalınca aşk saatiydi. Şimdi çınlıyordu kulaklarımda.

Sınıfı boşalttı herkes. Birden gece oldu. Hande gözlerimi kapadı. Gece daha çok genç dedi. Ne demek istediğini anlamaya çalıştım bir süre. Gözlerim iyice ağırlaştı. Açamıyorum. Hande bir şey fısıldadı kulağıma. Duyduğum son sözdü ondan. Birbirimizle zaman kaybetmeyelim. Bir gün unutmak dileği ile dedi ve gitti.

Okul zili olarak duyduğum aslında kapımın ziliymiş. Alt komşu gelmiş. Kapı zilime basıyormuş. Ben kendimden geçmişim. Küvetten dökülen sular alt kata inmiş. Daha önce de olmuştu bu. Suların kesik olduğu bir gün musluğu açık unutup çıkmışım evi su basmış. Üniversiteye geldiğimden beri bu köhne çatı katında oturuyorum. Ne kadar mutluydum taşındığımda. Banyosunda bir küveti olduğunu görünce sevinmişim. Bir gün bileğimi kesip intihar edeceğim hiç aklıma gelmezdi.

Gözümü açtığımda bir hastane odasındaydım. Serum bağlamışlardı. Annem babam ve İrfan amcam yanımdaydı. Utancımın yüzlerine bakamadım. Annemin ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerinden kaçırdım gözlerimi. Babam kızgınlıkla merhamet karışımı bir ifadeyle bakıyordu yüzüme. Hayatımda hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyorum. Beni seven ve bana güvenen insanları mahcup etmişim. Neyse ki küçük kardeşimi getirmemişlerdi. Ondan saklamışlardı intiharımı.

Annem boynuma sarıldı. Hıçkırarak ağlıyordu. Babam ve amcam onu dışarı çıkardı sonra. İrfan amcam tekrar odaya dönüp konuştu benimle. Çatı katımdan sular aşağılara doğru inmeye başlayınca alt komşum ve aynı zamanda ev sahibim olan amca meraklanıp çıkmış yukarı. Yine bir musluğu açık unuttuğumu düşünmüş. Uzun süre zile basmış. Evde olmadığımı sanıp kırmış kapıyı. Beni kanlar içinde bulmuş. Hemen çıkarmış küvetten ve ambulans çağırmış. Sonra aileme haber vermişler. Babam İrfan amcamı aramış.

O burada İstanbulda oturuyor. Anında gelmiş hastaneye. Telaşa kapılmasınlar diye Durumu iyi merak etmeyin demiş. Annem ve babam ilk otobüse binip gelmiş İzmirden.

Neden böyle bir şey yaptığımı sordu İrfan amcam. Ne diyeceğimi bilemedim. Bir suçlu gibi başımı eğip sustum. Evet Sadece suçluluk hissediyordum. Bu suçluluk duygusu Handenin beni terk etmesiyle başlamıştı aslında. Sanki terk edilmek suçtu benim için. Eziklik duygusuyla birleşmiş ve benliğimi esir almıştı. Bu karmaşık yapı beni intiharın eşiğine getirmiş ve son vuruşu hiç düşünmeden yaptırmıştı bana. Hande beni terk ettiği için ben de ilelebet herkesi ve her şeyi terk etmeye kalkışmışım. İntihar girişimiyle suçumu daha da katlamış hır utanç abidesi dikmişim kendime. O ahide bileğimdeki kesik iziydi. Bu yaranın kabuğu bir utanç olarak kalacak acısı içinde gizlenecekti.

Hiçbir şey söyleyeemedim İrfan amcama. Ama o beni anladı. Odadaki sessizlik suskunluğumuzun uzlaşmasıydı aslında. Bu olaydan yıllar sonra hayatın onu tek başına yaşamak zorunda bıraktığı evinde intihar edeceğini bilerek mi söylemişti bilmiyorum ama gözleri hoşluğa dalarak şöyle demişti hiç unutmuyorum...

Hayat bazen üstüne yıkılıyor insanın. Her yıkılmışlığın ardından onarmaya çalışıyorsun acıyan yanlarını. Tanıdık acılar tekrar tekrar gelip giriyor kırık hayatına. Sen her seferinde ölmüş gibi oluyorsun ama nedense ölmüyorsun

İki gün sonra çıktım hastaneden. Annem ve babam bir hafta yanımda kaldı. Tek başıma kalmamdan korkuyorlardı. Uzun zaman sonra ilk defa evimde yemek yapıldı. Babam yaptı tüm yemekleri. İyi bir aşçıydı babam. Beni otel mutfaklarında sabaha kadar çalışarak okutmuştu. Annem bir hafta boyunca evi temizledi durmadan. Kanlı sularla renklenmiş bir evi temizlemek kolay olmadı. Her yeri sildi bastı-ra bastıra. Oğlunun canının kanını temizlerken ağladı hep. Sonra döndüler İzmir... Dönmek zorunda kaldılar. İş güç bekliyordu onları.

Aslında beni de götürmek istediler yanlarında. Çok ısrar ettiler. Ama kabul etmedim. Arkadaşlarım vardı eve gelip giden. Zor günlerimde beni yalnız bırakmak istemeyen... Kimisi gerçekten de benim için öğütler verdi bana kimisi ise kendi vicdanını rahatlatmak için. Beni onlara emanet ettiler. Çok fazla üzerime gelmek istemediler. Gönülsüz bir şekilde gittiler. Bedenleri orada akılları ise bende kaldı.

Sağ olsun arkadaşlarım hiç yalnız bırakmadı beni. Yanmadaydılar. Ve hep aynı şeyi söylediler Değer miydi ile başlayıp Kör müydü gözlerin sorusuyla biten cümleler...

Hiçbiri yüzümün gülmesini hayatla yaşam bağlarımın tekrar oluşmasını sağlayamadı bu yüzden. Onları da istemez oldum sonra. Hayata karşı kayıtsızlığım ve isteksizliğim daha da derinleşiyordu. Bir girdabın içinde gibiydim. Bu girdaptan beni yalnızca ben kurtarabilirdim.

Tam da o günlerde elinde bir demet çiçekle çıkagelmişti Necdet ağabey. Once bana dışarıda akan bir hayat olduğunu ve benim de artık o devinime dahil olma vaktimin geldiğini anlattı uzun uzun. Sonra intihara sebep olan aşkımdan dem vurdu. Kurduğu bir cümle yaşadıklarımı tekrar sorgulamama sebep olmuştu. Bana insanların nasıl değişebileceğini ve en derin aşkların bile bu değişimden nasıl payını alacağını söyleyerek Once bütün çirkinlikleri güzel gelir sonra bütün güzellikleri çirkinleşir... Bunu bir gün karşı taraf için sen de yaşayabilirsin evlat dedi. Haklıydı. Bir zamanlar önem sıram en öndeyken zamanla en geriye düşebilirdi. Öyle de olmuştu zaten. İnsanoğlu bir zamanlar değerli gördüğü değerleri değersizleştirmede ustaydı.

intihar sonrası hayatı yeniden sorgulamaya başlamışım. Bir günah işlemişim. Allah katında suçluydum. Bu günahın azabı bir yandan bana keder yüklerken diğer yandan da ruhumu temizliyordu aslında. İntiharla kesin bir dönüşüme uğramış benim için neyin değerli neyin değersiz olduğunu daha iyi anlamışım. Hayat dediğimiz zaten şımarık bir çocuk gibiydi. Bir zaman geliyor

senin yüzüne gülüyor sana armağan ediyordu oyuncaklarını. Sonra birdenbire Ben oynamıyorum diyor ve sırtını dönüp gidiyordu. Elinde tek başına oynayamayacağı oyuncaklarla kalakalıyordun. Tam kendi yoluna gidecekken bir de bakıyorsun ki gelmiş paçalarından çekiştiriyor Hadi bir daha oynayalım diyor gülümsüyor sana. Ve anlıyorsun ki doğumla ölüm arasında küçük bir kandırıkçı hayat. Korkup kaçtığın her şeyi günün birinde başına saracak kadar da uzun. Oyalanma sanatının inceliklerini öğretiyor sana.

Bazen ne işe yaradığını hiç anlamıyorum bu hayatın. Ne veriyor bize Ne alıyor karşılığında Deneyim led iğim iz adına tecrübe dediğimiz her şeye burnunu sokuyor. Tecrübe-lendirdikçe saflığımızdan uzaklaştırıyor bizi. Hayatın sırrına yaklaştıkça kendimizden uzaklaşıyoruz. Kendimizden uzaklaştıkça da saflığımızı temizliğimizi yitiriyoruz. Umudumuz tükeniyor neticede. En umutlu insan saflığına en yakın durandır. Gitgide uzaklaşıyoruz içimizden kendimizden. Oysa ne olurdu sanki yanı başımızda dursaydı benliğimiz Keşke birikimsiz ama umutlu kalabilseydik biraz da... Tıpkı bir ço-ı cuk gibi.

Fakülteden arkadaşım Ayça evime gelip gitmeye benimle yakından ilgilenmeye başlayınca kendimi daha hızlı topladım. Ayça çok iyi bir dosttu. Okulda herkese yardım eder kendi yaşlıtlarına bile ablalık yapardı. Dört yıllık üniversite hayatımda bir tek kişinin Ayça için kötü bir söz söylediğini duymadım. Tam bir kara gün dostuydu o. Sadece arkadaşları değil okuldaki hocalar da onu çok severdi. Geleceği parlak başarılı bir öğrenciydi.

Hande ile Ayça okuldan tanışıyorlardı. Görüşmeler de haberleşiyorlardı. Aslına bakılırsa o günlerde Ayçayl Hande ile olan tek bağım olarak görüyordum. Ama ondan duyduklarım ilerde beni hiç de mutlu etmeyecekti.

Bana karşı çok anlayışlı ve yol göstericiydi Ayça. En zor anlarımda hep yanımdaydı. Beni hayata katmaya çabalıyor fakat Hande ile ilgili ser verip sır vermiyordu. Bir gün intiharımdan Handenin haberdar olduğunu ağzından kaçırdı. Evet Haberi olduğu halde beni aramamış sormamıştı. Bu benim için intihardan sonraki ikinci yıkımdı. Üçüncüsün-den daha haberdar değildim o günlerde...

Ayça intihar deneyiminin bende çok şeyi değiştirmesi gerektiğini artık hayatımdaki hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını olamayacağını söylüyordu. En büyük dileği yeni bir başlangıç yapmamdı. Bunun böyle olması gerektiğini ben de biliyordum ama tekrar hayata katılmaya güç yetiremiyordum. Hayatın girdabındaki yalancı huzura aldanıyordum her seferinde. Hayatın doğru ve yanlışları arasında kalan gri toprakların da olduğunu bilmek istiyordum. Beklediğimden fazla değil beklediğimden farklıydı hayat.

Bileğimi kestiğimde küvetten dışarı akan kanlı sular gibi ölümüne doğru akmıştı ruhum. Bu sarhoşluktan çıkmak ayılmak istemiyordum. Yeni bir güne uyanmak yerine geçmişin karanlık yalnızlığında uyumak istiyordum.

Günler sonra bileğimdeki kesik izini seyrederken buldum kendimi. Yanımda Ayça vardı. O da bileğimi izlememi izliyordu. Bu kesik geçmişle arama bir çizgi çekmişti. Bütün bu yaşananları yazarak kusabilirdim ancak. Ayça bunu anlamış gibi tuttu bileğimi. Hadi yaz dedi bana. Kendini ancak böyle arındırabilirsin sen

O günden sonra hırsla yazmaya başladım. Terapi gibi geliyordu bana yazmak. Yazdıkça kendimi buluyor ayağa kalkıyordum sanki. Kendi elimden tutup kaldırıyordum kendimi yavaş yavaş. İçine düştüğüm ve girdabında sürüklendiğim boşluktan hayat çalmak gibiydi yazmak. Anlaşılmak için mi yoksa daha çok gizlenmek için mi yazıyordum bilmiyorum ama sanki psikologum olmuştu kâğıt ve kalem.

Kendime olan suskunluğumu aşmaktı yazmak. Dilimin dönmediğine harf giydirmekti. İçimdeki yabancıyla ancak bu şekilde iletişime geçebiliyordum. Yazmadığım zamanlarda içimden atamadıklarımın gardiyanı yazdıktan sonra özgürlüklerinin bekçisi gibi hissediyordum kendimi. Yazmak imdat çekicini hep yanında taşımasıydı kişinin. Yazarak didikleğim kendimden kendime çareler çıkarıyordum. İçinden çıkamadıklarımın dışına çıkıyordum. Ancak yazarak nefret ettiğim kendime libaslar giydirip tekrar sevebiliyordum. Hem kendim hem de başkası olabiliyordum. Kağıda gömdüğüm her şeyin içinden kendimi çıkarıp her seferinde şaşırabiliyor ve mutlu olabiliyorum. Ne güzel şeydi insanın p kendine rağmen yazabilmesi...

t Ayça bendeki bu değişimi gördükçe mutlu oluyor bana olan inancı daha da kuvvetleniyordu.

Yazmak artık benim J kurtuluşumdu. Bileğimdeki iz ise esin kaynağım...

- Yazdıklarımı zaman zaman Facebook duvarımda paylaşıyordum. Arkadaşlarımın iyi yorumları bana yazmak adına daha da güç veriyordu. Haftalar ayları izledi iyileşiyordum. Kendime güvenim yazdıkça daha da artıyordu. Bir gece sabaha kadar ruhumu arındıran beni kendimle yüzleştiren ve beni bu hayatın ağırlığı altında ezilmekten çekip alacak kurtuluşa götürecek bir yazı yazdım. Sabah erkenden aradım Ayçayı. Zaten onun da bana söyleyeceği bir şey varmış. Koşa koşa geldi. Heyecanımı anlıyordu. Önce o beni dinlemek istedi. Artık atlattığımı her şeyin geride kaldığını kendimi ve ruhumu arındırdığımı söyleyip okumaya başladım beni benden arındıran yazımı

O noktasız bir yalandı ömrümde. Bense son noktası unutulmuş bir cümleydim. Ne bitebiliyor ne devam edebili-yordum. Gözleri Sev beni dedi ama sözleri izin vermedi. Hunharca Ayrılıyorz dedi ve uzaklaştı yanımdan. Öylece bakakalam ardından. Geleceğim gidiyordu. Buldukça kaybettiğim bekledikçe gelmeyenim olacaktı artık. Onu kendime ikna edemeyeceğim. O uzaklaşarak gidiyordu ben çakılıp kalarak. Durduğun yerde gidiyorsan terk ediliyörsündür. Terk ediliyordum...

Mahşere kadar atamayacağım bir çılgılık gibi kaldı içimde. Benden başkasını yıkmayan bir fırtına gibi gitti. Acı acıyla öğrenilecekti. Sanki dilime dünya oturmuştu. Sustum. Kana kana konuşamayan kanaya kanaya susuyordu. Mutlu olma hakkımı bir Hoşça kala yedirtmişim. Kendimi göklerinin içindeki ışıktaki göremiyordum arak. Oysa ben hayatımın filminde figüranken o beni başrol oyuncusu yapmıştı bir zaman. Şimdi beni hangi hikayede bitirecekti

Gözümde yaşını unuttu giderken. Aklımda kalbini. Onun aklında olmadığımı biliyordum kalbinde ne kadar kalmıştım ki.1 Sevmesinden çok sevmeye değer bulması mutlu ederken beni şimdi hangi sebebe sığdıracakam bu gidişi Hiç hazır değildim bu drama. Sanki hazır obam ne olacaka kıl Bir gün öleceğini bilmek değil bunu değiştirememekti asıl yaralayan bizi-- -Sonra dört mevsim onu bekledim ama hepsi kıştı. Ona düşen kar taneleri en çok beni üsütürdü. Kış mıdır şimdi seirdiceğim yaz gibi gelir diye beklediğim diye başlayan bir şiir yazdım. Kırgındım. Kızgın olsam geçerdi ama kırgındım işte... Geçmedi. Arada bir karşılaştığımızda bakıştığımız bir yabancı olmasına bile razıydım. Yeter ki gitmesindi hayatımdan . Bir kenarında öylece kabındı...

Yavaş yavaş delirecek kadar kalabalık fark edilmeyecek kadar yalnızdım. Ölümüne sığınacak kadar bitmişim. Bütüik yalnızlığımın yalın beyanıydım. Yoksa kaderin cilvesiyle yan yana gelen iki yanlış mıydık bizi

Ey sevgili Kelimenin tam anlamıyla aşkıttım sana. O kelimenin başl<a bir anlamı yoktu zoten. Senden sonra hayatıma kimler giremedi bir bilsen işte sevdanın sıramdaki kamburu da bu yüzden...

Senin nasıl sevilmen gerektiğim bile bilmeden kendimi aşk ateşine gözü kapalı atacak kadar cesaretliydim. Öyle sevdim. Şiirler yazıyorum şimdi sana durmadan. Belki de kendimedir o satırlar. Merhem diye yaramı kandırdığım... içim bu denli şenle dolu olmasa bu kadar kalır mıydım bensiz?

Bilmediğin kıymetimi birine aşık olduğunda iyi terk edildiğinde çok daha iyi anlayacaksın. Aşka çocuk gibi sevinen ayrılığa da çocuk gibi ağlar. Ben artık ağlamıyorum. Acılara sırtıttığım da yok ama... Düştüm ama ağlamıyorum işte. Düşmek ağlamayı öğretse de...

Gitmiştin... Kime gittiğin değil ne için gittiğindi merakım. Boyu bosu için mi kalbi için mi terk edildim! Ona nasıl gittin! Benden arta kalan kırıntılarla mı benden aldıklarınla mı! Söyle ona ne kadar gittin! Yine de güvenmedim sana. Öyle ya ayrılığın kuralıdır sen özlersin ama başkası sarılır. Benim bakmaya kıyamadığıma şimdi kimbilir kim dokunuyor Ben özlüyorum o sarılıyor...

Kazanmanın ilk kuralı kaybetmeyi iyi bilmektir. Ya beni yeşertip yaşayacaktın ya benle kuruyacaktın. Kalbini çöle döndüren kuraklığına katlanır. Hadi seç acını Başka bir eh tutarken yaşayacağın huzursuzluğun olarak kalacağım sende. Unutamayacaksın beni. Özür dilerim amacım canını yakmak değil seni öldürmektir

Kötü bir son oldu biliyorum. Bir filmde duymuştum. Kötü bir son sonsuz bir umutsuzluktan daha iyidir diyordu. Umutsuzluğu hayallere yeğliyor ve bizi hayallerde yaşatmak adına yaşıyorum. Dualara ve şarkılara sığınıyorum. Hayaller senden daha gerçek biUyorum Rabbimden sahip olabileceğim değil ait olabileceğim bir aşk diliyorum.

Artık hatırlanmaya değecek kadar bile kalmadın. Seni unutmak hakkım Unutkan bin delimdir ama sen bende hatırlanacak hiçbir şey bırakmadın. Benim unutulmuşum olmak bile güzeldir bil. Aşk mı Aramızda kaldı içimizde değil...

Yanlış aşkta doğru aranmaz. Ama yine de oku istiyorum. Cümlelerimde gidenmiş durgudan ne anladığını benim nasıl yazdığım değil senin nasıl okuduğun belirler.

Kör müydü gözlerin nasıl göremedin diye sordular senden sonra. Kor değildim. Ve hayatımda en çok iki kere fırlamıştı göderim. Birincisi seni ilk gördüğüm İkincisi giderken ardından baktığım gün. ilkinde aşkın ışığından İkincisinde galoşlarımdan... O iki anın arasındaysa hep kapalıydı göklerim. Aşkına inandığımdan.

Kör değildim sadece güvenmiştim

Not Bugün seni düşünmeden yaşayabilmeyi başardığım ilk gün. Hadi topla seni benden. Kalbim seni uğurluyor. Al bu vara sende kalsın. Artık beni acıtmıyor.

Dalgın gözlerle dinledi beni Ayça. Tebrikler dedi. Atlatmışsın. Yeni hayatım için umut diledi. Ama bir şey vardı söylemek istediği. Söylemek isteyip de nereden başlayacağını bilemediği. Hadi anlat dedim. Anlatmaya yeltendi ama biraz tereddüt etti. Tedirginliği yüzünden okunuyordu. Yine de son yazıma güvenerek ve gerçekten bu enkazın altından sağ salım çıkabileceğime inanarak söyledi. Hande patronuyla evlenmişti

Üçüncü yıkım işte böyle geldi. Once bir sarsıntı yaşadım içimde. Düşmemek için biraz önce okuduğum kelimelere ihtiyacım vardı. Ona galip gelişimin cümleleri şimdi beni düştüğüm kuyudan kurtarmak için yeniden okunmalıydı. Ayçaya uzattım yazıyı titreyerek. Bana bunları oku dedim. O okudu ben ağladım. Ben ağladım o sustu. Ama bu sefer daha dirayetliydim. Hadi dışarı çıkalım biraz dedi. Sahile indik beraber. Ne zaman kendimi kötü hissetsem Ayça beni sahile götürürdü. Sonra eve bırakıp gitti. İyiydim.

Necdet ağabeyin o meşhur Genç adamsın çok uyuma. Öldükten sonra uyumak için çok vaktin olacak nasılsa sözüne inat bir zamanlar Gece israfı diye düşünmeme rağmen günlerce uyudum. Kaçabileceğim tek hiçlikti uyku. Çeyrek ölümdü. Bir sonraki güne kısa yoldan ulaşıyordum böylece. Uykuyu acıma yorgan yapıp altına saklandım gecelerce. Gelir geçer umutların kalıcı olmayan huzuruna ulaşmadaki uyuşturucusuz tek yoldu uyumak. Erteleyecekti beni bana. Uyku saklıyordu

beni içime kazdığım çukurda... Gariptir bu kaçış uykuları. Dünyanın dışına adım atarsın ama yine de yaşarsın. Hayatımın kısa bir dönemini yastığa feda edecektim. Beynimi bir süre rölantide tutacaktım. Biliyordum bunu da atlatacaktım.

Sabah olmak üzere... Bileğime bakıyorum. Kanamıyor. Tekrar açıyorum bilgisayarımı. Yazdığım son sözün altına bu saatte bile birileri yine bir şeyler yazmış. Bir önceki paylaşıma yorum yazan Lavin yine yeni bir yorumla burada. Ve aynı alaycı tavrı...

Senede bir günse gidişinin yıldönümü arada kalan bütün günler benim için YAS dönümü yazmışım. Birkaç yorumun ardından Lavin denen kız yine rahat edememiş Senin yasin kaç dönüm yazmış. Eğer amacı ilgimi çekmekse evet Bunu başardı çünkü onu merak ediyorum. Bende ekli olmadığı için hakkında çok fazla bilgi edinemiyorum. Acaba bir arkadaşlık isteği göndersem mi Neyse Boşver şimdi Kaan diyorum kendi kendime ve tekrar yatağa dönüyorum-

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Halidenin patronuyla evlendiğini öğrendikten sonra yine yazmaya vermiştim kendimi. Ayça hariç kimseyle konuşmaz olmuştum. İşsizdim. Kira zamanı yaklaşıyordu. Evde annemlerin gönderdiği erzakla idare ediyordum. Bir iş bulup çalışmam gerektiğini biliyordum. Bir türlü kendimi toparlayıp iş aramaya haşlayamıyordum. Evlilik olayını öğrendiğim günün ertesi Ayça benimle uzun bir konuşma yaptı. Artık çalışmaya başlamam gerektiğini kendime gelmem için bunun şart olduğunu söyledi. Çok haklıydı. Sonra günlerce aramadı beni. Ne telefon etti ne evime geldi. Ben de aramadım. O günlerde yazmaktan ve uyumaktan başka hiçbir şey doldurmuyordu içine düştüğüm boşluğu. Sonra bir sabah ansızın çıkageldi. Yüzüme sırtarak bakıyordu. Hayırdır Ayça dedim. Gülümsemesine devam ederek...

Sana iş buldum Kaan

İş aramıyordum ki Ayça

Yüzüne alaycı bir tavrı takınarak İyi ya işte aramadan buldun dedi.

Sonra bir çırpıda anlattı beni aramadığı günlerde ne yaptığını... Benden habersiz benim adıma çalıştığı işyerine CVmi göndermiş tanıdığı bir miidür aracılığıyla beni işe aldirmıştı. Bunları duyunca şaşırdım çok sevindim. Ona sımsıkı sarıldım. Gözlerim doldu. Hala iyi dostlar vardı bu dünyada. İşe ne zaman başlayacağımı sordum.

Pazartesi dedi.

Pazartesi ilk iş günüm. Biraz stresliyim. Yeni insanlar yeni mekan yeni bir sorumluluk. Uyum konusunda problemler yaşayacağımı düşünüyorum. Ama hiç de öyle olmadı. Çok çabuk alıştım. Tabii Ayça sayesinde. Benimle yakından ilgilendi. Alışma evresini kolay atlattım. Hep yanımdaydı. Amerikan menşeli büyük bir lojistik firmasıydı. Birçok insanın çalışmak için can attığı insan kaynakları biriminde yüzlerce iş başvurusunun bekletildiği bir firmaydı. Böyle bir şirkette çalışmayı kim istemezdi ki Hayatım yavaş yavaş değişiyordu. Hatırı sayılır bir maaş ve iyi bir sosyal güvence...

Kısa sürede kendimi kabullendirdim. Hem başarılı hem de sevilen bir eleman olmuştum. Şirketteki bazı arkadaşlarla iş dışında da görüşmeye başlamıştık. Şiir ve yazıyla uğraştığımı bilen birkaç kişi yazılarımı profilimden takip etmeye başlamıştı bile. Yazdıklarımı beğeniyorlar ve onları bir kitapta toplamamı tavsiye ediyorlardı.

Bu duruma en fazla Ayça seviniyordu. Onun gayret ve teşvikiyle olmuştu her şey. Öğle yemeklerinde bir araya geliyor sabah ve akşam servisinde aynı güzergahta yolculuk ediyorduk. Hafta sonları diğer arkadaşlarımızla buluşup eğlenceli saatler geçiriyorduk. Artık atlatmıştım. Kötü günler geride kalmıştı. Bir tek bileğimdeki ize bakınca kalbim acıyordu o kadar. Bir de bazı geceler yazıya oturunca.

İtiraf etmeliyim ki Ayça olmasa bu dönemi kolay kolay atlatamazdım. Birbirimizi çok iyi anlıyor ve anlaşıyorduk. O benim sırdaşım dostum kardeşim en vefalı arkadaşım.

İşimi benimsemiş iş hayatına iyiden iyiye alışmıştım-Tam da o günlerde şirkette bir hazırlık başlamıştı. Bir kokteyl düzenlenecekti. Bu tip kutlamalardan pek hoşlanmaz-dım ama Ayça ısrar edince gitmek zorunda kaldım. Amaa-an hoşver milleti Biz kendi halimizde takılırız. Hadi yalnız bırakma beni deyip ikna etmişti beni. Sandığım kadar kötü geçmedi. Şirketin diğer birimlerinin çalışanlarıyla bir araya gelip tanışma fırsatı bulduk. Bir ara kendimi hiç tanımadığım insanlarla eğlenirken bile buldum.

Yeni tanıştığım iş arkadaşlarımın arasında dikkat çeken uzun boylu güzel bir kız vardı. Diğerlerinden daha farklı yaklaştı bana. Daha tanıştırılır tanıştırılmaz sizli-bizli değil senli-benli konuşmaya haşladık. Sanki çok önceden birbirimizi tanıyormuşuz gibi rahattık. Bakışlarındaki davetkar ışık dikkatimden kaçmamıştı. Günün sonuna doğru telefon numarasını verdi. Çok şaşırmıştım. Samimiyetin bu kadar çabuk gelişeceğini tahmin etmemiştim. Niyetini tam olarak anlamadığımdan sakınarak da olsa aynı şekilde ben de ona kendi numaramı verdim. Uç hafta boyunca mesajlaş-tık. Arada bir halimi hatırlamı sormak için aradı. Ben biraz çekingen konuşuyordum. O hep sıcaktı. Genelde havadan sudan şeylerdi yazışmalar ve konuşmalar. Arada özel sorular soruyor ben kaçamak yanıtlar veriyordum. Bana kalırsa beni bir maceranın içine çekmek istiyordu ama onu çok az tanıyordum sıcaklığı ve rahatlığı yanıltıcı olabilirdi. Bu arada Facebookta da birbirimizi ekledik. Yazdıklarına o da yorum yapmaya başladı. Her yorumda her arayışında biraz daha samimi ve yaklaşmaya hazır bir tavır sergiliyordu. Onun çekmeye çalıştığı alana doğru gitmekte ayak diretiyordum. Nereye uçacağına bir türlü karar veremeyen bir kuş gibi hissediyordum kendimi.

Onun çalıştığı birim benimkine uzaktı. İş günleri bir araya gelebilme imkanımız yoktu bu yüzden... Yaklaşık bir ay sonra şirket bazı çalışanlarını Şirket İçi Eğitim için Antalya Tekirovada büyük bir otele gönderince o hafta sonum gerçekten çok renkli geçti. İkimiz de aynı otelde olacağımızı biliyorduk. Ve beklenen oldu.

Güral Primerin lobisinde buluştuk. Ayça da bize katıktı. Ayça zaten neşelidir Ece de ona ayak uydurunca keyfimiz iyiden iyiye yerini buldu. Sanki üçümüz birlikte hatta sonu tatili yapıyormuşuz gibi bir hava esti. O hava hafta sonuna kadar hiç bozulmadı bana çok iyi geldi. Eğitimde hep yan yanaydık. Zaman zaman kıkırdadık havayı kaynattık. Ayça ve Ece aralarında sözleşmiş gibi dikkati üstümüze çekiyor sonra topu bana atıyorlardı.

Güzel bir eğitim süreci olmuştu. Sayelerinde seminere katılan uzmanların ve şirket yöneticilerinin dikkatini çektim. Birkaç kere beni takdir ettiklerim açıkça söylediler ve bu beni gururlandırdı. Hala içe kapanıktım kendimi işe vermiş gidiyordum ama işimi ne kadar ciddiye alarak ve dikkatle yapsam da kendi halimde sürdürüyordum. Orada dışa açıldım. Seminere katılanlar benimle özellikle tanışıyor sorular soruyordu. Ben de öyle yaptım. Kendime kapanık halimi bırakıp başkaları gibi davrandım ve bu bana iyi geldi. Hayata adım attım.

Dersler ve toplantılar dışında kalan vakitlerde Ece ve Ayça ile birlikteydim. Biraz iş konuşuyor sonra sohbete dalıyorduk. Otelin terasında ve havuz başında uzun vakitler geçirdik. Ecede öyle güçlü bir enerji vardı ki başkalarını yanımıza çekiyordu. Bununla birlikte Ece istemediklerini uzaklaştırarak konusunda çok incelikli bir beceriye sahipti. Zengin bir ailenin kızı olduğu belliydi. Gezmeyi seviyordu çok yer görmüştü gezi anıları sabaha kadar bitmiyordu çünkü çok iyi anlatıyordu. Öyle ayrıntılara giriyordu ki hem ilgi çekiyor hem de hayranlık uyandırıyordu.

Anlatmayı sevdiği için dinletmeyi de biliyordu. Ben de iyi bir dinleyiciydim tabii. Yanımıza gelen birini uzaklaştırmak istiyorsa o kadar abuk sabuk bir şeylerden bahsediyordu ki geleni anında yolluyor ve ardından muzip muzip sıtıp hiçbir şey olmamış gibi eski konuya geri dönüyordu. Konuyu değiştirmeyi de çok iyi beceriyordu. Can sıkıcı ve insanı üzecek şeylerden hemen uzaklaştırıyordu. Beni iyi hissettiren bu yönüydü Ecenin yanında olmaktan keyif alıyordum. Keyfine düşkündü ama aynı zamanda keyif veren biriydi.

Ecenin hoş sohbeti bana günlük sıkıntıları unutturuyordu. Onu daha çok tanımak istiyordum. Uzun boyunun yanı sıra kumral bir teni kızıla çalan saçları ve aşka davetiye çıkaran bakışları vardı. Üstelik ne zaman isterse o zaman çıkarıyor Çağırıyorum ama kendimi kaptırmadım mesajı veriyordu. Körkütük aşık olacak bir kız değildi yani...

Tam bir kentliydi. Zengin bir aileden geldiği her halinden belli oluyordu. Giyim kuşamına çok dikkat ediyor bir giydiğini neredeyse bir daha hiç giymiyordu. Çok kitap okumamasına karşın entelektüel birikimi oldukça iyiydi. Dışa dönük çok sosyal gezmeyi seven biri olduğu için kültürlüydü ayrıca iyi bir çevresi olmalıydı. Anlattıklarının tümünde yanında mutlaka Dirileri vardı ve onları da anlatıyordu. Bense o kadar yalnızdım ki Ece benim taban tabana zıddım-dı ama gözlerime bir başka bakıyordu...

O hafta sonu kalbimde yeni bir kıpırtıya yer açılmıştı. Uzun zamandır özlemine çektiğim bir histi bu. Ecenin yanında mutluydum. Bir daha yaşayacağımı düşünmediğim duygular yavaş yavaş varlığını hissettiriyordu içimde.

Ecenin benden hoşlandığı besbelliydi. Bense çok emin değildim kendimden. İçimde hala birtakım korkular taşıyordum. Güral Primerden ayrılacaktık ve gece yatmadan önce içimden biraz yazmak geldi. Kalemimden hiç tahmin etmediğim cümleler dökülüyordu. İlham perim yanımdaydı. Ve aşk bana göz kırptıyordu satır aralarımından...

İstanbulda görüşmek için sözleştik. Ayça bundan çok memnundu. Ona göre artık biz çıkmaya başlamıştık.

İstanbuldaki ilk buluşma yerimizi İstinye olarak belirledi. Benim tercih etmeyeceğim bir semtti. Ona bırakmıştım orada buluştuk. Lüks bir arabayla gelmişti. Bense metroyla... Kendimi kırmızı rugan giyen bir kızın karşısında yalınayak bir sokak çocuğu gibi hissettim. İstinye Parkta biraz işten havadan sudan konuşarak dolaştık. Kendimi oraya yabancı hissediyordum. Oturup vakit geçirmek ve yemek için seçtiği mekanlar bana biraz fazla gelmişti. Belli ki ona ayak uydurmakta zorlanacaktım. Her şeye rağmen çok keyifli bir gün yaşadık. Ayrılık saati geldiğinde İstersen gideceğin yere kadar seni bırakayım demesi bana bir mahcubiyet yaşattı. Kendimi biraz ezik hissettim.

Yolda giderken ailesinden söz etti. Annesiyle babası boşanmış ayrı yaşıyorlarmış. Annesi bir avukat Şişlide oturuyor. Babası sevgilisiyle Zekeriyaköyde yaşıyormuş. Oradaki evleri biliyordum. Her biri servet değerindeydi. Parçalanmış bir ailenin zengin kızıydı Ece. Bunları anlatırken beni babası ile tanıştırmak istediğini söyledi. Ben gerildim beni kim olarak tanıtacaktı İş arkadaşı olarak mı flört aşamasında olduğu erkek arkadaş adayı olarak mı Bunları düşündüğüm için sessiz kaldım ne diyeceğimi bilemedim.

Başka bir zaman dedim.

Peki. Nasıl istersen dedi.

Bahasının reklam şirketi varmış. Reklam sektöründe merin yazarı olarak haşlanmış sonra kendi şirketini kurmuş. Son zamanlarda iş dünyasıyla ilgili iki kitap yazmış şimdi anılarını yazmaya haşlanmış. Benim Facebooka yazdıklarımı beğendiği için bahasıyla tanıştırmak istemiş.

Teşekkür ederim ama hen yazdıklarım ile ilgili konuşmaya utanırım dedim.

Gerçekten öyle mi yoksa hahamla tanışmak istemediğin için mi diye sordu.

İkisi de dedim. Sonra yumuşatmak için Yani yazdıklarım ile ilgili konuşmak için de baharla tanışmak için de çok erken dedim.

İyi o zaman büyük bir yazar olmanı bekleyelim baham senin ayağına gelsin dedi dalga geçerek.

Hayır öyle değil dedim.

Tamam tamam uzatmayacağım. Şaka yapıyorum hen anladım seni dedi konuyu değiştirdi. Ama dönüp dönüp çekingenliğimle kafa buldu. Bari Facebooktan bir arkadaşlık kurun falan filan...

Eceyle birlikte sosyal bir hayata merhaba demiştim. Sürekli geziyor ve eğleniyorduk. Çok hareketliydik. Kısa sürede çok şey paylaşmıştık. Onun çevresiyle tanıştıkça arkadaş grubum giderek büyüyordu. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki ayak uydurmakta zorlanıyordum.

Bir gün bana yaşadığım evi merak ettiğini söyledi İYerme çatma bir öğrenci evi olduğunu çatı katı basıklığıyla iç karartıcı bir yapıya sahip olduğunu söyledimse de illa görmek istedi. Gittik. İlk tepkisi Hımm çok sevimli oldu. Biraz da burun kıvrarak söylemişti bunu. Ya da ben öyle hissettim.

54 Kahraman Tarepiu // Yaralı

Ben çay içmek istedim o kahve. Sıcak çikolatada uzlaştık. Uzun koltukta yan yana otururken Hadi hana geçmişini anlat dedi. Ona geçmişimle ilgili hiçbir şey anlatmadığımı o an fark ettim. İzmirli olduğumu. Aşçı bir babayla ev hanımı bir annem lisede okuyan bir kardeşim olduğunu liseyi İzmirde okuduğumu daha sonra Yıldız Teknik Üniversitesini kazanıp İstanbul'a geldiğimi anlattım. Halideden hiç söz etmedim. Bunu bilinçli olarak yapmamıştım. Halbuki onunla aynı mahallede yaşadığımızı liseyi beraber okuduğumuzu ve İstanbul'u beraber kazandığımızı da anlatabilirdim. Ana anlatmadım. Sanki anılarımın arasında yeri daha da gerilere doğru gidiyor gibiydi. Hatırlamak istemediğim hatıraları geçmişimin gerçekliği içinde silikleştirip hatta belki de yok ediyordum. Ondan hiç bahsetmemem bilinçli bir tavır olsaydı bu onu hala unutamadığım anlamına gelirdi. Fakat bunu bilinçsizce yapmış olmam gerçekten de onun hayatımdaki yerinin gerilere doğru gittiğini gösteriyordu.

Sessizce beni dinledi Ece. Arada bir can kulağı ile dinlediğini anlamamı sağlayacak küçük ve yerinde yorumlar yapıyor sorular soruyordu. Fakat yine de benden esasen duymak istediği sözleri duyamamış havası sezinliyordum onda. Beni dinlerken gözlerini gözümden ayırmıyor ve giderek bana daha da yaklaşıyordu. Bense kendimi anlattıklarım kaptırmış bir halde mahallenin Necdet ağabeyinden İrfan amcama kadar her şeyi anlatmaya başlamıştım. Bir ara mahalle takımında attığım gollere kadar gelince heyecanıma yenilip elimi tuttuğunu bile anlamamıştım.

Nasıl olduğunu anlamamıştım ama eli elimdeydi. Birden sustum. Derin derin gözlerime baktı ve kibarca. Ben bunları merak etmiyorum. Sana bunca şeyleri yazdıran kadını merak ediyorum dedi. Evin sıcak ortamı buza kesti bir anda. İçime bir sıkıntı çöktü. Gözlerimi gözlerinden çekip anlamsızca odada gezdirmeye dizimi bir aşağı bir yukarı hızlı hızlı oynatmaya başladım. Sıkıntımı anlamıştı.

Uzun süre gözlerime baktı konuşmadan. Elimi öpüyordu. Sonra bana yaklaştı ve nefesimi kesti. Başım dönüyordu. Karşı konulmaz duygular içindeydim. Başını göğsüme koydu. Sol elimle yanağını okşadım. Ve o an elimin kan içinde olduğunu fark ettim. Bileğimdeki yara kanıyordu. Birden dunlum öylece kalakaldım. Ece yüzümdeki dehşet ifadesini fark etti. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken Kaan ne oluyor neden yüzüme öyle bakıyorsun diye sordu.

Yanağı kan içindeydi Ecenin. O kan saçlarına da bulaşmıştı. Nefesim daraldı. Elimi hızla çektim yanağından. Ayağa kalktım. Kanayan bileğimi ondan saklayarak geriye doğru bir-iki adım attım. Elini yanağına götürdü Ece. Kana bulandı avuçları. Şaşırıp kalmıştı. Elini yanağında gezdirdi.

Kaan benim yüzüm kanıyor dedi. Ben hiçbir şey söylemedim. Sesi titreyerek Kaan yüzüm kanıyor neden söylemiyorsun dedi. Senin yüzün kanamıyor Ece. Benim bileğim kanıyor. Senin yüzüne elimden bulaştı.

Elimi gösterdim. Kan içindeydi. Ne oldu bileğine diye sordu. Bilmiyorum bir şey olmadı dedim. Tabii bu yanıt onu tatmin etmezdi.

Bileğimde eski bir yara var o kanıyor.

Ne oldu Neden kanıyor

Bilmiyorum dedim ya. Ben de şaşkınım.

Yara eski dedin. Yeni olsa neyse... Durup dururken kanamaz ki

Durup dururken olmadı. Sana dokundum dedim.

Hiçbir anlam veremedi boş boş baktı yüzüme. Söylediğini ona o kadar saçma geldi ki beni yadırgadı ve benden tedirgin oldu. Ben de emin değildim içimden öyle söylemek gelmişti. Bir aşk yarası olduğu için ona dokunmamla yeniden açıldığım hissetmişim. Gel yıkayalım dedi ama sesi titriyordu. Benden ürkmüştü.

Birlikte banyoya gittik. Ece alelacele yüzünü yıkadı aynaya bakarak bir yara olup olmadığını yokladı. Evet bende yara mara yok dedi. Sonra ben elimi ve bileğimi yıkadım. Yarama dikkatle baktı. Yaranın yerinden ve çizgilerden bir intihar teşebbüsünden kalmış olduğunu anlamış gibiydi.

Ne yarası o diye sordu. Banyo havlusunu bileğime sardım. Birazdan anlatırım dedim. Bana o yazıları yazdıran kadını sormuştun. Gör işte dedim. Anladı başka bir şey sormadı. Yine de salona dönünce oturduk ve ona anlattım.

Bak Ece bir yıl önce intihar teşebbüsünde bulundum. Bileğimi kestim. Alt komşu beni buldu. Hastaneye kaldırdılar. Kurtuldum. Ama uzun süre kendime gelemedim.

Ama neden Senin gibi biri neden kendini öldürmek istesin ki

Ona her şeyi anlatmalıyım. Belki beni anlamayacaktı belki dinlemek istemeyecekti ama şu anda neler olup bittiğini benden öğrenmezse aklına kimbilir neler gelecekti Doğrusu ben de şaşkındım ve aslında yalnız kalmak istiyordum ama onu rahatlatmalıyım çok gerilmişti.

Handeyi anlattım ona. Handeden sonra hayatıma giren ilk kişinin kendisi olduğunu geçtiğini sandığım yaranın neden kanadığını bilmediğimi başıma ilk defa böyle bir şey geldiğini söyledim.

Yaşadıklarına üzüldüm Kaan. Ama şimdi bu yara bana dokunduğun için mi kanadı Sen böyle mi düşünüyorsun

Bilmiyorum daha doğrusu emin değilim. Durup dururken kanadı desem... Neden daha önce hiç olmadı da şimdi oldu Bunları duymak hoşuna gitmedi tersine onu ürküttü. Hem benden hem yaramdan ürkmüştü. Ece hayat doluydu hayatın sillesini hiç yememiş hiç darbe almamış bir kızdı. Hayatın acılarını belki de hiç bilmiyor bilse bile yok sayma-yi tercih ediyordu. Bir süre sessiz kaldık. İki üç kez iç geçirdi. Sıkılmıştı gitmek istiyordu anlamıştım bunu.

insan neden ölmek ister Ben bunu anlayamam Kaan dedi. Haklıydı anlayamayacaktı asla. Onun için ölüm salt korkuydu. Benim içinse saklı dünya gizli sıra...

Yanında biraz daha kalmamı ister misin diye sordu. Kibarca müsaade istiyordu.

Hayır teşekkür ederim. İyisi mi sen git biraz açıl. Zaten benim de yalnız kalmaya ihtiyacım var dedim.

Aslında kalmasını isterdim ama akli da yüreği de gitmişti bile. Bana gle gle demek düşerdi. Hemen çantasını alıp çıktı evden. Aşağı kadar geçirmeme bile izin vermedi.

Peşimi bırakmayan geçmişim bir geleceği daha kopardı benden. Bir daha aramaz sanmıştım. Ama hemen terk etmedi beni. Yavaş yavaş çıktı hayatımdan. Gerçekten iyi bir insandı Ece. Zarife kırmadan incitmeden usulca çıktı hayatımdan. Ben de gönüllü olarak müsaade ettim bu gidişe. Biraz kırılmıştım aslında ama bu kırınlık Eceye değildi.

Çok şey bırakmıştı giderken. Sosyal bir insan olmayı öğretmişti bana. Bu güzel bir alışkanlıktı. Eceden sonra da devam etti bu alışkanlığım. Bana bıraktığı en güzel armağan da bu olmuştu. Hayatın güzelliklerinin kıyısında yürürken aynı zamanda tam ortasında olmak...

Hayatla aramızdaki barış devam ediyordu. Kimsenin beni zmesine izin vermiyordum artık. Kendime daha çok zaman ayırıyor yaşadığım son olayın izlerini belleğimden silmeye çalışıyordum.

Her fırsatta gezip yeni yerler keşfetmeye yeni alışkanlıklar edinerek paslanan duygularımı yeniden parlatmaya başladım. Kendimi daha fazla işe verdim. Bu da beraberinde daha büyük başarıları getirdi. İş hayatım mkemmek derecede iyiydi. Arık her şey geride kalmıştı.

Handeyi de unutmuştum ve bunu Eceye borçluydum. O gece yarımın kanamasını içindeki zehrin boşalması ve arınma olarak görüyordum. Ancak böyle düşününce kendimi iyi hissediyordum. Yeni hayatımda mutluydum. Biraz daha büyümüş ve olgunlaşmış hissediyordum kendimi. Tüm kırınlıklarımı bir kenara koyup yoluma devam ettim.

Geceler bana yazmam için sunulan bir ltuftu. Bu bende eski dünyamı unutmadan o dünyadan uzak dunnamı sağlıyordu. İçimde ulaşamayacağım ancak unutmamam gereken tecrübeler vardı ve oraya ancak yazarak dokunabiliyordum. Kalemimdeki fırtınaya beyaz kağıtlar yelken oluyordu. Ve kelimelerim duygularımın kağıt üzerindeki fotoğrafıydı sanki. Kamera olmadan film çekmekti artık benim için yazmak...

Getiğim yollarda ve çektiğim dertlerde ayak izimi bırakmak için yazdım. Benim kalemimden damlasa da başka yaralara merhem olsun diye yazdım. Yazmak rahatlatıyordu yara vardı ama acı yoktu sanki. Suç değildi yazmak suça ortak olmakta belki. İntihar duygusu da çok gerilerde kalmıştı. Hayatla barış imzalamıştım. Hayatı seviyordum artık-Ve sanırım o da beni...

Aradan bir koca yıl daha geçti. Ayça yine yanımdaydı ama ben yine yalnızdım. Ta ki Duruya rastlayana dek... Bir tiyatro oyununda tanıştık onunla. Yanımdaki koltukta oturuyordu. Kuağında kitaplar... Siyah kot pantolonu siyah hırkası boynuna doladığı siyah tuları siyah kalın çerçeveli gözlükleri siyah saçları siyah kirpikleri siyah ojeleri ama hemheyaz hir teni vardı. Sanırım en sevdiği renkti siyah kendi beyazlığına inat...

Onu ilk gördüğümde siyah gözlerinden içime yansıyan ışığın kalbimde hir odanın aydınlanmasına sebep olacağı hiç aklıma gelmezdi. O da benim gibi yalnızdı. Bu daha ilk bakışta anlaşılıyordu. Dupduru hir yüzü vardı. Adı gibiydi.

İkimiz de nasıl olduğunu anlamadan konuşmaya başlamıştık. Ortak zevklerimiz vardı. Aynı kitapları okumuş aynı oyunları izlemiş aynı filmleri seyretmiştik. Bir keresinde hana Kitap okunmaz kitapla konuşulur demişti. Çok hoşuma gitmişti hu söz. O da benim gibiydi. Hayatın bazen kıyısında bazen tam ortasında... Konuşkan şiirlerin suskun şairleri gibi...

Onunla saatlerce günlerce hatta aylarca konuşsam sıkılmazdım. Dopdolu biriydi. Hande ve Eceden çok farklıydı. Onlarla kıyaslamıyordum da zaten. şahsına münhasır biriydi Duru.

Yaşlarımız birbirine denk olsa da o daha olgun duruyordu sanki. Kafa yapısı olarak benden büyüktü evet. Ama bu bende bir tedirginlik duygusu oluşturmamıştı. Tam tersi onun grl grl akan bilgi ırmağından faydalanmak istiyordum.

Diplomat bir ailenin kızıydı Duru. Babasının görevi sebebiyle birçok ülke değiştirmişti. Tanıştığımızda ailesi dış görev için Almanyaya gitmişti. Teyzesiyle birlikte kalıyordu.

Ayçaya hep Durudan bahsediyordum o günlerde. Katasım Duruyla şişiriyordum resmen. Sabırla dinliyordu beni. Heyecanıma ortak oluyordu. Onunla tanışmadan tanımıştı onu sanki.

60 Kahraman Taeoglu // Yaralı

Beraber konsere tiyatroya sinemaya gidiyorduk. Aramızda romantik bir arkadaşlık başlamıştı. Çok şey paylaşıyorduk ama daha çok o anlatıyordu. Anlatacak anısı o kadar çoktu ki... Başka ülkeler farklı şehirler gezmişti. Bu yüzden anılarla yüklüydü kervanı. Ben daha az konuşuyordum. Genelde dinlemeyi tercih ediyordum. İntiharımdan ve Handeden hiç bahsetmedim ona. Ayçayı çok anlatıyordum. Biraz da Ece tabii... Bir keresinde unutmakla ilgili konuşmuştuk. Açıkça söz etmesem de sadece o gün bahseder gihi olmuştum geçmişimden. Ona geride bıraktığım şeyler olduğunu bana biraz pahalıya mal olsa da atlattığımı unutmanın kaypak hafızasına zaman zaman güvenmek gerektiğini hazı anıların başka türlü olması gerektiği yerde bırakılamayacağını söylemiştim. O zaman şöyle bir soru sormuştu bana

Hangi anıyı silerek başlar insan unutmaya En acı olanı mı yoksa unutması en kolay olanı mı

Bu soru biriktirdiğim unutulmaları yeniden sorgulamama sebep olmuştu. En çabuk unutilanlar her zaman unutulması en kolay olanlardı. Ama hiçbir zaman onlardan başlamazdı insan unutmaya. Çünkü onlar baş belası değildi. En zor olandan en acı olandan başlamak isterdi insan unutmaya. Yani en hızlı kaçtığından... Zordur o anıları silmek hafızadan. Hızlı kaçtığın hızlı kovalar seni.

Önce zoru kolaya dönüştürmek gerekirdi rahat unutabilmek için. Zaman isterdi bu. Sabır isterdi. Bir de kötü bir geçmiş. • • Cevap vermedim yine de... Konuyu kapatmak belki de kaçmak istiyordum. Hızlıca kaçmak

Günler geçtikçe daha da yakınlaştık birbirimize. Bu sefer tutulan ben oldum. Fakat ona açılma konusunda tereddüt yaşıyordum. Her şeyi bir anda berbat edebilirdim. Güzel başlayan bir arkadaşlığı tarihe gömebilirdim.

Duygularımdan haberdar olması gerekiyordu. Çok fazla belli etmese de geçmişimdeki karanlığı merak ediyordu. Anlatmak istememişim. Ama o geçmişi tarihe gömdüğümü anlatan bir yazımı onunla paylaşmışım

Boş bir odada yalnızlığımla oturuyoruz. Artık beni acıt-mıyor. Arkadaşız. Yalnızlığında yanında olduğum yalnızlığımda yanımda değil. Belki de buna çok ağlarım. Ayıp mı Yenilgi mi Öyle olsaydı ağlamak güzeldir der miydi şarkılar

Her gözyaşını onun için kaldırıp şerefine ağladığım gecelerim de oldu yağmura saklandığım da... Yalan değil. Bazı yağmurlar ağlamaktan utananlar için yağar bilirsin.

Sabah olduğunu anlamamak ıçını perdelen açmadığım günlerim oldu sonra... Sabah demek yeni günün sızılan demektir. Özlemek yasadışı gibiydi. Zordu evet. Ama bitti. Daha da eskimem. Kaderime keder bulaştı az biraz. Hepsi o kadar.

Alev alevmişim ve sönmek için başkalanna sarılmaya kalkmışım. Kendi alevinden bile habersiz bir yangın neyi sön-dürebilirdi ki Az daha onlan da yakacakmışım... Aslında canımı yakmayacağını bilsem daha da çok yanarmışım.

Şunu bir kez daha anlıyorum ki aşk yeni bir şey öğretmiyor bilinenin üzerinden tekrar geçiyor ama sonuç her seferinde bAŞKa çıkıyor. Sonrasında karşına çıkan insanları tedirgin seviyorsun. Hep yanlış insanlara ağlayınca doğrusunda da rahat güleliyorsun.

Değersiz insan yoktur değerini düşüren insan nardır. Bu sebepten şimdi kimbilir avuçlarında ne acılar yanıyordur onun. O beni çok üzdü Allahım... Ama sen yine de ona yanlım et.

Nasılsın sorusunu sormak için soranlara hep iyiyim ilenir. .. Ama ben artık gerçekten iyiyim. Biraz eksikim... Biraz fazla olsam ne fark ederi İyiyim işte. Boşner diyorlar ya...

Bir tek o lafı kaldıramıyorum. Çünkü ben artık boşverme-mek istiyorum. Yine de böyle uzakta bırakılmak iyi. Uzaktan bakmak güzel. Neden mi bu kadar uzaktayım ona Onunla mutlu olmanın başka yolu yok da ondan

Onda kaybettiğim aşkı kimsede bulamayacağımı biliyorum. Onsuzluğa alışıyorum. Onsuzluğa alışmak onu unutmak demek değil onunla onsuz yaşamayı öğrenmek demek. Gecelere sığınmak... inan kendisinden daha uzak değildi beni gönderdiği geceler.

Çok seversin az kalır... Hep seversin hiç sanır. Sessizce ağlanır. Basılan da ağladığını sanır. Çünkü onların ağlaması bir iç kanamadır. Yaşadıklarından öte yaşayamadıklarının izi kalır. Belki de yaşayamadığımız aşkların ayrılığını çekiyoruz. Olamaz mı. Ayn ayn yaşasak da aynı şarkılarda yaralanıyoruz Birbirimizi birbirimizin gözünden düşürüyoruz. Sonra aynı gözlerle birbirimizi yaralıyoruz. Derken sözler yetiştiriyor imdada... Gözlerle açılan yaralara sözlerle müdahale ediyoruz. İyiler dürüst sever diyor iyileşiyoruz...

Dünyanın en öldürücü silahı yalandır. Umarım kandınlma-mışımdır. Umanm severken de giderilen de dürüsttür. Nedenler ve sonuçlar aramıyorum bu gidişe çünkü her şeyin bir nedeni yoktur. Ama her sonuca mutlaka bir neden bulunur. Çırpınacak kadar vakti var çünkü denize düşen değil çıkamayan boğulur...

Bu yazıyı okuduktan sonra bana karşı davranışları değişti. Sanki o ana kadar duygularını açıkça ifade etmesini engelleyen görünmez çitler vardı da aramızda o yazıdan sonra o görünmez çitler kalkmıştı. Gözlerinde karşılık bekleyen bir aşk vardı sanki. Böyle düşünmek beni cesaretlendirmişti-Ona karşı ne hissettiğimi tün çıplaklığıyla anlatmalıydım-Bir gün onu her zaman tek başıma yürümeyi tercih ettiğim Yıldız Parkı na çağırdım. Kalbimin ona aktığını bilmeliydi. Buluşma saatimiz geldiğinde heyecanım bir kat daha artmıştı. Bana yaklaştı yüzüme hakti ve şöyle dedi Biliyor musun Kaan bana anlatmak istediğin her şey yüzünde duruyor. Utanmıştım. Ne yapacağımı ne söyleyeceğimi bilemedim. Konuşsam sesim titreyecekti. Elini uzattı. Ürkekçe tuttum. Söze gerek kalmamıştı. Tüm gün el ele dolaştık. Geçmişte yaşadığım her şeyi unutmuştum. Vaktin nasıl geçtiğini anlamadık.

Akşamdı. Tam doğru yolda olduğumu düşünürken avuçlarımızda bir ıslaklık hissettik ikimiz de aynı anda Ne bu diye bakınca Kaan bileğin kanıyor senin dedi Duru Korktuğum başıma gelmişti. Dehşetle akan kanıma haktim. Rengimin sarardığını hemen fark etti Duru. Telaşlandı. En yakın banka oturduk. Bir yandan yarama çantasından çıkardığı kağıt mendiller bastırıyor diğer yandan neden böyle kanadığını soruyordu. Ona bahsetmekten sakındığım geçmişimi anlatmak zorunda kaldım. Kendimi yeni bir kırgınlığa yelken açarken suçüstü yakalamıştım.

Hoşgörü ve olgunlukla dinledi beni. Birtakım tavsiyelerde bulundu hiç unutmuyorum

insan yarası varsa insandır Kaan. Sana yarayı yok say demiyorum. Yara senin yaran. Onunla yüzleş onu benimse sev... Hayat azla yetinmez. Daha çok yaralanacaksın kanayacaksın. Bazen kendi yarayı bazen başkalarının yarasını taşıyacaksın. Belki seninkiler iyileştikçe onlarınki kanayacak. Ama sabredeceksin. Hiçbir yara kanla temizlenmez. Bekleyeceksin. Geç olacak belki ama hir gün iyileşeceksin. Çünkü kanında aşk taşıyanın yarası çabuk iyileşmez. Sonra o yara kabuk bağlayacak biraz da çürümedir hir yaranın kabuk bağlaması. Sırrını açığa verecek ama sonunda çürüyüp düşecek. Düşecek ki sen iyileşesin. Çürüyerek büyür bazen insan.

Ama bu yara kapanmadan yeni bir gönül macerasına girme Kaan. Yaralar yalan söyleyemez. Açığa verir seni. Belki de keskin bir aşk bıçak gibi geçer üstünden ve sandığın gibi olmaz yaran çiçeklenir.

Sen bahara yetişmeyi bilememiş bir kış gibi durursun. Oysa bahar senin içindedir ve sen bilmeden onunla uyuyorsundur

Güç vermişti bana bu sözler. Neredeyse yaramın kanadığını bile unutmuştum. Sözleri bitince birkaç peçete uzattı. Seni eve kadar götüreyim istersen dedi. Eve yalnız gitmek istediğimi söyledim. Orada vedalaştık. Sarıldı bana ve kulağıma şöyle fısıldadı Sakın yanlış anlama beni. İntihar teşebbüsünü aşağılık bir hareket olarak görmüyorum. Bence asıl aşağılık olan seni intihar noktasına getirecek kadar canını yakmak... Aracıma doğru yürürken Durunun söylediklerini tekrar tekrar düşündüm tiz bir acı yerleşti içime.

Arabayı kullanırken hala kan kaybediyordum. Gözlerim karardı birden ve o çocuk fırladı önüme. Yola kaçan deniz topunun peşinden koşarken az kalsın arabamın altında kalacaktı. Az daha bir çocuğu çiğneyip geçecektim. Elimi gördü sakladığım halde yarayı fark etti Bazı yaralar sardıkça kanar dedi bana. Bu cümleyi Facebook duvarıma yazıp uykuya çekildim ama uyuyamadım. Güya ertesi gün Duru ve ben Ayçayı yanımıza alarak bruncha gidecektik. Öyle sözleşmişdik. Hayat ne garip...

Sabaha karşı ancak uyumuşum. Çok geçmeden kapı çalındı. Önce saate baktım. 08.05i gösteriyordu. Uykulu gözlerle yataktan kalkıp kapıyı açtım. Karşımda Ayça vardı. Günaydın tembel teneke

Günaydın dostum.

Bu ne hal Hani hruncha gidiyorduk

jşler planladığımız gibi gitmedi Ayça...

Gece faceine yazdığın sözden anladım zaten bir haltlar olduğunu. Bazı yaralar sardıkça kanarmış...

İçeri gelsene.

Bence sen dışarı çık. Hadi giyin. Sahile inip biraz konuşalım seninle.

Yirmi dakika sonra Beşiktaş iskelesindeydik. İskelenin yanındaki çay bahçesinde oturduk. Ayça dinlemeye hazırdı. Ben anlatmaya... Çaylarımızı yudumlayarak başladık sohbe. Ona yaranım tekrar kanadığından ne zaman bir aşka kucak açsam hep aynısı olduğundan ve Durunun bana ettiği nasihatlerden bahsettim.

Duru haklı. Bence de artık bu yaran tamamen kapanmadan yeni bir ilişkiye girmemelisin.

İyi de Ayça ben istemiyor muyum sanıyorsun bunu Ama lanet olsun olmuyor işte

Kızmakta haklısın ama bu vazgeçmen gerektiğini göstermiyor. Sana kimse bir daha sevme demiyor ki Sadece eskiyi sil ki yeniye başlayabilesin diyor.

Bazen geride bıraktığını sanıyorsun her şeyi. Aslında bırakıyorsun da... Ama kalbinin ve beyninin geride bıraktığını bedeninin geri çağırıyor bazen. Çağrılarının en kanlısıyla hem de... Bunu daha önce de konuşmuştuk seninle. Sabırlı olman gerekiyor ilelebet kanamayacak bu yara. Anası babası ölüyor da insanın üç beş ay sonra unutuyor. Sen şanslısın ki sevdiğin iyi insanlar var yanında. Sana yardımcı oluyor destek oluyor hepsi.

Biraz durup Ayçanın söylediklerini düşündüm. Ve benim için söylemesi en zor olan günün en acı cümlesini kurdum sanırım.

Yanılıyorsun Ayça. Hayat hep kötü insanlar vermek için iyi insanlarımızı aldı benden. O kadar azaldınız ki.

İkimiz de sustuk biraz. Bu kadar umutsuz bir konuşma olmaması gerekiyordu. Birimizden birinin finali mutlu bitirecek bir söz söylemesi gerekiyordu. Yoksa gişe yapmazdı bu film. Bende tükenmişti kelimeler. Mutlu olmasa da gerçekçi bir cümleyle kapadı finali Ayça.

Boşver Kaan dedi. Mazoşist gibi yaşanmaz. Sen her şeye rağmen hayatı kaçıрма yaşa. Çünkü yaşayabildiğin kadarı şenindir bu hayatın kalanını kalanlar yer.

içimden sadece şunu diyebildim Ben mazoşist değilim Ayça hayat çok sadist.

Aynı konular üzerinde dönüp durduk sonra. Bir ara ikimiz de sıkıldık hep aynı mevzuları konuşmaktan. Cep telefonlarımızı çıkarıp internete girdik. Aynı masada oturup ayrı dünyalarda nefes alan insanlardan olduk bir süre. Yüzümüz birbirine bakarken sırt sırta dönmüş insanlar gibiydi o anki duruşumuz.

Ayçaya Lavinin yorumlarını gösterdim sonra. Tanıyıp tanımadığını sordum. Tanımadığını söyledi. Yasinin arkadaşımıyş ortak arkadaşımız olarak Yasin görünüyor dedi. Sonra biraz düşünüp Eğlenceli birine benziyor. Bir arkadaşlık isteği göndersene kıza dedi.

Hem şu sıkıntılı günlerinde belki kafanı dağıtır biraz. Bunu ben de düşünmüştüm ama doğru olup olmayacağı konusunda bir fikrim yoktu. Sağ ol dedim ve arkadaşlık isteğini yolladım.

Ayçayı uğurlayıp tekrar eve geçtim. Yazmak için bilgisayarımı açtım. Aslında yazmaktan çok arkadaşlık isteğimin akıbetinin ne olduğunu merak ediyordum. Onunla hiçbir şekilde özel bir arkadaşlık kurmak istemiyordum ama yine de hayatımda onun gibi renkli birinin olması belki bana iyi gelecekti. Hele hele Duru olayından sonra tekrar bir aşk hikayesine dalmak kendi infazımı onaylamaktı. Biraz bunalmıştım. Değişik insanlar iyi gelebilirdi. Eskisi gibi bunaldığında içine kapanan biri değildim artık. Tam tersi böyle zamanlarda daha çok dışa açılmalıydı kişi. Yeni insanlar demek yeni hayatlara tanıklık etmek demekti.

Evet olmuş işte. İsteğimi kabul etmiş. Hemen profilini incelemeye başladım. Anladığım kadarıyla göçmen bir aileden geliyordu. Bir düğünde çekilmiş olan fotoğraflardan bu sonuca vardım. Bir sünnet düğünü bu... Küçük bir mahallede yapılmış bir sünnet düğünü. Etraftaki kalabalık bir faytonun etrafına toplanmış. Uç çalgıcı dikkatimi çekiyor. Birinin elinde trompet var. İlerleyen karelerde sünnet çocuğunun atla gezdmlişini görüyorum. Çocuk atın üzerinde tüm mahalle arkasında. Çocuğun yüzünü birden önüme fırlayan çocuğun yüzüne benzetiyorum. Belli ki olayın izi hala zihnimde kazılı...

Bir başka albümde ise bir kapı önü düğünü var. Lavinin üzerinde Usktip yöresi göçmenlerinin düğünlerinde giydiği alpaka kumaştan yapılmış yerel kıyafetlerden biri var. Saten bir yelek üzerine altın simli kurdele işlemesi yine saten bir şalvar şile bezi gömlek işlemeli yöresel şapka şapka üzerine uzun yöresel tül deri Usktip ayakkabısı kumaş üzerine altın simli yöresel kemer... İzmirde yaşarken Çiğli mahallesindeki göçmenlerin düğününe şahit olurdum. Bu kıyafetleri oradan biliyorum.

Fotoğraf altı yazışmalarda yine göçmenlere özgü Kızçe ifadesini kullanıyordu akrabası olduğunu düşündüğüm kişiler...

Yarışmaların çoğu matrak şeylerdi. Anlaşılan o ki bu kır hayatla dalga geçmeyi seven biriydi. Tüm fotoğraflarına baktım. Ne kadar da eğlenceliydi fotoğrafları. Yüzünün gülmediği tek bir kare yoktu. Hep mutluydu. Yüzünün tamamını görebilmiştim sonunda. Batıklara özgü ince elmacık kemikleri ince dudaklar iri gözler incecik bir vücut... Fazlasıyla güzel bir kızdı Lavin.

Dayanamayıp bir Merhaba mesajı gönderdim. Hemen karşılığı geldi. O da aynı şekilde Merhaba diye yazmış ama kelimenin sonuna bir gülücük eklemişti. Sanırına duvarıma yazdığı yorumların muzipliğine yine muzip bir gülümseyişle işlerlik kazandırmaya çalışıyordu. Hemen ikinci mesajımı gönderdim. Sizi tanımıyorum ama sanırım ortak dostumu Yasin sayesinde duvarıma o eşsiz () yorumlan yaptınız Bu sefer de ben bir gülücük koydum.

Karşılıklı yazışmaya başladık

Evet Yasin sayesinde oldu. Duvarınızı açık görünce dayanamadım. Kabalık yapmak değildi niyetim ama yoruma çok müsait şeyler yazıyordunuz. Gecenin o saatinde yapacak başka bir işim yoktu. Yazmasam içimde kalacaktı. Aman dedim boşver Lavin. Yazmayıp içinde kalacağına yaz duvarında kalsın. Ama haddimi aştıysam özür dilerim

Tam tersi çok hoşuma gitti. Hatta sesli güldüm. Biraz da kızmadım değil hani. Biraz daha edebi yorumlar beklerdim. Daha edebi bir yorum yapsaydım şu anda burada yazışıyor olmazdık ama yalan mı

Çok hazır cevaptı. Hazır cevap olduğu kadar çok da zeki birine benziyordu. Tarzı hoşuma gitmişti. Yine de konuşmayı fazla uzatmak istemedim. Birkaç mesajın ardından ikimiz de birbirimize iyi geceler diledik ve kapattık. Bugünün en güzel kapanışıydı Lavin.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lavin o cumartesi erken kalktı. Normalde Je erken uyanır ama hatta sonlan yatağında şekerleme yapar kitap okur keyfine bakardı. Kahvaltıyı anne hazırlar Lavine seslenir ama Lavin zaten hazır olduğunu seslerden anlar annesinin kendisine seslenmesini beklerdi. Geliyorum anne şu sayta bitsin derdi. Bazen iki sayta olurdu hu süre kitaba kaptınırsa kendini. Ama daha fazla gidemezdi çünkü anne baba onu beklerdi mutlaka. Lavin onların hir dediğini iki etmek istemezdi.

Oysa Lavin çocukken hiç söz dinlemezdi. Yaramazdı asiydi başına buyruktu. Annesi dayıya çekmiş derdi. Lavinin hiç görmediği genç yaşta ölen Erdem dayısına... Sarışın dalgalı saçlı yeşil gözlü bebek yüzlü fotoğrafı salonun duva-rındaydı. Bir fotoğraf stüdyosunda çektilirmişti. Başını biraz yana çevirmiş ve merceği delip geçen bir bakış atmıştı atili delikanlı. Dudağı hafifçe kıvrılmış gülümsemiş ama bunu adeta saklamıştı. Hiç de asi bir yüz değildi bu. Tersine masum ve kırılğan bir ifadesi vardı. Asi gençlik hayatından bu bakış kalmıştı geriye. Bir de özlemi ve hatıraları.

Anne ile aralarında on iki yaş varmış. Ona hem ablalık hem analık yapmış. Çok severmiş ve çok düşkünmüş kardeşine. Onu hep korur arka çıkarmış. Bir diken gibiymiş bu dayı. Asi hırçın dik başlı ve kesinlikle yalan söylemeyen herkesin yalanını yüzüne vuran yvıcıkken bile hiç sır vermeyen bir kişiliğe sahipmiş. Kendisine söylenenleri yanında konuşulanları gelen gideni olan biteni kimseye söylemezmiş. Sokaktan akşama kadar dönmez alır başını gider sokak sokak gezermiş. Arayıp bulamazlarmış. Bazen her yeri arar herkese sorarlarken çocuk yüksek bir ağacın tepesinden onları izler seslenmez buradayım bile demezmiş.

Lavin onu hiç tanımamıştı hep dinlemişti. Sık sık kavga eder kavgaya gidermiş. Çetesi bile varmış lise çağında. Kimseyi hayatına karıştırmaz kimse ona söz dinletemezmiş. Bununla birlikte büyüklerine saygısızlığını küçüklere gaddarlığını gören bilen yok. Bu yüzden hem çok sevilir hem de çok korkulurmuş. Hava Harp Okuluna girince herkes çok sevinmiş. Jet pilotu olmak isteyen çocuğun askeri disiplin altında durulacağını hizaya geleceğini düşünmüşler. Nitekim okulu bitirip yakışıklı bir teğmen olunca hemen evlendirmek istemişler. Birçok talibi varmış. Brövemi takmadan evlenmem demiş. İzmirdeki üstte brövesini alır almaz İstanbul yoluna düşmüş. Aile onu heyecanla beklerken hız tutkunu delikanlının kara haberini almışlar. Trafik kazasında ölmüş. Arabası hurdaya dönmüş. Teğmen üniforması ve brövesiyle çektiirdiği fotoğraf o günün son hatırası olarak kalmış.

Göklere doyamadan ölen genç pilot bütün sülaleyi koyu bir mateme boğmuş. Onunla evlenmeyi hayal eden kızlar cenazesinde gözyaşı dökmüş. Okuldan ve mahalleden arkadaşları bu asi delikanlıya ölümü hiç konduramamış. Onu tanıyan bilen herkes yıkılmış.

Sonra Lavin çıkmış yola. Anne hamile kalmış. Herkes yas tutarken yola çıkan bebek doğmadan teselli olmuş. Herkes erkek bekliyormuş. Adını Erdem koyacaklarmış ama dünyaya bir kız gelmiş. Adını Lavin koymuşlar. Bu isim dayıdan miras. Bir kızım olsun adını Lavin koyacağım dermiş.

Lavin sevgili dayısının adını alamamıştı ama sanki kişiliğini almıştı. Tıpkı onun gibi ser verip sır vermeyen yanında konuşulanları kendisine söylenenleri gelen gidenleri olan bitenleri başkalarına kesinlikle aktarmayan içindekileri kendinde tutan kimseye hesap vermeyen hiç söz dinlemeyen asi haşma buyruk yaramaz bir çocukmuş. Rahmetli dayısı gibi alır başını gider sokak sokak gezer kedinin köpeğin peşine takılır ağaçlara tırmanır kömürlüklere saklanırmış. Hem kendi kendine yeten hem de dost canlısı bir çocukmuş. Lavin o yılları hiç hatırlamıyor. Hatırlamadığını bile unuttu.

Hatıralar canlıdır. O yüzden değişirler. Bir anıyı hep aynı şekilde hatırlamayı. Bazı ayrıntılar zamanla unutulur bazı ayrıntılar andıkça geri gelir. Lavin acısını saklayan bin olduğu için anlatmaz. Başkası da anlatmıyor o yılları.

Oysa çocukluğunda dayısı ne çok anlatılırdı. Dayısı sanki onların evinde yaşıyordu. Her gelen onu mutlaka anardı. Bunun bir nedeni annesinin ona düşkünlüğünün herkes tarafından bilinmesi en yakın kişi olmasıydı. Ama asıl nedeni Lavini ölen delikanlı geri gelecekmış gibi beklemeleri isminin onun anısına Lavin konması daha sonra doğan erkek kardeşine de Erdem ismi verilmesiydi. Nasıl da mutlulukla karşılanmıştı

Lavin karakterinden ötürü hep dayısını hatırlatıyor adeta evde yaşıyordu. Onu bilen Sanki bu kez kız olarak dünyaya geldi derdi. Genç ölenler hep sevgiyle anılır. Anne babası sülalesi o sevgiyi bütünüyle Lavine vennişlerdi. Sonra kardeşi doğmuş adı Erdem konmuş matem son bulmuştu. İki sülalenin gözbebeği tesellisiydi. Gelen giden eksik olmazdı. Lavin ve Erdeme hediye yağırdı. İki kardeş çok mutluydu ve tıpkı anne ile dayı gibilerdi. Sokağa çıkarlarken anne küçük Erdemi özellikle Lavine emanet ederdi. Kardeşiyle yaşadığı çocukluk günlerini onlara bakarak yeniden yaşardı. Canı gibi kardeşi genç yaşta ölmüş değil de ona iki evlat olarak dönmüştü sanki. Lavin anne babanın bir dediğini iki etmez onları hiç üzmezdi. Artık eskisi gibi başına buyruk değildi. Neşeli ve hanım hanımcık bir genç kızdı. Sabah erken kalkar hemen giyinir banyoda yüzünü yıkamaya öyle giderdi. Ertesi gün giyeceklerini akşamdan hazırlardı. Okula giderken anne ona bunu hep tembihler okul giysilerini akşamdan kendisi hazırlar çantasını hazırlamasını söyler bundan sonra giysilerini ve çantayı artık akşam yatmadan hazırla derdi. Fakat Lavin buna hiç kulak aşmazdı. Şimdi ertesi gün giyeceklerini akşamdan hazırlarken annesine okul yıllarında bunu bir kere söylediğini bile hatırlamıyordu.

Eve gelince hemen banyoya koşar elini sabunla yıkar sonra odasına gider üstünü değiştirir cep telefonunu defterini kalemini sehpanın üstüne koyardı. Çantasında durması gerekmeyen her şeyi çıkarır odasında durması gereken yere bırakırdı. Bunlar da ona çocukken annesinin tembihlediği şeylerdi. Sokaktan toz toprak çamur içinde gelir tozlu çamurlu elleriyle mutfığa koşar kurabiyelere dadanırdı. Anne önce ellerini sabunla iyice yıkamasını sokakta kirlenen giysilerini değiştirmesini eğer okuldan geldiyse çantasını boşaltmasını söylerdi. Çünkü Lavin çalışkan bir öğrenci değildi okulundan oyalana oyalana geç gelir ders çalışmaz çantası olduğu gibi dururdu. Anne derslerini hatırlaması için defter ve kitaplarını çıkarıp yerlerinde durmasını söylerdi. Lavin bunları hiç hatırlamıyor annesine bin kere söylediği şeyleri şimdi yaptığının farkında değil.

Sabah diri kalkar gözünü açar açmaz yatağından çıkar. Hiç sızlanmaz. Kalkması gereken vakitte kalkar. O gün ne yapacağı bellidir zamanında gider zamanında döner gecikecek olursa haber verir mutlaka yerini bildirir. Bir tek hafta sonları serbesttir. Yataktan hemen kalkmaz miskinlik yapar kitap okur ve keyif çatar.

Akşam yemeklerini kaçırmaz. Onu mutlaka beklerler. Arkadaşlarıyla buluşacak olsa ya akşam yemeğinden sonra çıkar ya da akşam yemeğine dönecek şekilde ayarlar. Bahasının yanma oturur ona sarılıp biraz televizyon seyreder. Sonra odasına çekilir bilgisayarını açar neler olup bittiğine bakar bir iki satır karalar arkadaşlarıyla kısacık sohbet eder sonra yatağına uzanır kitap okuyarak uyur.

Oysa çocukken akşama kadar dönmez bazen anne baba onu aramaya çıkardı. Kitap okumayı sevmezdi sadece kardeşine okurdu. Onu masal okuyarak uyutur sonra kendi uyurdu. Hafta sonları okul olmadığı için yataktan çıkmaz Erdem elinde bir kitapla yanma gelir ona masal okuturdu. Lavin bunları da hatırlamıyor. Evde hiç konuşulmuyor o yıllar.

Hafta sonu anne seslenip çağırana kadar yataktan çıkmaz hatta bir iki sayfa daha okur öyle çıkardı odasından. Üstünü değiştirmezdi. Pijamasıyla ya da eşofmanıyla çıkardı. Baba koltukta gazete okuyor olurdu. Ona günaydın der yanaklarını mıncıklar öper sonra banyoya gider yüzünü yıkar ve bazen yanaklarına allık sürer yüzüne kalemle çil yapar ama utanır hepsini silerdi kahvaltı masasına oturmadan. Gün boyunca ne yapacağını kimle buluşacağını anlatırdı masada.

O gün bunları yapmadı. Kaanla yazışmalarının bir gün öncesiydi. Her ayın son cumartesi günü mezarlığa giderdi.

O günün sabahları mahzun olurdu ama belli etmezdi. Erken kalkar her zamanki gibi gazetesini okuyan babasına günaydın der banyoda yüzünü yıkar ellerine parmaklarına bakardı. Asla yüzük takmadığı parmaklarına...

Kahvaltıda ağzını bıçak açmadı. O konuşmayınca anne baba da pek konuşmazdı. Evin neşesi Lavindi. O susunca evdeki eşyalar bile dilsizleşirdi. Lavin sadece kızarmış ekmekleri tereyağı ve reçel sürüp yedi gerisine hiç dokunmadı. Anne babanın dikkatinden kaçmazdı mesela bazen anne Yesene kızım derdi. Onu bile demedi.

Baba E ne yapacaksın bugün diye sordu. Öylesine sordu. Öylesine gibi sordu. Onlar da ne zamandır farkındaydı bu her ayın son cumartesi günlerinin.

Lavin Sormayın dedi.

Lavinin yanıt vermediği ender somlardan biriydi bu. Anne de baba da yanıt vermeyeceğini biliyordu. Lavin çocukken böyle somlardan hoşlanmaz Sana ne bile derdi. Ağzına sürülen biberler kar etmezdi. Artık büyümüş hanım hanımcık bir kız olmuştu. Nadiren ağzından çıkan Sonnaym gibi yanıtsız bırakan sözler çocukluğundan kalma bir kırıntı sayılırdı.

Anne baba ondan sır çıkmayacağını iyi bilirdi. Her ayın son cumartesi günü sabahtan nereye gittiklerini bilmezlerdi ama artık ikisi de bunun bir sır olduğunun farkındaydı. Anneye kalırsa biriyle buluşuyordu. Ama baba Ayda sadece bir gün mü buluşuyorlar Her ayın son cumartesi günü hep aynı kişiyle mi buluşuyor diyordu. Belki her ayın son cumartesi günü birileriyle toplanıyorlardı. Bu akla daha yatkındı. Baba akılcı olduğu için böyle söylüyordu ama anne kadınsı sezgileriyle ve kızının artık bekarlıktan yalnızlıktan evliliğe doğru adım atmasını istediğinden biriyle buluştuğunu sanıyor zamanı geldiğinde açıklayacağını umuyordu.

Bu gizemli buluşmalar Lavinin başında yara açıldıktan sonra başlamıştı. Bir hafta sonu Lavin arkadaşında kalmış perişan halde gelmiş merdivenlerden düştüğünü söylemişti. Rahmetli dayısının hık demiş burnundan düşmüştü Lavin asla yalan söylemezdi. Anne ikisini de çok iyi tanırdı ve Lavinin o gün yalan söylediğini anlamıştı. Bambaşka biriydi merdivenlerden düştüm diyen tamamen yabancıydı ve bir daha onu hiç öyle görmemişti.

O sıralarda hayatına hir erkeğin girdiğinden emindi küçük kızının büyüdüğünü başkalaştığını görüyordu. Lavinin gözlerindeki pırıltıyı hırk ermiş hırkaçkere ağzını aramıştı. Her yokladığında Lavin neyin peşinde olduğunu anlayarak tatlı tatlı gülümsemiş ama her seferinde Peşime düşme demişti. Bir hafta sonu eve gelmeyip sonra perişan döndüğünde kızının çok ağladığını anlamıştı gözlerinden. Başına ne olduğunu sorduğunda yalan söylediğini anlamıştı. Bahaya da söylemişti bunu.

Ona kalıma başka hır şey olmuştu. Bir aşk kavgasında açılmış olabilirdi hı yara. Lavin edepli uslu hanım hanımcık aklı başında hir kız olsa da anne onun nasıl bir çocuk olduğunu unutmamıştı. Acaba serserinin tekiyle mi buluşuyordu Yoksa kaybolup gittiğini sandığı asi ruhu hayatına giren hir erkekle birlikte yeniden ortaya mı çıkmıştı

O günlerde Lavin odasına kapanmıştı salonda otururken rahmetli dayısının fotoğrafına dalıp dalıp gidiyordu. Sonra birdenbire neşesini yeniden bulmuştu hatta eskisinden daha neşeliydi. O zaman anne Lavinin hayatında hir erkek olduğunu ayrılıp barıştıklarını düşündü. Ayrıldıkları için çok üzölmüş barıştıklarında mutluluktan uçmuş ne-şelenmişti. Lavin o gün bugündür neşeliydi ama ayda hir gün böyle mahzun olurdu. Baba kızına çok güvendiğı için bunun üstüne düşmüyor Eğer bilmemiz gerekiyorsa söyler diyordu. Anne kuruntulu olduğu için düşünmeden edemiyordu Galiba Lavin biriyle buluşuyor ama çocuk başka yerde yaşıyor ayda hir gelebiliyor. Ama öyle olsa ayda hir gün yüzünde gülücükler açması gerekmez miydi

Lavin çıkarken başörtüsünü sıkıca bağladı cenaze adımlarıyla mezarlığa kadar yürüdü. Her ziyarete mutlaka bu adımlarla giderdi. Mezarın üstündeki kuru yaprakları temizledi güllen birer birer kokladı tomurcukları okşadı. Ellerini açıp dua etti. Yanaklarından yaşlar süzöldü.

Abla dedi bir ses.

Kardeşi Erdemin sesiydi bu. Duasına devam etti Lavin. Tekrarladı ses Abla

Lavin duasını bitirdi. Gözyaşlarını sildi.

Efendim küçük bey

Yine başın kanıyor.

Lavin başörtüsünü çıkarıp baktı kan lekesi vardı. Ayağa kalktı elini başının arkasına attı ve ıslaklığı hissetti. Başörtüsünü katladı çantasından çıkardığı torbaya koydu. Çantadan biraz pamuk çıkarıp başına bastı. Mezarın kıyısına oturdu. Geçti mi

Hala kanıyor.

Lavin pamuğı bastırarak başında tutmaya devam etti. Çok mu kanıyor

Hayır. Çok değil. Canın yanıyor mu

Yanmıyor.

Yanması gerekmez mi

Ne bileyim Yanmıyor işte. Hiç yanmadı.

Bence yanıyor ama sen hissetmiyorsun.

Nereden biliyorsun

Ben bilirim.

Sen zaten her şeyi bilirsin küçük bey

Her şeyi değil.

Neden

Çünkü çocuğum.

Lavin gülümsedi. Kardeşine ne zaman baksa gülümserdi-

Ama Erdem çocuğum deyince bir başka gülümserdi içinde bir acı saklı olurdu. Erdem bunu bilir daima lafin en tatlı yerine kondururdu ki acıtmasın. Lavin kardeşini o kadar severdi ki her görüşünde içi titrerdi. Gözünü alamazdı ondan. O yamadayken hiçbir şeyi dert etmezdi. Onunla konuşurken hep tatlı dilliydi canı sıkılsa tadı kaçsa o hissedip gelir kara bulutlan bir bakışı bir gülüşüyle dağıtıverirdi.

Mum kendini tüketerek yanar. Canın yanmasa tükenmezsin.

Oo bay çokbilmiş neler söylüyor Ben tükeniyor muyum yani

Kanamak tükenmek değil mi Yaran tekrar açılınca kanın aktıkça azalmıyor ımı Eksilmiyor musun

Hırım bak sen. Küçük bey mantık yürütüyor açıklama getiriyor. Filozof mu oldun sen

Biraz düşün diyorum. Hiç düşünmüyor musun

Neyi

Başındaki yara her ziyarette yeniden kanıyor.

Evet. Alıştım artık buna.

Bir mum yanmaya alıştım demez. Sadece yanar ya da söner.

Kandil gecesi camiye mi gittin Nereden çıktı bu mum misalleri

Seni kast ettiğimi biliyorsun... Yaranın yeniden kanayacağını bile bile sen neden her ay bu mezara gelmeye devam ediyorsun

Bunu zaten biliyorsun küçük bey. Bunları mezarın başında konuşmak uygun değil.

O sııssan bile seni duyar.

Lavin boynunu büktü. Gözleri doldu. Mezara baktı. Güllerin kokusunu çeker gibi iç geçirdi.

Haklısın ama lütfen burada konuşmayalım.

Peki nerede konuşalım Evde mi

Bilmiyorum.

Nerede konuşmak istiyorsan gidip orada konuşalım. Şimdi üstüme gelme küçük bey. Tamam mı

Ama ben çocuğum.

Peki peki... Müsaade et şurada biraz soluklanayım. Lavin yüzünü mezara döndü. Erdem onu yalnız bırakmak için gözden kayboldu. Lavin içinden konuştu mezarda yaranla. Allaha dua etti onun için en iyi dileklerini sundu gözyaşıyla. Kanlı pamuk elindeydi. Başındaki yarayı yokladı kanama durmuştu. Kolonya ile başını ve ellerini yıkadı. Mezarın başından kalktı. Gözleri kardeşini aradı. Birkaç adım attı çevresine bakındı. Az kalsın bağırarak ona seslenecekti ki gördü. Bir bankta oturuyordu. Ablasına el salladı. Lavin yanma gitti. Kayboldun sandım.

Sen kaybolabilirsin ama ben kaybolmam.

Lavin kardeşinin yanına oturdu. Ona sarılmak istedi ama eli kasıldı kaldı. Bir süre sessizlik içinde oturdular. Hafif hafif esen rüzgarda salınan yaprakların hışırtısını dinlediler. Yağmur yağacak.

Hava açık.

Yapraklar haber veriyor.

Sana mı haber verdiler

Hepsinin yaşı başka abla... Yaşlı ağaçlar genç ağaçlara eski yapraklar yeni yapraklara haber veriyor.

C>nlar nereden biliyor

Rüzgar söylüyor tabii. O getirecek yağmuru.

Sen de bana haber veriyorsun öyle mi

Evet.

Sen benden yaşlı mısın

Senden yaşlı değilim ama burada senden eski sayılırım. Lavin ona sarılmak istedi yağmurun altında sınıksız sarılmak. Erdem daima şefkat uyandırır ve o şefkat Lavinin hem yüreğini hem gözlerini doldururdu.

Her şey bir şey söyler. Taşlar bile. Ama insanlar dinlemek istemiyor. Sen de öylesin.

Neyi dinlemek istemiyorum

Hiçbir şeyi. İstesem sen de duyardın yaprakların söylediğini.

Neden dinlemek istemiyormuşum Duyabilsem dinlerim. Kendine dönersün. Ondan duymuyorsun ama kendine dönükken kendini hile dinlemiyorsun abla.

Oyl e mi küçük hey Bari sen söyle. Bana kendimin tercümanı ol.

Olamam.

Neden

Olamam işte. Sen kendin duymalısın.

Bari ipucu ver.

Lavin ve Erdem birbirlerine bilmece sormaya bayılır bilmeceyi düşünen böyle söylerdi. Erdem hemen gülümsedi. Başındaki yara.

Ee

Verdim işte. Başındaki yara sana bir şey söylüyor ama sen dinlemiyorsun.

Ne söylüyor peki

Sana söylüyor. Yara senin. Bana sorma.

Sen böyle ketum değildin. Ne oluyor sana küçük bey Galiba sana çekmeye başladım abla.

Sen benimle oyun mu oynuyorsun bugün

Sana oyun gibi mi geliyor Ben de büyüdüğünü sanmıştım. Hınnnn... Çetin cevize çattım

^ Kahraman Tazeoğlu II karalı

Daha çatmadın. Henü karşına çıkmadı.

Ne demek şimdi bu

Bir ipucu daha verdim. Karşına çıkınca anlayacaksın. Kim o Birisi mi

Evet.

Ne olacak karşıma çıkınca

Nereden bileyim Sana kalmış.

Sen nereden biliyorsun

Ben rüzgarım.

Bak sen... Rüzgar yağmuru yapraklara haber veriyor sen de bana bir haber veriyorsun öyle mi

Evet... Sen kendini yalnız sanıyorsun ama öyle değilsin. Yaram mı bunu söylüyor

Bana sorma artık. Kendin anla.

Mezarlığın girişinde Her nefis ölümü tadacaktır yazıyordu. Kimisi yaşarken tadar bunu öyle buruk devam eder yaşamaya. Bir ölüm bir de kıyamet kaçınılmazdır. Kiminin kıyameti yaşarken kopar da bilmez. Çünkü hiç kimse çokmeden kıyam edemez. Kaan nasıl kalkacağını değil neden çöktüğünü düşünüp duruyordu. Bunu bilmek fayda getirmez. Lavin çöktüğü yerde kalmak istiyordu. Oysa namaz Allaha selamla başlar ve selamla biter. İyiliğin ve kötülüğün sevabın ve günahın neşenin ve kasvetin tam ortasında ikisine de selam verip ikisine de eşit mesafede durarak tamam olur. Ve amin dersin. O makama giden yol duadır. Hiç kimse daima kıyamda ya da secdede kalamaz. Tekrar kanayan bir yara ziyandasın diyor. Yarayı açan aşk tekrar kanatan zulüm yarayı bilmek ilim kapamak marifettir. Bir aşk marifet makamında tamam olur. Alim kendini arif seni bilir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Lavin her mezar ziyaretinden sonra yürüyerek Beşiktaşa iner oradan motorlara binerek Üsküdar'a geyer ve Kızkulesinin tam karşısına denk gelen hir çay bahçesine otururdu. Bu rutin hiç değişmezdi. Yine değişmedi. Her ziyaretten sonra buraya gelirdi anısı vardı. Burada anıları yad ederdi. Bu kez akli kardeşinin söylediklerindeydi. Yumurcağa güvenirdi. Bir bildiği olduğundan emindi. Zaten fazlasıyla ipucu vermişti ama iyinden çıkamıyordu hu bilmecenin. Gerçi buna bilmece denmezdi ya aralarındaki oyunlarından ötürü bunu da bilmece saymıştı. Doğrusu şu ki ona bilmece gibi gelmesi bunu bir oyun sayması gerçeği değıştirmiyordu.

Başındaki yaranın her mezar ziyaretinde yeniden kanamasına alıştığını sanmıştı. Artık üstünde düşünmüyordu bunu olduğu gibi kabul etmekten başka hir yol bulamamıştı. Yaranın ilk kanamasında bunu bir işaret gibi görmemişti. Çünkü yara tazeydi. Sonra şaşkınlığa uğramıştı. Neler oluyor demişti Allah ını nedir bu başıma gelen Kapanmaz bir yara mı bu. Ömür boyu kanayacak mı böyle Günahım ını bu yoksa

Ayda bir kez her ayın son cumartesi günü mezarı ziyarete karar vermişti. Doğru karardı besbelli böyle düşünmüştü. Her ziyarette yara yeniden kanadığına göre gitmesi gerekiyordu. Yaraya sadık kalması gerekirdi. Bu karara varmak Yaranın her ziyarette yeniden kanamasını hir tazelenmeye yormak kaygılarını yatıştırmış zamanla diindirmişti.

Yara her ziyarette tekrar kanadığına göre Lavin o günü tekrar yaşıyordu. Her ziyarette veda günü tekrar ediyordu. Oylevse aralarındaki bağ o günkü gibi duruyordu Lat in duygularını koruyordu. Her ziyarette yalnızca gözyaşı değil kan da döküyordu. Sımsıkı bağlıydı ona ruhu ve bedeniyle hala bağlıydı. Onu asla unutmayacak aşkına sadık kalacaktı. Bunu o kadar benimsemiş yarasının tekrar kanamasına o kadar alışmıştı ki bir ziyarette kanamasa karanlık düşüncelerin kör kuyusuna düşerdi belki akli dururdu.

Arkadaşımda kaldım. Merdivenlerden düştüm yuvarlandım demişti. Belki hayatı boyunca annesine söylediği ilk ve tek yalandı bu. Başka bir yalan hatırlamıyordu. Zaten önemi yoktu. Lavin bu yalandan ötürü utanmıyordu. Facebook sayfasına ilk yalanımı hayatımın tek gerçeğini saklamak için söyledim yazmıştı.

Arkadaşında kaldığı doğrudu. Merdivenlerden düşüp yuvarlandığı yalan. Cenazeden sonra dönmüştü evine. Cenazede bir yabancıydı. Yanında yakınında tanıdığı bir kişi bile yoktu. Gözleri yaşlı bir kalabalığın ortasında yapayalnız uğurlamıştı onu. Nasıl bir sır gibi sakladıysa ilişkilerini ölümünü de saklamıştı. Hala kalbinde yaşıtıyordu onu. Ömür boyu saklamaya sessiz yeminler etmişti. Ama kalbinde saklı olan yarasından taşıyordu her ziyarette. Bunu göz ardı etmişti. Bunu saklanamazlık işareti olarak görmemişti. Aşkını ömür boyu saklayarak yaşatacak yarasına sadık kalacaktı.

Her ziyarette yarasının tekrar kanamasını bir mucize olarak görüyor sihrin bozulmaması için bunu hiç kimseye söylemiyordu. Bir tek kardeşi Erdem biliyordu. O da hiç kimseye söyleyemezdi.

Erdem ablasının zıddıydı. O kadar uslu bir çocuktı ki koydukları yerde durur hiç sesi çıkma kolay kolay ağlamazdı. Annesinin hamileliği sancısız sıkıntısız hatta neredeyse bulantısız geçmiş ve doğumu da kolay olmuştu ablasının tersine. Lavinin doğumu o kadar zor olmuştu ki doktorlar anne için kaygılanmıştı. Lavin hamilelik boyunca annesini hep zorlamış ana karnında hile varlığını sürekli hissettirmişti. Anne onu uyutmak için saatlerce salları emzirmek için akla karayı seçerdi. Çok çabuk gelişmiş ama bebekliğinin ve çocukluğunun her evresi sancılı geçmişti Lavinin. Anne babaya aylar boyunca uykusuz geceler yaşatmış çocukluğu boyunca peşinde koşmuştu.

Erdem ablasının tam tersiydi. Alabildiğine sessiz bir bebektir. Lat ini büyüten anne Erdemin sessizliğinden kaygılandı. Erdem uyurken elini göğsüne koyar nefesini dinlerdi. Lavin anne bahasını peşinden koşturmuştu. Erdem ise sessizliğiyle kendine çekmişti herkesi. Uyurken bile anne yoklardı onu ölü gibi kımtısız uyurdu. O kadar sessi nefes alırdı ki bebek iç geçirince anne çok mutlu olurdu. Hasta olsa bile ağlamazdı. Bu yüzden anne üstüne titrer sürekli gözü üstünde olurdu. Herkes onunla konuşmak onu konuşturmak için can atardı. Denebilirdi ki Erdem dünyaya gelmiş ama ayak basmak istememişti. Geç yürümüş geç konuşmuştu. Lavin olmasa daha geç yürüyecek daha geç konuşacaktı belki. Onu Lavin yürütmüş Lavin konuşturmuştu.

Erdem elinde bir masal kitabıyla yanma gelir Abla oku derdi. Lavin masalı hem okur hem anlatırdı. Birlikte hayal ederlerdi masal dünyasını. Anne küçük çocuğu Lavine emanet ederdi. Lavin kardeşi yarımdayken alıp başını gitmez ağaçlara tırmanmaz kömürlüklere saklanmazdı. İkisi birlikte oynar Lavin kardeşini bırakıp arkadaşlarıyla oynamaya gitmezdi. İkisi abla-kardeş oyun arkadaşı ve sırdaşı. Erdem ablasının yaramazlıklarını bilir kesinlikle söylemez açık etmezdi.

Lavin dağınıktı oyuncaklarını her yere saçardı. Giysi dolabı karman çormandı. Anne düzeltir toparlar o yine dağıtırdı. Erdemin odasında ise her şey yerli yerinde dururdu. Kitapları karıştırır yerine koyardı. Oyuncaklarıyla oynar sepete geri bırakır yatağının altına sürerdi. Erdemin ilginç bir özelliği vardı. Evde bir şey kaybolursa mutlaka bulurdu. Arayıp tarayıp bulamazlar ona sorarlardı. Bul haydi derlerdi. Erdem evde öylesine gezinir kaybolan eşyanın nerede olduğunu sezer ona yaklaşırdı ondan sonra aramaya başlardı. Hiç uzakta başka odada aradığını görmemişlerdi. Evde ne kadar gezinirse gezinsin aramaya başladıktan kısa şiere sonra bulurdu. Bunu nasıl yaptığını bilemezlerdi. Sezgiydi mutlaka. Bazen bir şey alır gelir ve anne de Aa ben de onu arıyordum derdi mesela. Ama Ablan nerede diye sorsalar bilse bile yanıt vermezdi. Sadece omuz silkerdi.

Bir keresinde Lavme firfırlı bir gömlek almışlardı. Lavin pembe beyaz gömleğini çok sevmiş giyip sokağa çıkmıştı hemen. Arkadaşlarıyla oyuna dalmış koşturmuş itişmiş kakışmış boğuşmuş gömleğin bir düğmesi kopmuştu. Üstü başı toz toprak içinde gelmişti eve. Anne yeni gömleğini kirlettiği için çok kızmıştı. Düğmenin koptuğunu çamaşır makinesinden çıktıktan sonra fark ettiler. Makinenin içinde kirli sepetinde aradılar düğmeyi bulamadılar. Lavin çok üzüldü anne kızdı. Tuhafyecilerde aynısını bulamadılar o düğmenin. Bir benzerini aldılar. Eve döndüklerinde kayıp düğme Lavinin odasında sehpanın üstünde duruyordu. Çamurluydu. Erdem sokakta oynarken bulmuştu. Çamura düşmüş üstüne hasılmış toprağın altında kalmış. Kovası tırmığı ve küreğiyle oynamaya çıkan Erdem onu bulup getirmişti. Düğme çamur içinde olduğundan Lavin onu gördüğünde kayıp düğme olduğunu anlamamıştı. Eliyle çamuru kazıyınca düğmeyi tanımış iyice yıkamış ve annesi gömleğe dikmişti.

Erdemin bir başka ilginç özelliği de gözden kaybolma-sıydı. Erdem o kadar sessizdi ki odasında saatlerce hiç sesini çıkarmadan kendi kendine oynardı kitaba dalar yerinden kıpırdamadan okurdu. Resim yapmaya dalar defterini bitirene dek çizirdi. Evdekiler birkaç kere onu evde aramış taramış her yere bakmış sonra odasında bulmuşlardı. Hepsi odaya tepeden tırnağa baktığından emindi. Yatağın altına dolabın içine bile bakmışlardı. Balkona apartmanın içine kapının öniinc bahçeye sokağa bakıp odasında bulmuşlardı. Yalnızca birkaç kere olmuştu bu. Her seferinde çok şaşırılmış bir anlam verememişlerdi. Uçii de kör mü olmuştu

Bir kere de öğretmeni söylemişti buna benzer bir şeyi. Sınıfı hep bir eksik saydığını ve Erdemi atladığını fark etmişti. Ben sayarken sıranın altına mı giriyorsun diye sormuştu iki kez. Sıra arkadaşı gülmüştü. Laf arasında geçmişti bu konu üstünde durulmamıştı. Anne önde çocuklar arkada arabayla

giderlerken babanın dikiz aynasından bakıp Erdemi görmediği de olurdu. Lavinin yanında otururken koltuğa uzandığını koltukların arasına girdiğini sanırdı.

Bunların arasında en ilginç şeydi Baba Lavin ve Erdem yemek masasında oturmuş beklerken anne masaya elinde tabaklarla gelmiş Lavine Kardeşini çağır gelsin demişti. Çok gülmüşlerdi o gün anne ne kadar dalgın olduğunu söylemişti. Erdem Sen dalgın değilsin. Ben yokgenim demişti.

Lavin ve Erdem bazen birlikte ders çalışırdı. Geometri Çalışırken Lavin deftere üçgen çizip üçgen dörtgen çizip dörtgen beşgen çizip beşgen demişti. Erdem kağıdı buruşturup atmış ve yokgen demişti ona. Sonra yokgen aralarında kullandıkları bir kelime olmuştu.

Lavin Kızkulesine bakarak çayını yudumlarken aklı karıştı. Erdemin kendisine ne demek istediğini düşünüyordu. Onun sezgilerine çok güvenirdi. Belki fazlasını biliyor ama söylemiyor belki bir çocuk olduğu için dili dönmüyordu. Okumasını bilene her olay bir ayettir derlerdi. Yaranın her mezar ziyaretinde tekrar kanamasının mutlaka bir anlamı vardı acaba yanlış mı okuyordu

Bunları düşünmek içini sıkıyordu. Ziyaret gününü hüzünlü geçirirdi buna alışmıştı. Böyle derin düşüncelere dalmak olduğu gibi kabul ettiğini deşmek geçmişi eşelemek istemiyordu. Yaranın tekrar kanamasına alışması hiç kolay olmamıştı. Şimdi bunları baştan düşünmek yeni bir anlam çıkarıp ona bağlanmak zor geliyordu. En iyisi hiç düşünmemektir ama Erdem aklına sokmuştu Ah yumurcak ahh Ne gereği vardı

Şimdi bunları düşünmek yaranın tekrar kanaması gibi hatırandan çıkaramadığı olayı yeniden canlandırıyor bütün duygularıyla birlikte. Çekmecesinde sadece birkaç sayfası yazılmış tertemiz bir defteri vardı. Başındaki yara açıldıktan sonra o defteri bir daha açmamış hiç dokunmamıştı. Defterini ne kapamıştı ne de kaldırıp atmıştı. Öylece bırakmıştı. Köprüleri atıp hayata yeniden başlamıştı. Şuna karar vermişti Bir daha aşık olamazdı. Olmayacaktı Aşk defterini örtmüştü. Her şey o birkaç sayfada kalacak devam etmeyecekti. Geriye kalan tertemiz sayfalara bir harf bile yazmayacaktı.

Ansızın vermişti bu kararı. Yası taptazeyken yarası kapanmamışken ilk mezar ziyaretinde bir daha kanayınca aşk yarasının tekrar kanadığını görmüş yeni bir yara istememiş-tj. Bu yarayı kapamak da istemedi. Başlarına gelen kazayla sevgilisini kaybetmesi kaderdi sonrası kendi seçimiydi. Bir daha aşık olmayacak yarasına sadık kalacaktı. Onu özleyecek hem de çok özliiyordu. Birlikte geçirdikleri o sayılı günleri ezberlemişti tekrar etmekten. Onu toprak altına gönderip kendisini yeryüzünde bırakan o kaza anını her gün kaç kez yaşıyordu Hala kalabalıklar arasında birini o sanıyordu hala sokaklarda yürürken karşısına çıkacak sanıyordu. Alışmak kolay değildi besbelli kabullenmek çok zaman alıyordu.

Lavin yarasının tekrar kanamasına alışmış bunu benimsemiş yarasını şefkatle sahiplenmişti ama şen şakrak adamın ansızın ölüp gittiğini kabullenememişti. Aşık olmak bir yana o kadar neşeli hayatı hiç ciddiye almayan her bakışında gözlerinin içiyle gülen o genç adamın birdenbire ölü-vermesi Lavin için hayatla da ölümle de bağdaşmayan bir şeydi. Kendi ölse yanmazdı böyle. O kadar büyük bir boşluk açılmıştı ki içinde hiçbir şey dolduramazdı verini. Sadece birkaç sayfa yazılmış tertemiz defterin gerisi boş kalmıştı.

Her ayın son cumartesi sabahını suskun geçirir Beşiktaş iskelesinden Zincirlikuyu mezarlığına kadar yürür orada gözyaşı ve hep beklediği gibi yeniden kan dökerdi. Sonra dönüş yolculuğu başlar mezarlıktan iskeleye kadar yine yürür Üsküdar'da inince Kızkulesine kadar bu hüzünlü yürüyüş devam ederdi. Orada birlikte geçen sayılı günleri yad eder yüreğinden taşan hüznü bir kağıt gemi gibi Boğa sularına bırakır uzaklaştıkça küçülüşünü izler gözden kaybolduğunda eve dönerdi.

Eve girer girmez neşe saçardı. Evden çıkanla geri dönen bambaşka iki kişi olurdu sanki. Biraz da öyleydi. Lavinin neşesi için miras denebilirdi. Sevgilisi ansızın toprak olmuş dünyayı kucak kucak dolduran neşesini yaşama sevincini adeta Lavine bırakmıştı. Lavin gizli gizli yas tutarken onu böyle yaşatıyordu. Hiç kimse bilmiyordu bunu. Erdem hariç... O farkındaydı.

Lavin onu yeniden kanayan yarasıyla yaşattığını sanıyordu. Neşesinin aslında ona ait olduğunu bu neşeyle yasını gizlediğini hüznünü örttüğünü bilmiyordu. Lavine kalırsa aşk defterini kapamaya ve hayata bütünüyle kucak açmaya karar vermiş genç bir kızdı. Aralarındaki bağın gücünü biliyordu. Ne hissederse o da hissedecekti. Öyleyse neşeli olmak gerekirdi. Bir ömre bir yas bir hüznün yeterdi. Tekrar tekrar kanayan bir yarayla gizli bir yasa adanmış ömrünü böyle neşeyle geçirmek ona tuhaf gelmiyor bunu hiç yadırgamıyordu. Sanki sevgilisini kaybetmemiş çocuğunu doğurmuştu. Bir aşkın meyvesini vermiş tamama erdirmiş gibi almış başını gidiyordu. Bir yerde duvara çarpabileceği aklından geçmiyordu. Kardeşinin söyledikleriyle içine bir kurt düşmüştü insan kendinden kaçabilirdi ama yarısından kaçamazdı.

Neşe içinde girdi eve. Selam millet diye bağırdı. Mutfaktan yemek kokuları yükseliyordu. Hemen mutfığa daldı. Annesi ocağın başında çorba karıştırıyordu.

Ooo mis gibi kokuyor. Kolay gelsin mutfak güzeli dedi.

Kadını sıkıştırıp yanaklarını sika sika mincıkladı. Annesi evhamlı olduğu için ocağın başında şakalaşmaktan bir kaza olur diye korkardı.

Yapma kızım. Lavin yapma. Ateş başında yapma şunu. Çorba dökülürse yanarız

Biz zaten yanmışız be anneciko. Varsın bir de çorba yaksın

Lavin liç umursamadan annesinin yanaklarını mincıklamaya devam etti kadını birkaç kere sesli öptü.

Ay Lavin dur Dur da şu çorbayı kaynatayım Allah aşkına

Bırak çorbayı gel biz kaynatalım. İki kadın baş başa... Anne hemen oltaya geldi. Ne zamandır kızının hayatında biri olduğunu Lavinin gizlediğini düşünüyordu. Her ayın son cumartesi sabahı onunla buluştuğunu sanıyor eve böyle neşeli gelişini hayra yoruyordu. Lavin iki kadın baş başa konuşalım deyince bu konu da açılacak sanmıştı. Çorbayı karıştırdığı kepçeyi tezgahın üstüne bıraktı.

Haydi kaynatalım bakalım. Neler oluyor söyle. Yoksa biri mi var

Amaaaan sen de anne Kaynatmaktan bir tek bunu anlıyorsun.

Ne bileyim kızım. Ben de sandım ki...

Ah be anne. Olsa söyleme miyim

Söylemezsin tabii.

Doğru söylemem. Size ne Değil mi

Lavin ve annesi birbirlerinin gözlerini süzdü. Lavin muzip muzip gülüyordu. Anne ona dikkatle baktı ve kızının kafa bulduğunu kedinin fareyle oynadığı gibi oynadığını anladı.

Beni makaraya mı sarıyorsun

Sadece meraklandırıyorum.

Hıh Hiç de merak etmedim

Tabii tabii. Bilmez miyim

Anne kepçeyi tekrar eline aldı.

Çorbanın dibi tutmasın dedi.

Aman be anne Tutarsa çorbanın dibi tutsun. Yeter ki bizim dibimiz tutmasın. Değil mi

Anne kepçeyi kaldırıp salladı.

Edepli konuş bakayım.

Kepçeyi sallarken tezgaha ocağa ve yere çorba damladı. Ah kızım. Her taraf kirlendi senin yüzünden

Eline ayağına hakim olamıyorsun kabahat bende oluyor... Sana bin kere şu kepçeyi orkestra şefi gibi sallama demedim mi

Çık bakayım. Babanın yanına git. Biraz da onunla eğlen İyi tamam he... Sen de döktüklerini temizle. Gelip bakacağım ona göre

Lavin annesinin yanaklarını mıncıklayıp çıktı. Kadın arkasından yüksek sesle söylendi

Deli kızım benim. Hiç yaşına uygun davranmaz mısın sen Lavin babasının yanma giderken annesine laf yetiştiriyordu Hem deli diyorsun hem de yaşına uygun davran diyorsun anne. Hangi deli yaşına uygun davranır ya

Bunu söylerken salona girmişti. Babası kanepede oturuyordu. Sehpanın üstü gazetelerle ve ekleriyle yığılıydı.

Değil mi babaşko Deli dediğin deli olur.

Lavin girip kendisiyle konuşunca baba okuma gözlüğünü çıkardı sehpanın üstüne koydu ikisi birbirine gülümsedi. Lavin yine annesine seslendi

Bak babam beni görür görmez gözlüğünü çıkardı. Deliyi görünce kepçeyi saklayacaksın

Lavin bunu söyledikten sonra kollarını iki yana açtı. Ba-bışkoooo diye bağırarak babasının yanına gitti. Adamın üstüne çullandı. Ona sınıksı sarılıp üstüne abandı öpüyor mıncıklıyordu.

Bu kadar okuma alim mi olacaksın bu yaştan sonra Kör olursun kör Şu kızının güzelliğini göremezsın sonra... Dur kızım oturmaktan her yanım tutulmuş.

Biliyorum şimdi açacağım seni. Gel bakalım. Hoyda bre babaşko

Lavin adama elense yaptı babasıyla güreşmeye başladı. Çocukluktan beri güreşilerdi böyle. Sokakta oğlanlarla kavga etmeden duramayan asi kız babasıyla güreşmeye bayılırdı. Lavin çocuk gibi gülüyordu güreşirken.

Saçlardan tutmak yok baba Saçlardan tutmak yok ona göre.

Niye yokmuş. Var kızım. Sen benim saçlarımdan tutabilirsin.

Baba keldi iki yanda seyrek teller kalmıştı sadece. Lavin babasının keliyle çok dalga geçer iki yanda kalan telleri fırçayla taramaya kalkar bazen arkaya atar bazen yukarı kaldırır.

Tut kelin perçemini diye bağırır

Ellerini babasının başının iki yanına koydu kendine çekip kelini öptü.

Bir puan aldım. Kelden öpmek bir puan. Bir sıfır öndeyim.

Sonra babasının arkasına geçti.

Arkadan öpmek iki puan dedi.

Bir de arkadan öptü babasının kelini.

Uç sıfır oldu. Perişan ediyorum seni babaşko.

İkisi kahkahalar atıyordu.

Anne mutfaktan Kızım rahat bırak babanı diye bağırır.

Babam rahat anne. Saçlarını kazıt bak sen de çok rahat edeceksin.

Yemek masasını Lavin ve anne birlikte hazırladı. Anne ntasaya önce dört tabak koyar sonra gerisini dizer yemekleri tencereden tabaklara masada koyardı. Yemeğe başlamadan içlerinden dua

ettiler. orbalarını sessi içtiler. Her öğün böyle başlardı. Sessizliğı hep Lavin bozardı. Yine öyle yaptı.

Hava çok güzel dedi. Yağmur yağacak gibi.

Baha öylesine Sabah açıldı güneşliydi. Şimdi kapadı dedi.

Pencereden içeri dolan güneş ışığı gölgelenmişti. Gök gürledi.

Anne Geliyor dedi.

Lavin Evet geliyor. Yağsın iyi olur. Ne zamandır yağmıyordu dedi.

Baba Ölenlere de rahmet yağsın dedi.

Anne ve Lavin alçak sesle Amin dedi.

Yağmur tıptırtmaya haşladı. Camlara vuran ilk damlalar pencereleri benekledi. Şimşek çaktı gök gürledi. Yağmur boşaldı. Çatıları sokakları ıslattı pencerelere doldu her yanı yıkadı. Yağmurun sesini dinleyerek bitirdiler yemeklerini. Lavin özellikle yemeklerde güldürürdü ikisini bu kez içinden gelmedi. Erdemin haher verdiği yağmurdu bu. Aklı mezarlıkta kaldı.

O gece uyku tutmadı Lavini. Yatağın içinde dönüp durdu. İçinde hir huzursuzluk vardı. Kalktı banyoya gitti. Aynadan başındaki yaraya baktı. Kurumuş kan pıhtısını tırnağıyla temizledi. Tırnağında kırıntılar kalmıştı. Törpünün ucuyla çıkardı lavaboya pıtır pıtır döküldüler. Sanki geriye kalan anılardı bunlar. Musluğu açıp delikten göndermek bir an zor geldi. Ama yapmalıydı bunu. Musluğu açıp elini tırnaklarını yıkadı sonra parmağının ucuyla kırıntıları deliğe kadar sürdü.

Yağmur tümüyle dinmemişti sağanak halde sürüyordu-Uzun sessizlik sonra birden boşalıyor ve kesiliyordu. Yatağında yağmuru dinleyerek ve sessiz aralarda bekleyerek dönüp durmuştu. Yatağa dönmeden kardeşini yoklamak için odasına gitti. Kapıda Dikkat Erdem var yazıyordu. Kırmızıydı bu yazı koyu kırmızıydı. Erdem koyu kırmızı severdi. Birlikte yazmışlardı. Kaç yıldır duruyordu. Şimdi koyu değildi boyanın rengi solmuş tonu biraz açılmış beyaz noktalar belirmişti üstünde. Yok olan kırıntılar beyaz boşluklar bırakmıştı. Beyaz benekli açık kırmızı bir yazı duruyordu kapının üstünde. Bu hayatta hiçbir şey aynı kalmıyordu. Kapıyı usulca araladı ışığı yakmadan içeriye baktı. Erdem yatağın üstünde mışıl mışıl uyuyordu. Her şey yerli yerindeydi. Yorganı santim bozulmamıştı. Ona uzaktan bir öpücük gönderdi. Araladığı kapıyı yine usulca kapadı. Tekrar yazıya baktı. Kardeşinin odasında her şey daima olduğu gibi yerli yerindeydi ama kapıdaki yazı usul usul soluyor kırıntı döküyordu başındaki yara gibi. Her ziyarette tekrar kanıyordu ama belki yarasının da beyaz benekleri vardı artık. Bunu göremezdi.

Kendi odasına girdi yatağına döndü. Yağmur boşaldı. Esip geçen bir rüzgar gibi dökölüp dindi. Uykusu ıvice dağılmıştı. Kitap okuyası yoktu. Komodinin üzerinde duran cep telefonuna uzandı saate baktı. 03.08i gösteriyordu. Telefonundan internete girdi. Facebookta dolaştı bir süre. Yakın arkadaşı Yasinin bir yazıya yorum yaptığını fark etti. Bazı yaralar sardıkça kanar yazmıştı biri. Yasin bu sözü beğenmiş ve yorum yapmıştı. Kim bu sözü yazan kişi diye merak etti. Çünkü bu söz kendi yarasına da dokunuyordu biraz. Lavin bu sözün karşısına çıkmasına çok şaşırdı. Erdemmm söyledikleri geldi akl ma. Bu bir işaret gibi geldi ona. Öylesi Lir duyguya kapıldı. Şimdi daha çık merak ediyordu Kaanı. Acıları benzer ortak olabilirdi.

Kaanın profiline girip baktı. Onu tanı mıyordu. Yasinle ortak bir arkadaşlarıydı o kadar. Açıkta duvarı. Yazının altına bir yorum yapma gereğı duydu. Diğer yorumlardan farklı olmalıydı. Her zamanki tarzıyla yazdı ve fark doğal olarak oluştu Tıp dünyasının dramı. Yorumun sonuna gülücük koymayı ihmal etmedi.

Bunu yazmak keyfini yerine getirdi. Oradan oraya gezindi bir süre. Kaanın profiline tekrar tekrar baktı. Kafasında bir dünya dolusu düşünce vardı. Uyumaya da pek niyetli değildi. Sabahın ilk ışıklarına kadar elinde telefon beyninde düşüncelerle yatağında uyuşmuşlar gibi öylece durdu. Tam gözleri kapanmak üzereyken Kaanın bir paylaşım daha yaptığını gördü Senede bir günse gidişinin yıldönümü arada kalan bütün günler benim için YAS dönümü...

Bu sözün bir ayrılığın nafile bekçiliği gibi olduğunu düşündü. Biraz burkulmuştu okuyunca. Bunları yazan kişiyi daha çok merak ediyordu şimdi. Bir yorum yapmaya hazırlandı. Ama yine kendi tarzında olacaktı bu yorum da Senin yasın kaç dönüm

Onun dikkatini çekmek onunla iletişime geçmek istiyordu. Bu yüzdendi esprili yorumları. Belki kendisine de direkt mesaj atabilirdi ama böylesi bir iletişim için ilk adımın Kaandan gelmesi gerekecekti. Beklediği adım ertesi gün geldi. Çok heyecanlanmıştı Lavin. Ama belli etmemeye çalıştı bunu. Kısa bir süre yazıştılar ve ona çok iyi geldi.

O sabah yeni bir heyecanla uyandı Lavin. Grin boyu Kaandan mesaj gelmesini bekledi. Mesaj beklerken Kaanın duvarında paylaştığı bütün yazıları okudu. Bazılarına burun kıvırdı bazıları kendi profilinde paylaştı. Beklediği mesaj ise akşamüstü ona Merhaba dedi. Yine yazışmaya başladılar. Bu kez daha atak olan Kaar'dı. Özel hayatlarıyla ilgili hiçsoru sormadılar birbirlerine. Geçmişlerini de hiç anlatmadılar-

Ama söyledikleri her şey geçmişin actlarına çıkıyordu. Daha doğrusu Kaanın acılarına... Daha yolun başında sayılacak yaşta olmalarına rağmen hayata dair çok yol kat ettiklerini düşünüyor ve birbirlerine hayat tecrübelerim aktarıyorlardı. Bir önceki geceyle başladılar yazışmaya.

Biliyor musun dün gece hiç uyumadım Lavin.

İnan ben de uyuyamadım Kaan.

Ama ben bundan hiç şikayetçi değilim.

Neden

Ömrüm hir gün daha uzadı.

Güzel yaklaşım. (Ç)alahilir miyim

Senin olsun.

Yazdıklarınla mutluysan sorun yok. Rabbim daha da mutlu etsin

Evet mutlu ediyor beni yazdıklarım. Ama umarım en mutlu anımı daha yaşamamışımdır.

Valla hen öyle büyük mutluluklar istemem Kaan. Küçük mutlulukları büyütme daha güzel...

Neden öyle düşünüyorsun Lavin

Eğer büyük mutluluklara sahipse insan kaybedeceği çok şey var demektir. Şu garip dünya içinde çok iyi yaşadığımı söyleyemem ama hepinizden daha güzel öleceğim kesin. Şairane bir yaklaşım... Şiiri severim ama asla yazamam. Belki konuşmayı sevdiğim içindir. Bence konuşmayı beceremeyenler şair olur

Şairler aşkı yazmayı iyi bilir yaşamayı değil. Onu bcce-tebilselerdi yazamazlardı zaten.

Sanırını burada hir özeleştirir var Kaan

Bilmem. Öyle mi anlaşıyor

Valla ben öyle algıladım. Yazdıkların da onu gösteriyor biraz

V Kahraman Tazeoğlu // Yaralı

Ne görüyorsun yazdıklarımda

Bence çok iyi bir kalemin var. Kitap yazmayı falan düşünüyor musun

Bunu çok kişi soruyor ama benim öyle bir niyetim yok. Şimdilik sadece bir anı defteri tutuyorum. Ben acılarımı yazıyorum sadece. O zaman hepsi geçmiş gibi oluyor. Aslında daha çok unutmak için yazıyorum.

Öyle olunca unutuluyor mu peki

Aslında unutulmuyor. Hatırlamaya biraz ara veriliyor. Yaşlanınca hepsini unutacağım nasılsa. Unutkan bir ihtiyar olmak istiyorum...

Yaşlılar geçmişİ değil yakın zamanı unuttur şair efendi. Yakın zamanı unutmalarının sebebi de unutkanlıkları değil gençliğe olan özlemleridir. Ve sakın unutma Zamanla her şey unutulmuyor hatırlanma tekrarı azalıyor.

Ooovvv. Bu ne engin bir tecrübe Sen nerden biliyorsun bunu O kadar yaşlı mısın

Ne tecrübesi canım... Dedemden biliyorum.

Allah uzun ömür versin.

Amin. Acılarını yazdığını fark edebiliyorum evet. Hep bir hüznün var satırlarında. Duvarına yazdıklarını inceledim. Sanki özellikle bir kişiye yazılmış gibi (özeline girdiysem özür dilerim).

Ah evet. Daha çok bir kişiye yazıldı. Hayatımı mahveden bir kişiye...

Çok mu üzdü seni

Üzmek mi Üzülmek bunun yanında çiftetelli oynamak gibi kalır.

Hımmm. O kadar fena yani

O kadar fena değil daha fena

Amaan boşver Hayatta hiçbir bitiş kendi bitişim kadar acil olamaz. İnsan biraz kendine değer vermeli bence. Başkaları için hayatımızı bu kadar mahvetmeye ne gerek var. Allahından bulsun der geçersin.

Herkes hak ettiğini yaşar Lavin.

Diyorsun

Dedim hile

Sıkma canını. En azından dışı insanmış.

Yine güldürdün beni...

E yalan mı Kaan Etrafımızda o kadar kaba saba empati yoksunu insan var ki. Sevgili olarak bahsetmiyorum. Yani toplumun genelinde hassas insanları üzüp kıracak o kadar çok şey yapılıyor ki... Ben işi gırgıra vurarak mücadele ediyorum bunlarla. Eskiden onlara duyarlı olmayı falan öğretmeye çalışıyordum. Şimdi tartışmaya bile girmiyorum. Neden bu kadar çabuk pes ettin ki

Çünkü hayat hana şunu öğretti Odunu fazla inceltmeye kalkarsan kıymık olup sana batar.

Tuttum hu sözünü.

Al senin olsun. Tecrübeler paylaşılmazsa hiç açılmamış kaplarının içinde eriyip giden dondurmalar gibi olur

Haklısın Lavin. Tecrübe çok önemli... Doğru kararlar tecrübeden gelir ama tecrübe kötü kararlardan oluşur diye bir söz vardır bilir misin

Hayır bilmiyorum.

Senin hayatını etkileyen kötü kararların oldu mu hiç Oldu. Bir arabaya hindim.

Ne arabası

Boşver. Belki ilerde anlatırım.

Peki Lavin nasıl istersen...

Kaan bu soruyu sorduğuna pişman olmuştu. Keşke sormasaydım diye geçirdi içinden. Ama yazışmalarındaki samimiyetin o soruyu sorabilme cesaretini verdiğini düşünerek kabahatine

hafifletici sebepler aradı kendi kendine. Oysa Lavini Kaanla iletişime geçiren tam da bu sorunun ardında yatan gerçeklerdi. Yani sandığı gibi konunun dışına çıkmamış tersine içine dalmıştı. Ne var ki Lavin Kınlan hiç kimseyle paylaşmazdı. Lavinin de tekrar kanayan bir yarası olduğunu Kaan tahmin edemezdi. Her ikisi de yarasından ötürü kendisini dünyada yapayalnız sanıyordu. Kaanın profiline yazdığı o cümleyi okumasına karşın Lavin de tahmin edemezdi bunu. Öte yandan her ikisi de sezmişti aralanan bir kapı olduğunu. Kaan sorduğu soruyla çalmıştı o kapıyı. Bu sorunun ardındaki gerçeklerin kaç kapı açtığını o günlerde Lavin bile tahmin edemezdi. Kendisinden bile gizli bir sırrı vardı. Gizlediği sırrın içinde ondan gizli başka bir sır yatıyordu. Bunu Lavin bile bilmiyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Hayatım Lavinin girişiyle renklenmişti. O benim için kederlerden uzanarak tutunabileceğim bir can simidiydi. Aldığım ölümcül darbeye arka arkaya tepe takla yuvarlanıp gitmeme rağmen bana hayat aşılıyordu. Hayatıma giren hiç kimse için (bana kötülük de etseler) kötü söz söylemedim. Benim ahlakım höyleydi. Eğer bir gün Lavin de hayatımdan çıkıp gidecek olursa onun için de hiçbir kötü söz söylemeyecektim. Tıpkı diğerlerine yaptığım gibi. Fakat Lavinde farklı bir şey hissediyordum onu hiç tanımadan... Ama ne olduğunu bilmiyordum.

Bir arzu değildi bir heves değildi. Hem onu tanımak istiyor hem bundan çekiniyordum. Fark bu çekinceydi kaybetme korkusu değil. Henüz tanı mıyordum bile.

Erkeklerin içini kemiren o karşı cins tarafından reddedilme korkusu da değildi. Çünkü niyetim onunla sevgili olmak değildi. Ne aşkıttım ne de aşkına taliptim. Kuru kuruya bir arkadaşlık birlikte vakit geçirme iyi vakit geçirme niyeti de çok hafif kaçırdı. Onda başka bir şey bulacağımı biliyordum. Picasso Ben aramam bulurum demiş. Olsa olsa buna benzer bir aramadan bulma söz konusu olabilirdi. Onda bir şey aramıyor ondan henüz bir şey beklemiyor ama hiç tınmadığım bir şeyle karşılaşacağım duygusu taşıyordum.

Yazışmalarımızı bir değil beş kez okudum. Hiçbir ipucuna i tastlayamadım. Ben galiba kendimi kandırıyorum dedim.

Güzel bir kızdı çünkü. Sessiz bir yemin gibi kendime verdiğim sözü bozmak için bahane peşinde koşuyorum galiba dedim. Yaramı bir de Lavin ile yeniden kanatmak istemezdim. Günün birinde o da hayatımdan çıksa ardından kötü söz söylemem demiştim ya bu kadarıyla kalmaz mutluluğu için dua ederdim. O bende böyle bir duygu uyandırmıştı en baştan. Henüz onu hiç tanımadan...

Lavin hayatıma başka bir perspektif kazandırmıştı. Gülümsemeyi hatırlatmıştı. Samimiyetin verdiği sıcaklığın her sabah güneşin yeniden doğuşu kadar doğal olduğunu hatırlatmıştı en başında. Ben bunu nasıl unuttum dedim kendi kendime. Nasıl bir hayat yaşıyorum ben Nereden geliyor olduğumu biliyordum ama nereye gidiyordum böyle Lavin ile yumuşak bir fren yapmıştım. Bundan aylar sonra bir de sert basacaktım frene ve ikimizin de hayatında dönüm noktası olacaktı.

Kendimle ilgili hiçbir şey bilmediğimi hayatın ne kadar acemisi olduğumu ondan sonra anladım. Dünyayı hiç bilmiyor hayatı hiç anlamıyor kendimizi hiç tanı mıyorduk. Sonsuz uzayın içinde mavi gökkubbenin altında yerka buğunun üstünde yaşayıp dünyanın çekirdeğine doğru katmanlar olduğunu bile kendimizi bile tek katlı sanıyorduk. Bir alim gibi kendini bir arif gibi seni bilmekten ne kadar uzakta dünyaya ne kadar yabancı yaşadığımızı ikimiz de bilmiyorduk. Hoyrat biri olduğumu düşünmezdim asla başkalarının kanıksadığım kabalığına bakarak böyle düşünüyor-muşum. Bir ruh o kadar ince ki insan dokunmaya kıyamaz-Bir kalbin içinde neler yattığını bilseler asla kıramaz izinsiz dokunmaya bile korkarlardı.

Öğünlerde bilemezdim Lavinin hayatımın dönüm noktası olacağını birlikte yürüyeceğimizi... Aslında yolu biliyordum ama ilk adımları attırarak kendi başına yürümeyi o öğretecekti. Sonra birlikte yürüyecektik. Yol en çok neyi adımlatır sorusunun cevabını birlikte bulacağımızı her cehennemin bir iyisi olabileceğini cesaretin bazen korkuyla da kazanılabileceğini birlikte öğrenecektik. Her şeyde bir hikmet her şerde bir hayır vardı. Bunlar mekanda değil zamanda öğrenilebilecek derslerdi.

İkimiz de zamanı durdurmak istemiş bunu marifet bilmiştik en başında... Suların boyumuzu aştığını bilmiyorduk. Meğer her ikimiz de başka türlü boğuluyormuşuz. Genzimi yakan hayatın tuzlu sularıymış.

Beni Necdet ağabey uyandırmıştı. Bıktım usandım bu hayattan Necdet ağabey. İnsanların kabalığından hoyratlığından ruhum daralıyor nefes alamıyorum artık demiştim ona.

Ruhun nefes alamıyorsa boyunu aşan sularda ayaklarını sağlam basmaya çalışıyor olabilirsin evlat demişti. Hemen anlamamıştım.

Birçok insan kalkışır buna. Ben de yaptım bu hatayı kimlere kızmadım ki

İçten içe kızılıyorsun suçluyorsun evlat. Dikkat et de-rnişei Necdet ağabey. Sen daha çok gençsin. Bütünü görmeden hüküm verme. Biz kainat denen koskoca hir hoşlukta yaşıyoruz. Birbirine sarılmış iki insan arasında bile koskoca kainat var. Bana söylediğin önce kainata söylediğindir ^e başkasını suçla ne de kendini. Çünkü o kendin dediğinde Nr de Allah var unutma

Doğruydu söyledikleri ama yaşamadan anlaşılamıyor bunlar. İnsan dünyayı gördüğü kadar hayatı bildiği kadar sanıyor. Bilinmeze geçmeden bildiklerin yerine oturmuyor boşlukta geriniyor. Lavin de benim gibiydi. İkimiz de boşlukta geziniyorduk. Birbirimizi bilsek ayrı boşluklarda benzer şekilde gezindiğimizi sanırdık. Oysa herkes aynı boşlukta salınıyordu. Tutunacak bir el arıyorduk o kadar. Sadece bizi tutacak bir el. Fakat hayat hikayelerimizi o kadar büyütüyor başımıza gelenleri kendimizle birlikte o kadar çok önemsiyorduk ki dışına çıkamıyor içinde kayboluyorduk.

İçimdeki boşlukla tanışmak istediğini o günlerde anlamıştım. Anıların geride bıraktığımız ama dokunamadığımız hatırlayabildiğimiz ama değiştiremediğimiz bununla birlikte kendi kendine değişebileceği ve bunun da elimizde olmadığı gerçeğini ondan öğrendim. Ve ne olursa olsun savaşmayı bir de savaşırken gülümsemeyi...

Onunla tanışana kadar bir tahterevalli gibiydim. Karşımdakini yükseğe çıkarmak için kendimi dibe gömüyordum. Darmadağınktı kalbimin odaları. Tıpkı hayatım gibi. Her oda sanki başkasına aitti tek ortak nitelikleri dağınıklık sahipsizlikti. Kendimi sahipsiz bırakmıştım. Kendimi bırakmıştım. Yani ben de terk etmiştim kendimi. Dalından kopmuş köklerinden gelen özsuyla bağıni yitirmiş kuruyan bir yaprak gibiydim. Rüzgarda savruluyor ayaklar altında çiğneniyor ufalanıyor ve parçalanıyordum. Her parça ayrı ayrı kuruyor ayrı ayrı kırılıp dökülüyordu. Bense hiç farkında değildim. Hayatımı yeni bir kararla sürdürdüğümü sanıyordum. Orduları yenilmiş bir kralın utancıyla sürgün den sürgüne yol alıyordum. Ardımda bıraktığım bir saray bir saltanat değildi bir tek kendimdi. Nereye gitsem başka bir sürgün... Onunla buluştuğumuzda yuvama dönüyordum dağılıp gitmiş YaPrak toplanıyor yeniden dalına tutunuyordu pir mucizeydi bu.

Her şeyin bir gerçek değeri bir de kullanım değeri vardı. Hiçbir şeyin gerçek değeri değişmez. Kullanım değerleri gelip geçer duruma göre birdenbire değişirer parlayıp söner. İnsanların da tıpkı nesneler gibi hem gerçek değeri hem de bir kullanım değeri vardı. Hayatın biktırıcı sahteliği kullanım değerlerinin gerçek değerleri altüst edip yerlerini almasından ileri geliyordu. Bugün yüzüne

gülenler yarın sırtından hançerleyebilir düşmanların hasımların hit anda dost görünebilir. Böyle bir zamanda insan kendi değerim yitiriyor işte. Başka başka yollardan hemen hepimiz aynı kapıya çıkıyoruz. Kimse başımıza gelen asıl felaketi göremiyor.

Lavin bana bir insanın değerinin bilinmemesinin o insanın değersiz olduğunu göstermediğini öğretti önce. Hiçbir şey bana verdiği değeri eksiltmedi. Yazışırken konuşurken buluşurken ayrıyken o hep hissettirdi. Ne olduğumuzun değil ne hissettirdiğimizin önemli olduğunu öğretti bana. Her Şeyi unutabiliriz ama birinin bize hissettirdiğini asla unutmayız. Yazması kolay yaşaması zor şeylerin farkına varmamı sağladı. Böylesi anları yazıya saklamak yerine bazen üstüne gitmek gerektiğini her nasıl olduysa o dokunaklı kadın elle-tiyle yakama iliştirivermişti.

Bizi ağlatanların gözyaşlarımızdan daha değerli olmadı-ğın ondan öğrendim. Olur olmaz takas etmedim hir daha Ağladıklarımın peşine gitmek yerine gözyaşlarımın bitirtmez kaynağına sığınmanın huzurunu tattım sayesinde. Gerçeklerden korkanların kendileri için sahte gerçekler uydunıp sonra bu uyduruk gerçeklere bizim de inanmamızı beklediklerini öğretti. Ve en önemlisi bugünümü geçmişimle birirmemeyi öğrendim ondan. Dünün ve yarının bugüne dolmasına gönlüm razıysa izin verdim. Her an değerliydi çünkü ben yaşıyordum. Lavin hayatıma girdikten sonra gerçekten Yaşıyorum dedim. Her soluğumu hissettim attığım hiçbir adımda toprağı unutmadım. Hiç yalnız hissetmedim yine de kırgın ve yaralıydım. Sitemlerimin kimi kırdığını bildim ve af diledim. Bir fasıl böyle kapandı.

Çok gülen çok ağlar derler. Mutlaka tersi de geçerlidir yani bu tersinden de söylenebilir Çok ağlayan çok güler. Bildik sözlerdir bunlar ancak boşuna değildir. Lavinin neşesinin ardında bir hüznün saklı olduğunu tahmin edebilirdim tanıştıktan sonra. Yarama bakıp durduğum için hemen görmedim bunu. Ah nasıl bir günahıtır yarayı açan aşka sırt çevirip yaraya bakıp durmak Nasıl hir yazık etmektir aşka Şiirin esinle geldiğini bilen bir şairin yaranın da aşkla açıldığını bilemeyip derdine yanması nasıl bir acemiliktir Şiir için esine küsmekten ne farkı vardır bunun Ama hayat insanı şaşkına çevirmese şiir de yazılamaz. Kendini bilmek insanı anlamak kolay olsa şimdiye dek yazılanlar dünyaya yeterdi hiç kimse yazmazdı. Oysa hep arıyoruz her bulduğumuza kanıyoruz kırılıyoruz tükeniyoruz yine de kolay kolay pes etmiyoruz. Vazgeçtiğimiz yerde vazgeçip yüz çevirdiğimizde hayat karşımıza koyuyor onu. Belki görmesek de yanına vardığımızı hissediyoruz ve tamam vazgeçtim diyoruz durduğu yere ancak bu kararla bakıp görüyoruz. Kimbilir kaç kere vazgeçmediğimiz için yanından geçip gidiyoruz görmeden. Ben Lavini bulmuştum ama az kalsın görmeden geçip gidecektim. O da beni görememiş meğer. Nasıl kör oluyor gözlerimiz Nasıl iniyor bu perdeler Ağlayan çocuk elleriyle gözlerini kapar. Ellerini indirse gözyaşları dinse de içeride kalmış hala dökülmemiş bir damla için bile gözler kapalı kalıyor. İkinci kez ölümden dönmesem Lavinin çocuk gözleri belki ömür boyu kapalı kalacaktı. Ben vazgeçmemiştim o vazgeçmişti benden. Sır kutusu bundan sonra açıldı. Gözlerindeki perde bundan sonra çekildi iki yana. Çocukluğundan kalan gözyaşları avuçlarımda son buldu. Bazılarımızın sırlarını mezarlıklar saklar ama yanlış mezarda ararız yitirdiğimiz canı.

Onun kıyameti çoktan kopmuştu ama bilmiyordu bunu. Yarasına kapanmış tekrar kanatmak için secde de duruyordu. Üstelik kibleye değil mezara dönüktü. Bense aşka secde etmek yerine cahil aklımla başkaldırıyordum.

Bir bayram sabahı Necdet ağabey ile camide karşılaştık. Namazdan sonra birlikte çay içtik. O anlattı bunları Namazda halden hale makamdan makama geçersin. Dik durursun baş eğersin sonra çöker ve secde edersin. Yeniden kıyam eder ve bunları tekrar edersin. Bunlar bedenle yapılır çünkü bunları yaşarsın. Bir yandan dua edersin her ne yaşarsan yaşa kalbinle yaşamalısın. Başlarken Allaha

selam verirsin makamdan makama geçerken selamını yinellersin Çünkü o kapıdır. Ondan başka kapı yoktur. Ancak Onun rızasıyla geçersin. Namazın sonunda oturur halden hale makamdan makama geçerken ayaklarını ilk bastığın yerde karar kılar sağındaki ve solundaki meleklere selam verirsin. İyi ile kötünün sevinç ve kederin neşe ve kasvetin sevap e günahın tam ortasında her ikisine de eşit mesafede dtı-ratak son kez amin dersin. Oraya varana dek durmak olmaz.

Selamı unutmak dualarını kesmek olmaz. Bunlar Kuranda yer almaz. Kitapta daimi namaz vardır. Bu idrakle yaşamaktır o. Yani mesele iyi ya da kötü olmak değil ikisini ayırt edebilmek ve adil olabilmektir. En başta kendine karşı adil olmak gerek. Daima sevinçli olamaz kendini ömür boyu kedere sokamazsın. Bu karşı gelmektir. Adil değildir. Başkaları ağlarken gülmek olmaz. Başkaları gülerken kendine yanmak da olmaz. Yani mesele yerinde ağlayıp yerinde gülmekte ikisine de aynı şekilde selam verip sonra yine amin deyip ardında bırakabilmektedir. Sen Ona bir adını atarsan o sana koşarak gelir. Hatasız kul olmadığını bil. Kendini bağışlamadan başkalarını bağışlamadan Ondan af dilersen ne anlamı var Hakikati bilmeden teslim olamazsın.

ikinci kez ölümden dönmüştüm ve geçmişi bağışlamıştım. Kendimi ve beni üzenleri koşulsuz bağışlamıştım çünkü aradığımı bulduğumdan emindim. Yanlış yola girmelerin tepetaklak yuvarlanıp yerlerde sürünmelerin çöktüğüm yerde sızlanmaların ayağa kalkıp sitemlerin meydan okumaların aynı yerlerde dönüp dolaşıp kaybolmaların sonunda onu bulmuştum. Bunlar öyle ya da böyle beni Lavine çıkarmıştı. Onu da bana getirmişti.

Bir cümle bile her şeyi değiştirebilir. O gece profilime Bazı yaralar sardıkça kanar yazmasam Lavini belki hiç tanımayacaktım. Belki varlığından haberim olmayacak kendimi dünyada yapayalnız sanmaya devam edecektim. Bu yara açılmasa tekrar tekrar kanamasa hayatımı sil baştan değiştiren o sihirli cümleyi hiç yazmayacak gerçek aşkı bulamayacaktım. Lavinden başkası olamazdı. Aynı şekilde o da bana geliyordu bilmeden. Bunları en başından bilsem yaşadıklarımın beni Lavine çıkaracağını bilsem ne kendime gücenirdim ne başkasına kızardım. Bazıları gel der bazıları git der. Kimine sınırsız tutunursun ama seni terk eder ve kendi yoluna düş der. Bilerek ya da bilmeyerek yol gösterirler. Ama biz nereye gittiğimizi hayatın karşımıza ne çıkaracağını bilmeden kırılır öfkelenir suçlarız. Bunlar hep hayatın merkezine kendimizi koymamızdan ileri gelir oysa bir de sen varsın. İşte arif bunu bilir.

Alim ise kendini bilir. Kapıları keşfeder kapıyı bilir. Kapıyı geçer ama kendini geçemez. Çünkü ilim varlığa dairdir marifet yokluğa kapı açar. Yara kapanınca yok olur marifet kapamaktır. Ne mutlu açılan yaradan geçerek kapayana Kapının ardından sonsuza dek kapanacağını bile bile geçenlere... Aşk kapısı yüzüne kapanmaz girmenle kapanıyorsa hakiki aşktır. Sevmekten korkan geçemez. Çünkü sevgi ve korku birlikte barınmaz. Kalbinde korkuya yer vermeyenler oturur o sofraya. Gerisi yalanı tekrarlar çünkü sevgi yanıltmaz korku hata yaptırır. Korkusundan cesaret bulamayan hatasından dönemez ve hakiki aşkı da bulamaz. Kendini suçlayan kendisine mahkûm ve başkasına gebedir. Kalpte açılan yara bir firar kapısıdır. Geçebilene aşk olsun

O bayram günü Lavin ile buluşacaktık. İkinci kez ölümden dönmüş beni tekrar tekrar kanatan geçmişi baştan aşağı silip atmış yeniden doğmuş gibiydim. Namaz sonrası çay içtiğimiz yerde Necdet ağabeyi dinlerken aklım Lavindeydi kalbim heyecanla çarpıyor bir an önce yanma gitmek işiyordum artık. Onsuz yaşayamayacağımı söyleyecektim. Hala çak toydum

Buluştuktan sonra birlikte mezarlığa gitmek hiç hesapta yoktu. Havadan sudan konuşurken ansızın karar verdik.

O gün kendimi yeniden doğmuş gibi hissederken ziyaret edeceğimiz mezardan bir çocuğu Lavin i çıkaracağımı bilemezdim. O da bilmiyordu bunu. Bazı yaralar sardıkça kanar. Bazı yaralar kanatmadan kapanmaz.

Yaramın ikinci kez kanamasının etkisi ilki kadar güçlü olmadı. Üstünü mü örtmüştüm hemen yok mu saymıştım bilmiyorum. Hayatıma devam etmekten başka yol yoktu zaten. Şirkette çalışırken ıslık çalıyormuşum farkında bile değilim.

Hayırdır diye sordular.

Hiç anlamadım.

Keyifli görünüyorsun ne oldu diye sordular.

Ben de Hiçbir şey olmadı dedim tabii.

İki yıllık yaram yeniden kanamış bir ilişki daha başlamadan bitmiş ne diyeyim onlara Bana ıslık çaldığımı hemen söylemediler. Ben de bir imada bulunduklarını sandım. Sanki olanı biliyor ya da halimden tahmin etmişlerdi. Masamda işimi ıslık çalarak yapmam bir yana keyifli olduğumu bile fark etmemiştim.

Yüzün gülüyor gömülmüşsün bilgisayara. Biriyle mi yazıyorsun

Yoo iş yapıyorum. Rapor hazırlıyorum.

Galiba terfi aldın şimdilik saklıyorsun.

Yok be nerden çıkardınız

İslık çala çala rapor mu hazırlıyorsun İşler kolay gelmeye başladı galiba

Nasıl ya ıslık mı çalıyordum

Ohooo uçmuş bu. Aşık mısın nesin

Ahhh ah dedim gülümseyerek.

He aşkı Bir daha başlamadan bitti. Şimdi söylesem olma. Konu alıp başını yürüyecek. İyisi mı gülüp geçmeli. Nitekim öyle yaptım. Raporu bitirene kadar başımı kaldırmadım. Bir yandan raporu bir yandan Lavinı düşünüyordum. Onunla yazışabilmek için akşam saatlerini iple çeker olmuştum gr tek Ayça biliyordu. Aslında komik tabii alt tarafı Facebookta arkadaş olarak eklediğim biriyle yazıyorsun. Bunda saklanacak gizlenecek ne var Ama öyle değil işte. Belli ki Lavinin neşesi şıp diye bana geçmişti yazışmalarda. Akşamlar neşelenmişti. Benim ciddiye aldığım her şeyi hafife alarak sancımı hafifletmiş bende kuvvetli oir ağrı kesici etkisi yapmıştı. Dert veren derman da veriyordu işte. Aşık olmak şart mı Tanımadığın biriyle yazışmak bile yetiyor. Böyle diyordum ama doğrusu onu çok merak ediyordum.

O günlerde Ayça beni her akşam arıyor şirkette özellikle pek yanıma gelmezken sık sık gelip beni yokluyordu. Öğle yemeklerini baş başa yedik. Böyle devam edersek kesin bir dedikodu çıkardı. Zaten ıslık nıslık çalıyormuşum hemen buna yorarlardı. İkimiz de mesaiyi vaktinde bitirmişsek işten birlikte çıkıyor biraz yürüyor ya da bir kahve içiyorduk. Özellikle havadan sudan konuşuyor vizyona yeni giren filmleri gidebileceğimiz konserleri söylüyordu bana. Ben anlıyordum tabii niyetini. Benim yine bir delilik yapabileceğimi düşünerek tasalanıyordu. Birkaç kere Lavinden söz ettim bu yüzden. Hatta sanal aşkı var diyerek dalgasını ble geçtim içini rahatlatmak için. Aşkların en hakikisi en Yücesi hiç kuşkusuz sanal aşktı. Ona da tavsiye ediyordum. Hatta Malezya Kolombiya gibi uzak ülkelerden hir sanal aşk bulursa daha güçlü duygularla besleyeceğini söylüyordum. Haliyle bende ki değişimi fark etmişti. Kendimle alay eden hayatı tiye alan biri değildim. Lavinden bulaştı o bulaştırdı diyordum. Ben de Ayçaya bulaştırmak istiyordum.

Hah Bir sanal aşk eksikti Kaan. Onu da buldun Hafife alma. Sanal aşk ama gerisi tamamen geleneksel... Ona sanal güller yolluyorum
O da sana sanal öpücük mü gönderiyor
Hayır öyle romantik değiliz. Gönderdiğim güllerle reçel yapıyor.
İlahi Kaan. Nerden buldun bu kızı
Yasinin arkadaşımıymış dedim ya.
Doğru söylemiştin. Unutmuşum. Şiir yazıyor musun ona
Romantik biri değil. Destan yazmayı düşünüyorum. Sakın Gılgamış Destanı gibi bir şey yazma.
Onu kaybedersin. Sana genç bir kadından tüyo.

Çanakkale Destanı nasıl olur
Dede Korkut hikayeleri uydur daha iyi
Hmmm. Düşüneceğim... Dede Korkut bir gece can sıkıntısından internete girer ve Nasreddin Hocaya mesaj atar. Oyun sitesine gel bi tavlama atalım mı der. Nasıl ama Eh işte. İntihardan hallice.
Çok fenasın Ayça

Damarına basayım dedim. Ne halde bir yoklayayım... Dostluğumuza sığınarak soruyorum
Gerçekten iyi misin Kaan Yoksa öyle mi görünmek istiyorsun

Gerçekten iyiyim Ayça. Daha doğrusu galiba öyleyim. Yarın bir gün tekrar bunalıma girer miyim girmez miyim bilmiyorum. Ama şimdi iyi böyle. Hatta hep böyle gitsin isterim.

İnşallah Kaan. Böyle söylüyorsun ama sen rahat durmazsın
111

Yaza yaza dururum yaza yaza durulurum belki.
Bir Duru buldun ama durulmadın.
Aman sen de Tam tersi değil mi Bak duruldum işte.

Ayçayla iş çıkışı kahve içerken bunları konuşmak bende istek uyandırmıştı. Bir an önce evime gidip internete girmek istiyordum. Lavine aşık falan değildim. Ama kendimi görebilmek için hep ona bakıyordum. Yazışmalarımızda özel hayatlarımıza girmemeye özen gösteriyorduk ikimiz de. Ama ben onu çok merak ediyordum. Bence o da beni merak ediyor benim gibi temkinli yaklaşıyordu. Telefon numaralarımızı bile istemedik birbirimizden. Ne ben onun ne iş yaptığını sordum ne de o benim. Belki Yasine sormuştur bilmiyorum ama sormuş olsa bunu benden saklamazdı. Çetrefilli işlere girecek bir kız değildi benim gözümde. Zaten ne gereği vardı Diyordum ama ben Yasme sormayı geçiriyordum aklımdan.

Eve girer girmez işe yetişir gibi koşturduğumu fark ettim. Merdivenleri koşar adım çıkmıştım. Üstümü çıkarıp eşofmanlarımı giydim. Mutfağa girdim makarna pişirecektim vazgeçtim. Bir akşam kahvaltısı yapayım dedim. Peynir zeytin domates ne varsa masaya koyayım. Bir de yumurta kırar çay demlerim. Ama bundan da vazgeçtim. Bir sandviç yaptım poşet çay salladım. Bilgisayarın başına oturdum. Orada beni bekliyordu. Yani onlinedi ama beni beklediğini düşündüm. Kalp kalbe karşıdır ya ondan. Odunu kendine yontmaktan değil yani

Selam Lavin. Ben de eve girer girmez belki iki satır yanınız diye hemen bilgisayarı açtım. Nasılsın İyiyim Kaan. Ben de bir bakayım bugün erkenci mi diye girmiştim.

Sahi mi

Yalan borcum mu var

Bir gülücük ikonu gönderdim.

Kusura bakma ağzım dolu. Sandviç yiyorum. Gülmek yerine bunu gönderdim.

Hem yemek yiyorsun hem yazıyorsun. Senin kaç elin var Hiç saymadım. Bilmiyorum.

Zeka yaşını bu kadar kolay ele verme.

Samimiyetime güvendim.

Sen nerede oturuyorsun Hala samimiyet ve güvenin olduğu bir yer mi var

Olmaz olur mu Beşiktaşta oturuyorum.

Bak sen Bana yakınmış. Buradan vapurla on dakika. Sürekli tekne de var.

Nerede oturduğumu sorunca şaşırmıştım. Vapurla on dakika dediğine göre nerede oturduğu belli Üsküdar...

O güne kadar onunla buluşup konuşmaya niyetim yoktu böyle iyiydi. Ama semtini öğrenince buluşma hayalleri kurmaya başladım kendi kendime. Tabii ki bundan hiç haberi olmadı. Açıkça teklifte ya da imada bulunmadım. Bir ihtimal olarak kalmalıydı bu durum.

Nasıl geçti günün Kaan

İş biraz yoğundu.

İşini sormadım. Kalbini sordum

O da yoğundu bugün. Sabah Ayça ile eski günlerden konuştuk. Anıları konuşmak iyi gelmiyor bazen. Ama sonra keyfim yerine geldi. Ne zamandır elimde sürünen bir raporu bir çırpıda bitirdim. İş çıkışı Ayça ile kahve içtik. Havadan sudan konuştuk biraz. İyi geldi.

Ayça kim

Ayça benim en yakın dostum. Aynı zamanda iş arkadaşım- Zor günlerimde hep yanımda olmuştur. Kendisi iyi bir dert ortağıdır. Hanı vardır ya hepimizin hayatında öyleleri mutlaka...

Benim hayatımda yok

Üzuldüm.

Ben o kadar üzülüyorum Kaan. Hiç eksikliğini hissetmedim bugüne kadar.

Ama öyle bir dost mutlaka lazım insana... Umanmkader bir gün karşına öyle bir dost çıkarır.

Arnaan çıkarmasa ne olacak Allah aşkına kaderime dava mı açacağım sanki... Boşver

Öldürüyor beni şu boşvermelerin.

Dünya bana yeterince dost. Ben ona bakıyorum. İnsan biraz da kendini görmek için bakar dünyaya. Oraya baktığında kendim görebiliyorsan doğru yoldaşındır.

Peki ya içindeki boşluk

Kuyu muyum ben ya ne boşluğu

Hepimizin içinde başkalarının bile dolduramayacağı bir boşluk yok mudur Lavin

Haklısın şair kardeş ama ben o boşluğu kendimle dolduruyorum sen merak etme. Seve seve atıyorum kendimi 0 kuyuya.

Kimse itmiyor yani sen kendin atlıyorsun E peki boğulmaktan korkmuyor musun

Boğulmayı bilmeyen kendi içine atlamaz Kaan. Kendi içi-üe atlayan kendini doğurmasını da bilir o boşluktan. Biz boğulmayı da iyi biliriz doğurmayı da.. Bir bilsen hayat nelere gebe... Yeter ki doğurtmayı bil. Daha çok genç olduğuma bakma. Ben ergenliğini uzun dönem yapanlardan olmadım hiçbir zaman.

İlahı Lavin. Müthişsin bugün. Bak sana ne diyeceğim. Yeni bir kitap okuyorum şu günlerde. Sana da tavsiye edebilirim.

Sen şimdi aşk meşk kitapları okursun. Bana gelmez onlar.

Eh yani Lavin. Bu kadar mı uzaksın aşka

Aslında uzak değilim yanlış anlama. Layıkıyla yaşayabildikten sonra iki salakta bile güzel duruyor aşk. Ama ben bira uzak duruyorum o işlere. Mutlu çiftlerin yanında evlatlık gibi dolaşan yalnızlardan olmak bile ağınma gitmiyor inan... Hani Ay sana da birini bulalmmm denenler var ya onlardan işte.

Yalnızlık bazen sıkıyor mu peki canını

Yalnızlığa gerek kalmıyor kendimle baş başa kalınca kendi canımı çok rahat sıkabiliyorum.

Ben ciddi sormuştum Lavin. Her şeyi sulandırmakta üstüne yok maşallah

Huyum kurusun.

Ama ben bir gün çok fena aşık olacağına inanıyorum. Senin gibi aşkı hafife alanları çok gördüm. Benim en çabuk evlenen arkadaşlarım evliliğe en çok karşı çıkan arkadaşlarımdı.

Evliliğe karşı değilim ben Kaan. Keşke herkes ömrüne yakışanı bulup kendi ömrüne eklese... Ama hayat öyle değil işte. Sen burada gündüzü yaşarken dünyanın diğer yarısı hep karanlıkta... Kolay değil seninle aynı doğrultuda olan insanı bulmak. Ama bulunca da tadından yenmez o ayrı. Mutlu olacağı insanı bir günde bulanla onu bulmak için bir ömür harcayan aynı mı Üstelik biten ömrün üstüne bir bardak su içme riski de var. Rüyalarda mutlu olmak var.

Rüya dedin de aklıma geldi biraz da konuyu değiştirmek için söylüyorum ben en çok mutlu bir rüya görünce üzgün olurum biliyor musun

Neden

Gerçek olmadığı için.

Hımmm. Etkilendim. Sen yazmaya devam et bence şair kardeş. Böyle çok iyisin.

Aşkı yazmak istiyorum.

Gene mi döndiik aşka Yaz. En iyi aşk yazılan aşktır zaten yaşanan değil... Kitaplardaki aşklar gerçekten çok güzel oluyor. Ben okunun. Sormam da gerçek mi hayal mi diye sen yaz. Kalemim mürekkebiyle değil ne yazdığıyla ilgilenenlerdenim. Yazıyorum \ e Allah nefes bahsettikçe hep yazacağım inşallah. Yaşayamadıklarına özlem duyuyor ya insan galiba bunun için yazıyorum en çok. Bir büyüünün bozulacağını bilerek o büyüye kendini kaptırmak gibi bir şey bu... Sonunda yeni yaraların olacağını bilsen de eski yaralarını kapatıyorsun işte. Bu yüzden riske giriyor her seferinde sonu hüsrana olsa da... Yaralasa da...

Valla ne diyeyim Kaan. Yaradan usanmayı bıçak nerede olsa bulur.

Son söylediği içime oturdu. Bileğimdeki yara izine baktım Bir süre. Cevap yazamadım. Sonra müsaade isteyip kapadım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Lavin Kaanla son yazışmasından iki gün sonra kahve içip sohbet etmek için Yasinle buluştu. Bir alışveriş merkezinin önündeydiler. Uzun zamandır görüşmüyorlardı. Ayaküstü sohbe başladılar. Nereye oturacaklarını konuşurlarken Kaan tesadüfen onlara doğru yürüyordu. Kaan Lavini görünce hemen tanıdı. Yanında Yasin olmasa belki ilk bakışta tanıyamaz en azından emin olamazdı. Yanlarına gidip gitmemekte bir an için tereddüt etti. Geri mi dönse yolunu mu değiştirse bilemedi. Ama böyle olduğu yerde durup onlara bakarken yakalanırsa hoş olmayacaktı uzaktan gözler gibi... Yoluna devam etti heyecanla. Lavin ve Yasin samimi görünüyorlardı. Yasinin ortak arkadaşları olduğunu her ikisi de biliyordu. Kaan onu uzun zamandır görmüyordu. Yasinle bir kez konuşmuş adı bir daha geçmemişti. Samimiyetlerinin uzaktan gördüğü kadarı bile Kaanı şaşırtmıştı. Lavin onunla bu kadar samimiye ve böyle görüşüyorlarsa neden hiç söz etmemişti

Bunları düşünürken onlara iyice yaklaşmıştı. Yasmine seslenerek selam mı versem yanlarına kadar gidip öyle mi merhaba desem diye içinden geçirirken Yasin onu gördü ilk anda tepki vermedi boş bulunmuştu başını çevirecekken dikkatli baktı Kaana ve onu tanıdı yüzü güldü.

MAa Kaan naber ya

Yasin ona selam verince Lavin de baktı. Kaanı tanıdı tanınmasına ama Yasin adını vermeseydi ilk bakışta tanıyamaz en azından emin olamazdı. Kaan ve Lavin bu karşılaşmadan ötiirü şaşkıındı. Kaan ilk gören ve yaklaşan olduğu için Lavin kadar şaşkın değildi o Hazırlıklıydı ve Lavinin tepkisini merak ediyordu.

Kaan İyiyim Yasin. Sen nasılsın dedi.

Ancak bu yanıt biraz geç gelmişti. Kaan ona hemen yanıt vermek yerine Lavine bakınca Yasin de duraksamıştı. İnternet vasıtasıyla bile olsa tanıştıklarını bilmiyordu. Haliyle bu meraklı bakışmaya bir anlam verememişti.

Bu ne güzel tesadüf ya... Biz de Lavinle oturup kahve içecek sohbet edecektik. Tanıştırayım bu Lavin bu da Kaan.

Kaan Memnun oldum dedi.

Lavin Ben de dedi.

Birbirleriyle ilk kez karşılaşıyorlardı ama birbirlerini tanımaz gibi tereddütlü tokalaştılar. Sonra bir suskunluk oldu. Birbirlerine konuşacak sohbe koyulacak gibi bakıyorlardı ama çıt çıkarmıyor hiç kıpırdamıyorlardı. İkisi de temkinli davranıyor karşıdakini adını bekliye du. Yasin birkaç kelimecik konuşacaklarını sanarak bekledi suskunluğu bozmadı. Her ikisi de herhangi bir adım atmadı. Biz zaten tanışıyoruz demediler.

Yasin Kaancığım bize katılmaz mısın Şuradaki kafede birer kahve içelim. Uzun zaman oldu seninle görüşemedik dedi.

Lavin Kaanın ne diyeceğini çok merak ediyordu. Katıl ya da katılma demedi hiçbir belirti göstermedi özellikle.

Teşekkür ederim Yasin. Siz baş başa buluşmaya karar vermişsiniz. Ben rahatsız etmeyeyim.

Olur mı canım öyle şey. Hem Lavin yabancı sayılmaz.

Olsun siz planladığınız gibi devam edin. Biz ne de olsa görüşürüz sizinle.

Gel yaa niye çekiniyorsun Yasin Lavine dönüp Kaan bize rahatsızlık vermez değil mi Lavin diye sordu

Lavin yine tereddütlü bir şekilde Yok canım ne rahat-sizliği. Tabii ki bize katılabilir. Bundan memnuniyet duyarız dedi.

Kaan ve Lavin birbirine baktılar. Kaan teşekkür babında nezaketle gülümsedi.

Size de ayrıca teşekkür ederim. Ama katılmasam daha iyi...

Siz bilirsiniz.

Kaan elini Yasinin omzuna koydu.

Dostum başka zaman görüşürüz dedi.

inşallah dostum. Ertelemeyelim.

Kaan ve Yasin tokalaşıp öpüştü. Kaan Lavin ile tekrar tokalaştı.

Size iyi günler. Keyifli sohbetler.

Size de iyi günler.

Kaan yanlarından ayrıldı ardına bakmadan ağır ağır uzaklaştı ama uzaklaşırken aklı Lavinde kaldı. Fotoğrafların dan güzel bir kız olduğunu biliyordu ama fotoğraflarından çok daha güzel olacağını öngörememişti. Daha önce hiçbir kııda görmediği bir şey vardı onda. En sakın tepkisiz temkinli

halin de bile başka bir çekicilik vardı ve Kaan olduğu yerde tutarken kendisine çeken yanının çok derinlerde olduğu hissediliyordu. Başka bir erkeğin hissedemeyeceği kadar derinde olduğunu düşündü Kaan. Onu çok merak ediyordu görmüştü sonunda ama şimdi daha çok merak ediyordu. Kendisini bir bakış bir dokunuşta bu kadar etkileyenin ne olduğunu bilemiyordu. Sesi buğuluydu. Sisli bir göl kıyısında karşılaştıklarını hayal etti

kendi gelen bir hayaldi bu. Lavinin ne hissettiğini şimdi ne düşündüğünü bilmek isterdi. Hem de çok Onu Yasinle baş başa bırakıp oradan uzaklaşırken kafasında bir soru uyandı Acaba Yasinle Lavin arasında bir ilişki var mıydı

Bütün gün sarhoş gibi gezdi. Lavin aklından hiç çıkmadı. Sarhoşluk veren zarif duygu yanakları okşayan tatlı bir meltem gibi esiyor Kaanın içinde bir şeyleri şiddetsizliğinden beklenmeyecek ölçüde yerinden oynatıyordu. Akşamüstü dalgın dalgın eve doğru yürürken Necdetin yanından geçti. Ondaki bu dalgınlığı fark eden Necdet usulca seslendi ve yanına çağırdı Kaan

Hayırdır evlat dalgınsın yine

Yok bir şey Necdet ağabey. Öğlen rastladığım bir arkadaşına kafam takıldı da...

Ben de onu soruyordum işte evlat...

Önemli değil be ağabey.

Önemli değilse neden seni bu kadar dalgınlıştırıyor Anlatmak istersen dinlerim. İkimize çay söyleyeyim mi

Kaan için bir tabure çekti. Kaan oturdu çaylar gelene kadar konuşmadılar. Çiçek almayanların çiçekçisi Necdet ağabey çekilen güneşe göre tezgahı yeniden düzenledi. Beş dakika geçmeden çayları geldi. Necdet de oturdu taburesine. Çiçeklerin kokusu dinginlik veriyordu. Kaan öfkeli ya da gergin bir çiçekçi düşünemiyordu. Bütün günü çiçek kokulan içinde geçiren bir adam odun olsa yontulur Necdet ağabey gibi zarif biri olurdu.

Necdeti Kapanmışsın yine dedi.

Biraz öyle.

Çiçekler de öyledir. Kapanır ve açılırlar. Bazıları gece kapanır gündüz açılır. Bazıları tam tersi. Sen de öylesin. Bir kapanıp bir açılıyorsun.

Sen herkesi çiçek gibi mi görüyorsun

Herkesi değil. Bazıları odundur. Onlar ya yontulur ya da yanar o kadar. Çiçekler yaşar. Sen yaşayan bir gençsin. Gençlik yaşanmalı zaten. En güzel gençlikte yaşanır. Gerisi çile.

Ben çileye erken başladım galiba.

Yok be Çile çekmek başka başına çorap örmek başka. Gene kimi ördün başına

Kimseyi.

Benden saklama evlat. Niye oturdun yanıma

Örmedim Necdet ağabey. Ama biri var galiba. Bugün tanıştık.

Hızlısın evlat.

Daha doğrusu bugün karşılaştık diyeyim. İnternette tanışıyorduk zaten. Bir süredir hemen her akşam uzun uzun yazışıyoruz. Çok hoşuma gidiyordu onunla yazışmak. Buluşmak konuşmak gibi bir niyetim yoktu. Sadece çok merak ediyordum o kadar. O da normal... Ama bugün onu gördükten sonra bir başkayım diyeyim sana. Nasıl anlatacağımı bilemedim şimdi.

Şair aşkımı bu da Sende biraz şipsevdiilik var gibi

Yok ağabey sana öyle geliyor. Ben aşktan kaçıyorum aslında.

Aynı kapıya çıkmaz mı Kaan Aşk peşinde koşmakla aşktan kaçmak aynı şey sayılmaz mı

Ne bileyim Necdet ağabey Duygularım karıştı yine. Hele anlat bakalım şu karışık duygularını. Bakarsın anlatırken karışıklık çözülür.

Kaan Necdet ağabeyine son zamanları özetledi. Lavinle karşılaşınca neler hissettiğini anlattı. Necdet hir yandan çiçek sarıyor hir yandan çayını yudumluyordu. Sabırla dinledi Kaan. Sonra Kaan sustu. Necdet konuşmaya başladı

Bak evlat önce duygularından emin olmalısın. Sen duygusal hir çocuksun. Kimseyi kırmazsın ama çnk kınılgansın. Az buz şey atlatmadın. O kötü günleri sana hatırlatmak istemem ama sen intihar teşebbüsünden bu yana çok yol kat ettin. Belki o günlerde sana çok desteğimiz olamadı ama yine de elimizden geleni göstermeye çalıştık.

Hiç öyle şey olur mu Necdet ağabey. Senin o gün getirdiğin çiçekleri kuruttum saklıyorum hala.

Bak evlat. Kör biri hayatında hiç kör birini görmediği için kendisinin neye benzediğini bilmez. Biz ölüme senin kadar yakın olmadık. Sana ne kadar yardımcı olabilirdik ki zaten intihar eden ölümü göğüsleyen şendin. Sen o noktaya kadar gelmişsen bizim hangi teselli sözlerimiz seni vazgeçirtebilirdi ki Bugün olmasa yarın yine deneyecektin. Ama yapmadın. Kimdi senin tekrar denemeni engelleyen Sen Sen olmasan sen olmazdı şimdi. Demek ki her şey bizde bitiyor evlat.

Nasıl oluyor da her şeyi hu kadar iyi biliyorsun Necdet ağabey Senin hayat tecrübelerine şahit oldukça inan yazdıklarım paçavra gibi geliyor bana.

Ah evlat Her şeyi biliniyorum. Bildiklerimi de unutmayı o kadar çok istiyorum ki

Neden ağabey

Sen sen ol her şeyi bilme evlat. Çünkü her şeyi bilince hiçbir şey seni heyecanlandırmaz. Heyecan olmazsa da hayattan tat alınmaz. Bilmediklerimizdir heyecanımızı diri tutan.

Peki insan kendini neden yalnız hisseder Necdet ağabey

İnsan sevilmediğini hissettiği an kendi yalnızlığını başlatır. Bazılarının seilmeye çok ihtiyacı vardır bu hayatta. İnsan sevince kusur görmez. Çok sevmek insanın yalnızca kendi bildiği fakat karşısındakinin göremediği kusurlarını kapatır.

Yani aşk gibi mi

Evet evlat aşk gibi. Bu yüzden sevmek için her şeyini vermeye hazır bekler onlar. Ölçsüz sevmek için ölçsüzce hibe ederler her şeylerini. Sakın sevmek için ölçsüzce her şeyini verme evlat. İnsanların çoğu omurgasızdır nereni verirsen oranı severler

Yani hayat bu kadar acımasız öyle mi ağabey

Sana hayat güzelliklerle dolu diyemem evlat. Hatta evet Hayat kötü. Ama birlikte bunun üstesinden gelebileceğin birini mutlaka bulabilirsin.

Son sözünü söyledikten sonra Kaana göz kırptı. Mesajı almıştı Kaan. Çayını bitirdikten sonra kalktı. Elini öpmek istedi Necdetin. Necdet buna izin vermedi.

Haydi evlat yolun açık olsun dedi.

Kaan eve girene kadar biraz önce aldığı hayat derslerim düşünüp durdu. Yemek yedi ve her gün yaptığı gibi yine bilgisayarını açtı. Lavinden bir mesaj gelip gelmediği>e baktı. Gelmemişti.

O an aklına Yasini aramak geldi. Telefonundaki rehberinden aceleyle buldu numarasını. Üçüncü çalışta açtı Yasin.

Merhaba Yasin nasılsın

İyim Kaancığım sen nasılsın

Teşekkür ederim dostum hen de iyiyim.

Ya ne iyi oldu bugünkü karşılaşma değil mi Ben de uzun zamandır seni gönmek istiyordum. Gerçi bir oturup sohbet edemedik ama bir dahakine mutlaka yapalım kardeşim olur mu Yaparız dostum merak etme. Ben yanında kız arkadaşın var diye rahatsız etmek istemedim

Kaan Kız arkadaş ifadesini kasıtlı olarak kullanmıştı. Yasinin vereceği tepkiyi çok merak ediyordu.

Yok be birader. Ne kız arkadaş. Biz Lavinle iki iyi arkadaşız. Özel bir durum yok yani. Sen hoşuna kaçırдың bugünkü muhabbeti bence.

Ya ne bileyim Yasıncığım Uzun zamandır da seninle görüşemeyince hayatında biri olup olmadığını da bilemiyorum tabii...

Eh aray o kadar uzatırsak olacağı huydu

Haklısın dostum. Daha sık görüşelim.

Karşılıklı buluşma temennileriyle kapatmaya hazırlanıyorlardı ki Kaan son anda Yasine bir şey sormak istedi.

Eeee bir saniye dostum. Kapatmadan sana bir şey sormak istiyorum.

Sor Kaancığım.

Siz Lavinle nereden tanışıyordunuz

Neden böyle bir soru sorduğunu bilmiyordu Kaan. Ancak merakına yenilmiş ve ağzından çıkmıştı bir kere. Arkadaşının bu soruyu yanlış anlamamasını umarak cevabı bekledi. Yasin Lavinle sürücü kursunda tanıştıklarını aynı dönemde ders aldıklarını ve ehliyet sınavına birlikte girdiklerini anlattı. Kurs bittikten sonra da görüşmeye devam ettiklerini sık sık olmasa da arada bir buluşarak sohbet ettiklerini söyledi.

Bu açıklama Kaanı rahatlatmıştı. Yasinin sözlerinin ardından hemen bir soru daha sordu. Bu kez rahattı.

Bu Lavin nasıl bir kız Yasin

Yani çok iyi bir kızdır Kaancığım. Çok eğlencelidir. Bizi çok güldürür. Hem neden soruyorsun ki sen bunları Bana bak yoksa sen

Yok canım ne alakası var Kız Facebookta ortak arkadaşımız da o yüzden merak ettim.

Yasin Kaanın izahından tatmin olmuş gibiydi. Aklına bir anda gelen kuşkulardan hemen uzaklaştı. Kaan sormadan anlatmaya haşladı bu kez.

Dediğim gibi çok neşelidir Lavin. Çevresindeki herkese hayat verir. Çılgındır. Deli doludur. Kendi içinde mutlaka dertleri de vardır ama bize hiçbir şeyini yansıtmaz. Bira da kapalı kutudur aslında Lavin. Onun da başından bir aşk hikayesi geçmiş sanırım. Bir sanatçıyla yaşadığı bir aşk olmuş galiba. Bana hiç anlatmadı. Biz o tür şeyleri konuşmayız zaten. Bizim kurs grubundan duyduğum şeyler işte. Doğruluğu bile kesin değil. Anlatanlar da bilmiyor işin aslını.

Neymiş bu aşk hikayesi ya merak ettim.

Ya çok inançlı bir kızdır Lavin. Fırsat buldukça camiye gider namaz kılar. Bir gün Eyüp Sultan Camiinde hüngür hüngür ağlayan bir adam görmüş. Herkes adama bakıyormuş ama kimse yanına gidip neden ağladığını sormaya cesaret edemiyormuş. Tabii bizim çılgın hiç düşünmeden gitmiş adamın yanına. Derdin ne senin diye sormuş. Adam orada aşık olduğu kadını bekliyormuş. O gün o kadın oraya gelecekmış ve evlenecekler miymiş neymiş oraları tam hatırlamıyorum işte. • • Gelmemiş mi kadın

Gelmiş gelmesine ama adamın yanına gitmemiş. Onu aslında başka biri getirmiş oraya. O getiren kişi kadının çocukluk arkadaşymış. Ağlayan adam da tanıyormuş getireni. Kadının elinde hir mektup varmış. Tam buluşma yerine doğru yürürken kadın o mektubu okumaya başlamış.

Eee sonra

Mektubu okuduktan sonra kadın birden bire geriye dönmüş ve kendisini oraya getiren arkadaşına sarılmış iki arkadaş gibi geldikleri yerden iki sevgili gibi ayrılmışlar. Adam bütün bunlara şahit olmuş. Sonra işte yere yığılıp ağlamaya başlamış.

Sen sanatçı demiştin değil mi bu adam için

Evet şarkıcıymış adam. Hem de ünlü bir şarkıcıymış yani.

Kimmiş peki Adı ne

Valla bilmiyorum Kaancığım. Adını söylemişlerdi o zaman ama hatırlamıyorum şimdi. Biliyorsun ben özgün müzik dinlerim sadece. Pop mop bilmem öyle. Popçuları da tanımam.

Biliyorum dostum senin müzik zevkini. E peki sonra ne olmuş

Bana anlatılana göre bu adamı hayata Lavin döndürmüş. Hatta adam Lavin için bir şarkı falan da yazmış diyorlar. Velhasılıkelam o adam o zor günlerini Lavin sayesinde atlatmış. Sonra işte bunların arasında bir aşk başlamış falan diyorlar ama aslı nedir bilmiyorum.

Anlıyorum dostum. Muhabbet için teşekkür ederim. En kısa zamanda görüşelim.

Görüşelim kardeşim. Kendine iyi bak.

Kaan telefonu kapatır kapatmaz o gün olanları Necdetin söyledikleriyle birlikte baştan sona yeniden düşündü. Tevafuken Lavinle karşılaşmıştı zaten onu çok merak ediyordu üstelik tek ortak arkadaşlarıyla birlikteyken görmüştü onu. Tanışıp konuşmak için güzel bir vesileydi belki bundan iyisi olamazdı. İkisi de mesafeli davranmış hem Yasin hem Lavinin davetine rağmen onlarla sohbet etmek yerine gitmeyi seçmişti. Doğru davranıp davranmadığından emin değildi. Fakat aklını karıştıran bunlar değil kendi duygularıydı. Lavin ile Yasini birlikte görmekten hoşnut olacağına aklına ilk gelen ikisinin arasında özel bir ilişki olup olmadığıydı. Üstelik bu aklını az buz kurcalamamıştı gün boyu. Eve gelince Yasini arayıp bunu soracak kadar ileri gitmişti. Bundan ötürü şimdi utanıp sıkılıyordu ancak Lavin ile Yasinin arasında arkadaşlık dışında bir şey olmadığını öğrendiğinde gelen rahatlama da neyin nesiydi şimdi

Lavinin geçmişinden özel belki çok özel bir şeyi merakla dinlemiş öğrenmek istemişti üstelik öğrendiklerinden rahatsızlık duyuyordu. Telefon numarasını bile bilmediği bir süredir yazıştığı fakat sadece bir kez görüp ayaküstü tanıştığı bir kızın geçmişinden belli belirsiz bir sayfa onu ne diye böyle ilgilendirmiş sonra sıkıntı vermişti Necdetin söyledikleri cınladı kulaklarında

Sana hayat güzelliklerle dolu diyemem evlat. Hatta evet Hayat kötü. Ama birlikte bunun üstesinden gelebileceğin birini mutlaka bulabilirsin.

Bunu söylediğinde neden gözünün önüne Lavinin yüzü gelmişti Bütün bunları birleştirmek onu nereye götürür bilmiyordu ama yine bir gönül macerasına doğru sürüklen diğini hissediyordu. Kaan bunları düşünürken aklına birden o şarkıcının kim olduğunu araştırmak geldi. Hemen Lavinin profiline girdi. Mutlaka paylaştığı şarkıları vardı. Daha önce buna hiç dikkat etmemişti. Ama şimdi ısrarla bu sorunun yanıtını arıyordu.

Geriye doğru paylaşımlara baktı. Evet Yasin haklıydı. Lavinin profilinde paylaştığı tek bir sanatçı vardı. Ve muhtemelen bu sanatçı Yasinin adını hatırlayamadığı popçuydu. Kaan da ranıyordu Cemi. Bir dönem şarkılarını severek dinlemişti.

Birkaç şarkısını paylaşmıştı Lavin. Acaba bu şarkılardan hangisi onun için bestelenmişti Hemen şarkıların sözlerini incelemeye başladı.

İlk şarkının adı Büyük İnsandı

At savur at sevdayı bir yere fırlat / Bitti sayıp acıyı kaldır öyle at I Sor herkese sor acılar unutuluyor / Ağlayınca gözlerinden silinmiyor / Aşk her defasında bak bulunuyor / Bırakırım zamanı öyle biraz da

Sen olmadan da yine geçer nasılsa / Hatırla bunları sakın unutma / Diyordun ama o zaman / Gülüyordun yanandaydın canımdaydın şimdi nasıl geçer bu ömür...

Susma söyle nasıl yaşar böyle insan / Susma konuş hadi anlat büyük insan / Söyle bir aşk mı çare olurdu zaman mı / Böyle kaldırıp atardık ya sevdayı

Susma söyle nasıl yapar bunu insan / Susma nasıldı anlat hadi ayrılırsam / Söyle hayat mı çare bulurdu kendin mi / Böyle büyük aşklar böyle mi biterdi

Şarkının izlerini defalarca okudu. Kırık bir aşk hikayesiydi bu şu 1.J latılan. Bir sonraki şarkıyı da inceledi

Bir Öykü

Al bu sana ilk olmuşken / Ne acı ki son şarkım bu / Ç0|< mu kolaydı yoksa zor mu / Bu sisli aşk bu tutku / Oldu / Hani olmazdı / Sondu / Sende gitmek yoktu / Doldu süre bize bu bile çoktu / Bir hayaldi / Yok oldu / Sus doğru yalan ne fark eder / Bak bir aşk başlamadan böyle biter / Kime / Kime kalır aşk

Ver geri seni sevdiğimi / Bakma git daha ne söylemeli / ^ Yoksun artık bende ne acı bitti I Düşer de hani bir gün olur da Azrail bana güler / Bir yerde hani bir gün olur da Azrail bana güler Hemen ardından üçüncü şarkının sözlerini incelemeye aldı

I Şimdi çaa katında inziva vakti / Nerede aranacak hakimnin hakkı / Dinlemeliydim vaktinde aklı / Seni unutmaya çalışmak da varmış / Maalesef / Bana bıraktıklarıyla teselli avında

Demek ki elleri boş dönmek de varmış / Bu günleri görmek de varmış / Yann hatırımı sorsan ne olur / Bugün hevesimi kırdın bir kere / Gitme Dememle kalsan ne olur / Gönlün çoktan yola çıkmış bir kere

Her satıra farklı anlamlar yükleyerek defalarca okudu. Bu sözlerden bir çıkarım yapmaya bir sonuca ulaşmaya çalışıyordu. Sonuç sonuçsuzluktu. Kafası allak bullak olmuştu. Saate baktı. Üç saattir kafasını bilgisayardan kaldırmamıştı-Tam o sırada Lavinden Merhaba mesajı geldi.

Heyecanlandı Kaan. İlk satırlarını ellen titreyerek yazdı.

Merhaba Lavin nasılsın

İyiyim Kaan teşekkür ederim sen nasılsın Bugün ne gündü ama değil mi

Önce boş boş baktı mesaja Kaan. Sonra bugünkü tesadüf geldi aklına. Son üç saattir şarkı sözlerini incelemekten unutmuştu her şeyi. Lavinin mesajlarıyla yavaş yavaş günlük hayatına geri dönüyordu sanki.

Ah evet Çok garip oldum ben. Yani önce nasıl davranacağımı şaşırdım. Sonra seni tanıımıyormuş gibi yapmaya karar verdim o an. Her şey çok hızlı gelişti. Kızmadın değil mi öyle davrandığım için

Yok canım ne kızacağım Allah aşkına İyi ki de öyle yaptın. Ben de sana ayak uydurdum işte.

Yoksa bir saat anlatacaktık nasıl tanıştığımızı.

Bu arada laf olsun diye söylememiştim ha

Neyi laf olsun diye söylememiştin

Seninle tanıştığımıza gerçekten memnun oldum...

O şartlarda bile...

İnan ben de çok memnun oldum. Samimiyetle söylüyorum bunu. Artı böyle davranmamız bence bir incelikti. Kibar insanlarsız vesselam

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar yazıştık. Ona Yasinle konuştuğlarımızdan bahsetmedim. Bahsedemezdim zaten. Böyle bir riske giremezdim. Gizli kalmalıydı yaptığım. Bir yandan kendimi suçlu hissediyordum ama... Onun mahremine girmiştim. Ondan izinsiz hakkında bilgiler toplamış araştırma yapmış bazı çıkarımlar elde etmiştim. Buna hakkım yoktu. O benimle yazışmak dışında hiçbir şey yapmazken benim böyle bir kuralsızlık yapmam doğru değildi. Günün birinde mutlaka bunları ona anlatmalı ve ondan helallik almalıydım.

Birkaç gün sonra onunla yolda karşılaştık. On beş milyonluk bir şehirde bu imkansızın nasıl bizi bulduyuyla ilgili hiçbir fikrim yok. Ama oldu işte. Sanki ilahi bir güç bizi birbirimize itiyordu.

Beşiktaş iskelesinden Yıldıza doğru yürürken biri seslendi. Şşşt yakışıklı naber Geriye döndüm ve göz göze geldik. Kalbim titredi. Bu nasıl bir tevafuktu böyle.

Sakın yanlış anlama. Seni takip etmiyorum dedi. Heyecandan esprisine gülemedim bile. Onun kahkahası ise kaldırımı çınlattı. Biraz kekeleydim konuşurken.

Şey ben eski okuluma doğru gidiyordum da dedim sanki sormuş gibi. Heyecanımı fark ediyordu. Sanırım bu durum onun hoşuna da gitci.

Madem nereye gittiğimizi söylüyoruz o halde ben de söyleyeyim. Az ilerde ev yemekleri yapan bir teyzenin yeri var. Bazen orada yemek yerim. Çok lezzetli yapıyor. Bir gün dene istersen.

Ne diyeceğimi bilemedim. Tamam denerim diyebildim o kadar. Gözlerim gözlerine çakılmış kalmıştı. İlk gördüğümde bu kadar güzel olduğunu fark edememişim. Güzelden de öte derindi. Bende anlatılamaz bir etki uyandıran her neyse gözlerinde saklıydı. O parıltının ardında bir şey vardı. Işık karanlıkta parlar. Gözlerinin ışığı o kadar parlaktı ki ardında ya da çevresinde koyu bir karanlık olsa gerekti. O an düşünmedim bunu. Sonra sonra belirdi. Gözleri hep gözümün önündeydi.

Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemiyordum. Gözlerine dalıp gitmişim. Sanki dilim tutulmuştu o an. Hiçbir şey diyemedim. Karşısında duran bir salak gibiydim. Klavye başındaki aslan parçası gitmiş yerine sümsük biri gelmişti. Kız bana ev yemeği yapılan yere gittiğini söylüyor adresi açıkça veriyor hatta benim de denememi istiyor açık bir davette bulunuyor ve ben kızın yüzüne mal mal bakıyordum. Kaçıp giden bir trene bakar gibi...

Sesiyle irkildim. Oldu o zaman görüşürüz dedi ve elini uzattı.

Ben de uzattım telaşla.

Hoşça kal derken arkasını dönüp gitmeye başladı bir anda.

Hemen kendime geldim ve Bir dakika Lavin dedim.

Durdu. Geriye döndü gözlerime baktı.

Şey dedim kekeleyerek Ben de her pazar iskelenin karşısındaki ışıkların karşısındaki daha doğrusu arkasındaki... Şey yani gelirken arkasında giderken karşısında olan şeydeyim. .

Saçma sapan bir cümle kurmuştum. Ne dediğimi kendim bile anlamamıştım. Halime güldü.

Nerdesin diye sordu alaycı bir gülüşle.

Şeydeyim eeee... Hakan Kafedeyim. Kahve içiyorum. Her pazar. Saat üçte...

Cümlemi zorla bitirdim ve bitirir bitirmez Yuh dedim içimden. Bir kıza istersen seni evden aldırabilirim demediğim kalmıştı. Açıkça davet etsem daha iyiydi Gerçi önce o beni böyle davet etti ama incelikliydi. Aynı şekilde karşılık vermek isterken bocalamış elime yüzüme bulaştır-mıştım. Salak salak kekelerken içimdeki her şeyi fazlasıyla belli etmişim. Ayaklarına hemen orada bir kırmızı halı sersem ancak bu kadar olurdu. Güya bunu kibarca yapacakken kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Bütün gün kendi kendime kızıp durdum.

Her neyse... ikimiz de birbirimize gittiğimiz mekanları söylemiştik sonuçta. Şimdiye dek bir ilk buluşma için açık açık sözleşmemiştik ama bugün birbirimize karşılıklı davetler yollamıştık. Lavininki incelikli benimki sersemce oldu kendimi yiyip bitirsem neye yarar Sorun kimin kime gideceğiydi ilk.

Lavin giderken arkasından bakakaldım öylece. Baş kanıyor gibiydi. Emin olamadım. Yanlış görmüş olabilirdim ama gözlerim beni pek yanıltmazdı. Arkasından seslenecektim dilimin ucuna kadar geldi ama seslenemedim. Az önce sersem sersem kekelemiş aptal gibi konuşmuştum. Daha fazla konuşmak yersiz olurdu. Lavin galiba başın kanıyor desem ama yanılmış olsam daha beter rezil olurum. Ama bu değildi seslenemeyişimin nedeni adeta dilim tutuldu kaldı. Bir anlam veremedim buna. Ayrıca üstünde durmadım çünkü buluşacaktık artık. Buluşmayı düşündüm doğal olarak. Yine de gözümün önünde o son manzara kaldı.

Eve gidince mutlaka ona yazıp sormalıydim. Bileğime baktım kanamıyordu... Kanamıyordu ama zaten dokun-mamıştım ona. Ardından bakarken kan görmem ister istemez bileğime bakmam bir uyarı mıydı yoksa Bir kez daha aynı hataya düşmemeliydim. Bu kez temkinli olmalıydim. Gel gör ki ne fayda Akşam heyecan içinde döndüm eve. Hemen mesaj attım.

Anında cevap geldi. Selam faslından sonra sarsaklığım-dan ötürü özür diledim. Gündüz aptal gibi davrandığımı ifade ettim. O ise hala işin gırgırındaydı. Sonra bugün kendisinin anormal bir şey yaşayıp yaşamadığını sordum.

Hayır dedi.

Başında kan izi gibi bir şey gördüğümü söyleyince açıklama yapma gereği duydu.

Evet haklısın Kaan. Başımda bir kazadan kalan yara var. Zaman zaman kanıyor.

Çok geçmiş olsun Lavin. Nasıl bir kaza geçirdiğini sorabilir miyim

Bir trafik kazasıydı. Bundan tam üç yıl önce. Araç birkaç takla attı. Başım yarıldı. Gördüğün yara o günden kaldı. Çoktan kapandı ama zaman zaman kanıyor işte... Ama başımın dışı yaralandı içi sağlam telaşlanma

Yine espi yapacak bir alan buldun kendine...

Biraz çatlak oluşumun kafama aldığım darbeye ilgisi yok bunu da belirteyim şair efendi.

Şaşırp kalmıştım. Kendimi dünyada tek sanıyordum. Onun da tekrar kanayan bir yarası vardı. Gerçi aynı şey değildi. Benimki durup dururken kanamıyordu. Yine de ortak bir acımız olduğuna dair bir duygu uyandı bende. Oyle olsun isterdim. Kim istemezdi] Oysa bencilce bir istekti bu. Ne de olsa başkasında olamaz dediğim için böyle bir şey geçiyordu içimden. Yoksa aynısını başka biri de yaşasın istemezdim. Konu yaradan açılınca ona söylemek geldi içimden. Yaramı paylaşmak istedim.

Sana bir şey söyleyebilir miyim Lavin

Elbette Kaan.

Seninkine benzer bir yara bende de var biliyor musun Nasıl yani Yoksa sen de mi bizim arabadaydın

Dalga geçme ben ciddiylim.

Tamam kızma şair efendi. Anlat bakalım nasıl bir yaraymış senin yaran...

Böyle yazarak olmaz ki ama...

Hımm... Bu bir buluşma teklifi mi Yoksa ben çok mu akıllıyım

İkisi de...

Tamam o zaman. Yarın buluşalım mı

Bana uyar. Ben Üsküdüre geçebilirim istersen

Tamam. Saat 13.00da seni iskelede bekliyor olacağım.

Ertesi gün dediği saatte oradaydım. Tam zamanında gelmişti. Bekletilmeye alışık biri olarak onu orada uzun uzadıya bekleyebilirdim. Beni balıkçılar lokaline götürdü. Küçük bir çayevi gibiydi burası. Mavi-beyaz yarı ahşap bir yapıydı. Eski bir balıkçı barınağı sandım. Meğer eskiden Salacak iskelesiymiş. Deniz doldurulunca yolun diğer yakasında kalmış. Kız Kulesi tam karşımızdaydı.

Lokalin

Kahraman Tazeoğ/ı //Yara/ı 135

önünde ve diğer yanında tahta tabure ve küçük sehpa vardı. Hava güzel olduğu için yan tarafındaki masalara oturduk. Lavinin sürekli geldiği bir mekanmış burası. Buluşur buluşmaz doğru buraya geldik o yüzden.

Çaylarımız geldikten sonra hevesli bir şekilde beni dinlemeye koyuldu.

Sana hikayeyi en başından anlatmak istiyorum. Umarım sıkılmazsın.

Sıkılmak ne demek zevkle dinleyeceğim.

Espri yapmadın

Bana bak

Tamam ramam şaka yapıyorum. Benim hikayem çocukluk aşkımla başlıyor. Biz İzmirde Karşıyakada oturuyorduk. Bostanlı mahallesinde mahalle kültürüyle büyüdük. Bizimkiler hala orada yaşıyor. Tam bir Karşıyakalıyım anlayacağın. Bizim plaka numaramız otuz beş buçuktur. Çekirdeğe çiğdem simire gevrek deriz biz. Boyoz yemeden de duramayız. Neyse işte mahallemizin en güzel kızıydı Hande. Bütün oyunlarda beraberdik. Çok iyi anlaşırdık. Ben onun koruyucu-cusuydum mahallede.

Sonra biraz daha büyüdük. Lisede de aynı sınıftaydık. Teğmen Ali Rıza Akıncı Lisesinde okuduk. Her sabah beraber giderdik okula. Gode Cengiz Parkının köşesinde buluşur Eski Varan Sokağına kadar el ele yürür Cemal Gürsel Caddesine çıkar çıkmaz Balıkçı Parkının önündeki orobüs durağında 445i beklerdik. Mahalle arkadaşlığı aşka dönüşmüştü. Daha doğrusu ben aşkıttım ona. Sonra o da beni sevdiğini söyledi ama bugün buna inanmam çok zor tabii...

Konuyu dağıtmayayım. Lisede başlayan aşkımız üniversitede devam etti. İkimiz de aynı okulu yazdık. Yıldız Teknik Üniversitesini kazandık ve İstanbul'a geldik. Dört yıl beraber okuduk. Ben halen oturuyor olduğum öğrenci evini tutmuştum Hande burada yaşayan dayısında kalıyordu. Aslında İrfan amcam da vardı benim burada ama ben onlara yük olmamak için ev tuttum. Onların da maddi durumları hiç iyi değildi zaten.

Okul süresince sürekli evlilik planları yaptık. Onunla olmak saatlere sığmasa da saatlerce onunla olmak istiyordum. Bana kendime güvenmeyi öğretti. İnsanın en değerli varlığının kendisi olduğunu bana hep hissettirdi. Belki de beni yapacaklarına hazırlıyordu bilmiyorum. Korkma aşkım sen varsın diye diye kendime olan güvenimi olgunlaştırdı. Bu arada sana bunları anlatırken yanlış bir aşkta doğru anılar arıyor gibi hissettim kendimi...

Oyle hissetme. Seni anlayabiliyorum. Karşıdaki insanda sana benzeyen izler aramaktır aşk. O duyguya uzak olsam da yabancı değilim anlayacağın. Lütfen anlatmaya devam et. Okul bitince ikimiz de iş bulacak biraz para biriktirecek ve sonra evlenecektik. İstanbul'da yaşamayı planlıyorduk. Zaten o yüzden gidemedim güzelim İzmirime... Hayaller suya düştü ama ben hala burada yaşamaya devam ediyorum. Neyse fakülteden mezun olur olmaz Hande iş buldu. Ama ben onun kadar şanslı değildim. Uzun bir süre iş aradım. Sonunda iyi kötü bir iş buldum. Müjdeyi ona vermek için her zamanki yerimizde buluştuk. Sevinmedi bile. O gün beni terk etti ve gitti.

Oha Manyak mı bu Affedersin ama kızdım yani biraz. Sebep neymiş peki söyledi mi Hayır hiçbir sebep ileri sürmedi. Sadece gitti. Her şeyimmiş gibi sevip hiçbir şeyiymişim gibi bırakıp gitti.

Hımm. Demek aşkta iki kalpten biri diğerinden daha yavaş atabiliyor. Sonra ne oldu peki Onu aradın mı

Aramaz olur muyum? Ama ne telefonlarıma çıktı ne de karşıma. Neyse şimdi gelelim seninle ortak yaramıza. Öğünlerde hir bunalıma sürüklendim ve intihara karar verdim. İntihar mı Sen

Evet ben. İnanamıyorsun değil mi

Yaptın mı peki

Evet yaptım.

Oldun mü peki

Lavin

Tamam tamam kızma. Sana takılmadan edemiyorum biliyorsun.

Küvette kestim bileğimi. Bak izi burada hala. Ev sahibim buldu beni. Hastaneye zor yetiştirmişler. Çok kan kaybetmişim. Birkaç gün sonra taburcu oldum. Biraz kendime geldim işte. Sonra dostlarım yanımda oldu. Ayça sayesinde iyice kendime geldim.

Peki bu anlattıklarındaki ortak yaramız nedir

Pek anlayamadım. Bir de daha sonra haberini aldın mı Handenin Yani ne yapmış ne etmiş bir başkası mı varmış seni neden terk etmiş

Dur dur sakın ol hepsini anlatacağım. Sırayla gitmek istedim. Ayçadan öğrendiğime göre Hande patronuyla evlenmiş. Bu da benim için yıkım oldu. Ama yazmaya ve işime ağırlık verince onu da atlattım. Yazmak kurtarıcı oldu benim. Issızlaşan içimi ve hayatımı yeniden kalabalıklaştırdım.

Bak benden sana bir tavsiye. Kalabalıkta düşen iğnenin kime batacağı belli olmaz.

Ne bu şimdi atasözü mü

Hayır ya atasözü falan değil. Benim sözüm. Sen hiç böyle bir atasözü duydun

O zaman kesin ilerde atasözü olur hu hak yaz hir kenara. Benim anlamadığım neden böyle bir şey söyledin şimdi Ya sen demin dünyayı kalabalıklaştırdığını söyledin ya. Bazen insan o kendi yarattığı kalabalıklara ve o kalabalığın içindeki en masuma bilmeden zarar verebilir. Kırık bir aşktan geçiyorsun ve kendini onarmak için ıssızlığını kalabalığa devşiriyorsun. Ama içinde için için yanan hir ateş var. O ateş içindeki kalabalığa bir damlasa kimi yakacağın belli olmaz alimallah... Bu yüzden kalabalıkta düşen iğnenin kime batacağı helli olmaz dedim. Sakın yanlış anlama.

Ben şiirlerimde ve yazılarımda kendimi çoğaltmayı kast etmişim Lavin.

Hımm. Şimdi daha iyi anladım. Yani o güzel şiirleri ve yazıları seni terk edip gidene mi borçluyuz şimdi Ne acı Hayır ben eskiden beri yazıyordum zaten. Çocukluğumdan heri yani... Handenin gidişi ırmağı coşturdu sadece... Tabii şunu da atlamamak gerekir. Ben yalnızlığımı sarmak için yazıyorum. Ama böyle bir durumda yazmak şair yalnızlığını daha da acıklı hale getiriyor.

Nasıl oluyor o şair yalnızlığı

O gider şiirlerin başkalarına kalır... Ona yazdıkların başkasının yarasını sarar. Her hiri hiç tanımadığın insanların acısına iyi gelir. Şair yalnızlığı sevdiğine şiir yazıp başkalarının şairi olmaktır yani.

Ha iyi o zaman. Sevindim.

Ortak yaramıza gelince... Her ne kadar seninki başında benimki bileğimde olsa da ikimizinki de zaman zaman kanıyor.

Aaa seninki de mi kanıyor bazen

Belli zamanlarda evet

Hangi zamanlarda mesela

Anlatayım ne zamanlar kanadığını... Ben bu badireleri atlattıktan bir yıl sonra Ece diye bir kızla tanıştım. Birbirimizden hoşlandık. İyi vakit geçiriyorduk haliyle yaklaştık birbirimize.

Hah Bak dedim sana birine batacağı o iğne

Hayır sandığın gibi değil. Onunla ilişkimizin başladığı gün bileğim kanadı ve ilişki başlamadan bitti. İlk kez dokunduk ve yaram tekrar açıldı. Tabii ki bu bana talihsiz bir tesadüf gibi geldi. Yaramın hu yüzden tekrar kanadığını hemen kabul etmedim. Bir yıl daha geçti aradan bu kez Duru girdi hayatıma. Bu kez ağırdan almak temkinli davranmak istedim. Ama fayda etmedi. Duruyla da ilişkimizin başlayacağı gün yine bileğim kanadı.

Anlattıklarımı baştan beri büyük bir dikkatle dinliyordum ama son söylediklerimi duyunca yüzü tuhaflaştı gözleri dalgınlıktı. Sanki yüzünden bir keder ırmağı akıyordu.

İyi misin diye sordum.

İyiymi iyiyim sen devam et diyerek geçiştirdi.

Yani sana böyle hızlı hızlı özetleyerek biraz geçiştirerek anlatıyorum sıkmamak için. Benim için hiç kolay olmadı. Nasıl anlatsam sana Bir kader mahkûmu gibi hissettim. Bence kim olsa benim gibi hisseder. İkinci kanamada bunun bir tesadüf olmadığını anladım. Hala çok eminim. Çünkü ikisi de öyle anlarda oldu ki... Günlerde demiyorum anlarda. .. Ben biraz çekingenim aşk konusunda. Duyguda tamam diyeyim sana şairlik de var kolay kapılıyorum ama iş temasa gelince biraz çekingenim işte anladın muhakkak.

Evet anladım.

Neyse Ece ilk kez evime gelmişti. Kanepede yan yana oturuyorduk elimi okşamaya haşladı. Sonra ben de onun yanağını okşadım. Böyle mahrem şeyleri sana anlatmamda sakınca var mı

Anlatmak istiyorsan anlat. Ama kanepeden yatağa geçtiyseniz iyisi mi burada bırak.

Ah Lavin ah... Tabii ki o kadar uzun boylu değil. İşte ben Ecenin yanağını okşarken bileğimin kanadığını fark ettim. Kızın saçlarına ve yüzüne bulaşmıştı. Dehşete düştü. Benim aşk için intihara kalkıştığımı öğrenince birden soğudu benden. Yavaş yavaş incelikte uzaklaştı. Zaten o gün bitmişti... Her neyse ona hiç gücenmedim. Ama kendime gelmem kolay olmadı. Tesadüf deyip geçtim ama bu kez de Duru ile çok benzer biçimde yaşadık. Bana kalırsa aynıydı... Yıldız Parkında ilk kez el ele tutuştuk ve bir daha kanadı. Kızın eline bulaştı. Bir banka oturduk ona her şeyi anlattım. Neyse ki Ece gibi benden korkup kaçmadı. Bunlar ona insani geldi cin peri hikayesi gibi algılamadı. Sana saçma gelmiyor değil mi Hayır öyle gelmedi. Sana inanıyorum.

Anlattıklarım doğru ama bence yaramın iki kez aynı durumda kanaması tesadüf değil bence. Bu yara kime dokunsam böyle kanayacak.

Olabilir. Ben olsam aynı şekilde düşünürdüm.

Ece ve Duruya sonda anlattığımı sana baştan anlattığımı düşünmüyorsun değil mi

Hayır için ferah olsun. Hiç öyle düşünmedim. Aklıma bile gelmedi.

İnsan böyle bir yara taşıyınca neye inanacağını bilemiyor. Her şey yerle bir oldu. Anlıyor musun Çok iyi anlıyorum Kaan.

Bu kanamalardan sonra anladım ki ben artık bu yarayla yaşamalıyım. Zaten başka yolu yok. Orada duruyor işte. Kendi elimle açtım. Neden böyle bilmiyorum. Biri kalbimi kıpırdatmaya başladığı anda ondan kaçmalıyım ve kalbime kimseyi almamalıyım.

Lavinin gözleri nemlenmişti. Yavaşça başını kaldırıp yüzüme baktı.

Sen ne diyorsun bu işe dedim.

İnsan kalbine laf geçirebilir mi şair efendi diye sordu.

Sesindeki hüznün masamıza yayıldı. Kız kulesine döndüm yüzümü. Vereceğim cevap belliydi. Kalbin mantığı olmazdı. Söz dinletemeyecektik kalplerimize.

Aramızda uzun hir sessizlik oldu. Çaylarımı bitmişti. Bir çay daha içip içmeyeceğimizi sordum. içelim dedi.

Çaylar gelene kadar hiç konuşmadı. Ama sanki benimle paylaşmak istediği bir şey varmış gibi hissediyordum. Bir yandan da hayatına giren popçuyu sormak istiyordum. Çayından bir yudum aldı ve muhteşem gözleriyle bana derin derin baktı. Yüzündeki ciddiyet beni korkutuyordu.

Sana bir sırrımı anlatmak istiyorum Kaan...

Tabii ki Lavin. Sevinirim.

Bakma aşka bu kadar uzak durduğuma. Bir zamanlar benim de ailemden bile sakladığım bir ilişkim vardı. Sadece bizim ufaklık biliyordu. Çok seviyorduk birbirimizi. Ben o zamanlar neşeli ve güler yüzlü biri değildim. Tam tersine asık suratlı kendine dönük geçimsiz biriydim dışarıda. Fakat evde Çok sessizdim. Yani şimdiki halimin ram tersiydim. Ama o... Hayat doluydu. Her zaman gülerdi. En kötü anlarda hile yüzünden gülümsemesi hiç eksik olmazdı. Bütün arkadaşları onu çok severdi. Esprileriyle herkesi güldürür mutlu ederdi. Bense domuz gibi dururdum yanında. Çok neşeli olduğu zaman uyarırdım onu. Çok gülmesini istemezdim. O kadar zıt karakterlere sahiptik ki anlatamam. Nasıl bir atadaydık hala anlayabilmiş değilim. Sanırım zıt kutupların birbirini çekmesi gibiydi bizim aşkımız. Benden istediği tek bir şey vardı

o da biraz daha güler yüzlü olmam. İnsanları biraz daha sevmem. .. Ama hiç onun istediği gibi biri olamıyordum. Yapmacık ve sahte geliyordu bana... Gezip tozmayı çok severdi. Az parayla çok eğlenebilen nadir insanlardandı. Sürekli yürürdük. Ayaklarım şişerdi yürümekten. Ben hep şikayet ederdim ama o beni mutlu etmenin bir yolunu bulurdu. Bir gün borç harç bir araba alıp gelmiş...

Ağlıyordu Lavin. O an elini tutmak istedim ama yapamazdım. Buna engelim vardı. İstersen anlatmayabilirsin Lavin dedim. Anlatmak istediğini söyledi. Yüzündeki yaşları silerek devam etti.

Bundan tam üç yıl önce ayın son cumartesi günüydü. Siyah bir arabayla geldi kapıma. Sana ilk yazışmalarımızda bahsettiğim ama sonra anlatırım belki dediğim araba bu işte. Bana sürpriz yapmıştı. Arabaya bindim ve sadece gülümsedim. Hayırlı olsun dedim o kadar. Alınmıştı. Daha büyük bir tepki vermeme bekliyordu sanki. Bense sadece gü-lümsemiştim. Yürümekten çok hoşlanmadığım için bunu ben mutlu olayım diye yapmıştı. Çok mutlu olmuştum aslında ama duygularım belli eden biri değildim o zamanlar. O yüzden sadece gülümsedim.

Hevesi kırılmıştı. Sonra tartışmaya başladık. Şu dünyadan göçüp gidene kadar benim bir gün bile olsun kahkahalarla gülüşümü görüp göremeyeceğini sordu. Duygularımı neden bu kadar geriye attığımı sorguladı. Ses tonu giderek artıyordu. O bana bağırdı ben de ona. Kavganın şiddeti arttıkça o da arabanın hızını artıyordu. Bastıkça bastı gaza. Sonra kaza yaptık. Ben başımı vurmuşum. Hastanede aç tim gözümü. Onun öldüğünü söylediler. Aileme hiçbir şey söyledim. Arkadaşımda kalıyorum dedim. Hayatımda ilk kez aileme yalan söyledim. Cenazede tutulup kaldım. Ben toprağına kapanıp saatlerce ağlamışım alıp götürememiş arkadaşım. Ben bunu hiç hatırlamıyorum. Sadece cenazeyi hatırlıyorum o da hayal meyal. Kendimde değildim. Sadece acımdan mı başımdaki yaradan mı bilmiyorum. Bana ilaç vermişlerdi. Benim yüzümden ölmüştü. Vicdanımla birlikte başımdaki yara da kanadı o gün. Yine kanamıştı ama zaten taze bir yaraydı umursamamıştım. Hala kanıyor hep kanıyor. Hiç geçmedi.

O kadar alıştım ki o yaranın kanamasına... Seninki hayatına yeni birini almaya kalktığında kanıyor ama benimki her ayın son cumartesi günü kanıyor. Çünkü o cumartesiler benim gizli gizli onun

mezarına gitme günüm. Bundan hiç şikayetçi değilim. Çünkü yaranın kanaması aşkımızı canlı tutuyor. Mezarında yatarken döktüğüm kanları ve gözyaşlarını görüyor o...

Seninle Yıldızda karşılaştığımız gün ben mezar ziyaretinden dönüyordum. Zincirlikuyuda yatıyor. Beşiktaştan yürüyerek gidip geliyorum. Her ziyaret sonrası onun çok sevdiği ev yemekçisine gider onunla yaptığımız gibi yemek yer ve ardından buraya gelir çay içerim. Tıpkı dün yaptığım gibi.

Anlattıkları beni çok etkilemişti. Gözlerine bakmak istiyor ama karşılaşacağım kederden korktuğum için ba-kamıyordum. Çayını bitirememişti. Kendini toparlamaya Çalışıyordu. Yüzüme gülümseyerek baktı.

Ama bak artık yüzü asık biri değilim. Onun hatırasını yaşatmak için onun istediği gibi biri oldum. Keşke o yaşarken bunu başarabilseydim. Son pişmanlık tayda etmiyor. Kendimden başka kimseye kırgın değilim. Hayatı ve insanları seviyorum. Acılarla yoğrulmuş olsa da gülümseyerek bakıyorum bu koca dünyaya. Tıpkı onun olmamı istediği gibiyim. Sadece onun yanına gittiğimde ağlıyorum. Ufaklık dışında kimse şahit olmuyor gözyaşlarıma. Şimdi anladın ırı o gün duvarına yazdığım yazıya seni hiç tanımama rağmen neden yorum yaptığımı

Evet Hem de çok iyi anladım. Bu anlattıklarımızdan yola çıkacak olursak ikimizin de ortak bir yarası var. Ve ikimiz de bu yaraya sahip çıkıyoruz... Ben artık bu yarayı bir başkasıyla sar-mamayı öğrendim. Sense ölen sevgiline sadık kalmak adına gizli yasını tutmaya devam ediyorsun. Şimdi ben soruyorum sana. Senin yasın kaç dönüm

Ondan önce davranmış ve ilk kez önce ben patlatmışım espriyi. İkimiz de gülmeye başladık. Acılarımızı tatlıya bağlamıştık. Artık gitme vaktim gelmişti. İskeleye kadar bana eşlik etti. Beşiktaşta kalkan küçük teknelere binecektim. Tam gidecekken Bir dakika Kaan dedi. Geri döndüm. Sana çok teşekkür ederim. Seninle artık kader ortağıyız biz dedi ve sarıldı bana. Sımsıkıydı sarılışı. O sarılmayı hiç unutamam. Ayrılık saatimizin en güzel tesellisiydi. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Aynı zamanda endişeliydim. Ayrıldık ve Lavin arkasını döner dönmez başına baktım. Kanamıyordu. Sonra bileğimi kontrol ettim. O da kanamıyordu.

Beşiktaşta geçerken aklımda hep anlattıkları vardı. Tekneden indikten sonra hemen eve gitmek istemedim-Barbaros Hayrettin Paşa iskelesine kadar yürüyüp oradaki küçük tabureli çay bahçesine oturdum. Çayımı yudumlarken Lavini düşünüyordum. Ne kadar zor bir durumdu ölen birinin ardından hala yasını tutuyor olmak. Üstelik gizli kir yastı bu. Acaba kazadan sonra ailesi ilişkilerini öğrenmişmiydi Öyle olsa neden her ayın son cumartesi günü gizli gizli mezara gitsin Keşke bunu sormak için elimde bir telefon numarası olsaydı. Aslında giderken numarasını istemek aklımdan geçmişti ama uygun bir ortam yoktu. Duygusal yanı ağır bir gün yaşamıştık ikimiz de...

Çayımı bitirdikten sonra evime doğru yürümeye başladım. İskeleye inen sokaktan yukarıya doğru salındım. Işıkların oradaki üst geçitten karşıya geçtim. Alkım Kitabevinin önündeki otobüs durağında bekleyen kalabalığa göz ucuyla bakarak Ortabahçe Caddesinden yukarı doğru çıktım. Kabalcının önünden geçerek Beşiktaşın Yüzüncü Yıl Lig J Kupası heykelinin önüne vardım. Küçük bir Çarşı grubunun önünden tezahüratlarla geçişini izledim. Yavaş adımlarla Şair Veysi sokağa girdim. Benim sokağımdı burası. Beşiktaş Hamamının önünden geçerek sağa kıvrılan yolda dalgınca yürüdüm. Ayaklarım yine kendiliğinden getinişti beni buraya. Sokağın bitimindeki köşede Necdet ağabeyin tezgahı görünüyordu. Oturduğum apartman sokağımdaki İstanbul Kafe nin tam karşısına denk gelen Sezer Apartmanıydı. Bugün bu sokak çok kalabalık geldi bana. Oysa bu şehre ilk geldiğimde ne kadar da yalnız hissediyordum kendimi. Ama yabancı bir şehirde yabancılık çekmek yalnızlıktan daha ağırdı. İkisi birleşince çekilmez oluyordu.

Köşedeki Necdet ağabeyime selam verip çatı katıma çıktım. Yatağıma uzandım ve gözlerimi kapadım. Odada Handenin aldığı küçük biblolar vardı. Her yer oram hatıralarıyla doluydu. Kalkıp radyoyu açtım. Birden o şarkı çıktı karşıma Şimdi çatı katında inziva vakti. Birden aklıma bir soru geldi. Lavinin o popçuyla olan ilişkisi... Çok merak etmeme rağmen bugün ona sıra gelmemişti. Cırcı nasıl soracağımı da bilmiyorum ama... Belki bir gün kendi anlatır.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kaanı uğurladıktan sonra Lavin eve kadar yürüdü. Sanki doğup büyüdüğü semtin eski sokakları baştan aşağı yıkanmıştı. Yüzünde mutlu bir tebessüm vardı. Gülüşünün arkasında hep saklı duran yalnızlık hissi hafiflemişti. Sokağına girince yıllar sonra gurbetten dönmüş gibi hissetti. O kadar uzak bir yerden geliyordu. Alışılmadık bir histi bu ancak çok tanıdıktı. Kendine dönüyordu. Hiç yadırgamıyordu bu halini öte yandan sadece Kaanla birlikte geçen birkaç güzel saate bağlıyordu bu hissi.

Anne baba evde yoktu. Akrabalara gideceklerdi. Ta akşam dönerler. O da biraz kendini dinler. Kardeşinin odasına girdi kapıyı kapadı. Olanları Erdeme anlatmalıydı.

Nasılsınız küçük bey

Seni sormalı abla. Yüzünde gülücükler açmış.

Kaanla buluştuk.

Biliyorum.

Nereden biliyorsun

Yüzünden anladım.

Biliyorsan niye soruyorsun

Çünkü çocuğum. Çocuklar hem bilir hem sorar. Senin anlatacaklarını merak ediyorum.

Anlatacağım. Sana anlatmak için yanına geldim.

Seni şaşırttı mı

Evet hem de çok. Onunla konuşurken durup durup aklıma sen geldin. Senden konuşmadık ama birkaç kere dilimin ucuna geldin. Geçen ay mezarlıkta konuştuklarımız geldi aklıma. Hatırlıyor musun

Hatırlıyorum tabii. Unutkan olan sensin.

Ne hissediyorum biliyor musun

Yalnız olmadığını.

Nerden biliyorsun

Ben ne hissettiğini biliyorum. Aslında bunu herkes bilebilir. Senin düşündüklerini bilmiyorum ben. Ne düşündüğünü merak ediyomm.

Demin söyledin ya Yalnız olmadığımı düşünüyorum. Çok garip bir şey oldu. Kaanın da tekrar kanayan bir yarası var. Onun hikayesi başka yarası da başka şekilde tekrar kanıyor ama bu kadar olur dedirtti bana. Yolda karşılaşmıştık arkamdan bakınca başımın kanadığını fark etmiş. Bana söylememiş ama kendi hikayesini anlatmak istemiş. Kendi yarasını yani... Tabii benim de tekrar kanayan bir yaram olduğunu tahmin edemezdi ama sanki bunu hile bile anlatmaya gelmiş gibiydi. O da çok şaşırdı. Neler hissediyordur şimdi kimbilir

Ben sana söyleyeyim. Benzer şeyler hissediyordur. Ama farklı düşünüyordur.

Neden

Çünkü yaralarınız benze ama hikayeleriniz farklı. Si de farklısınız. Doğal olarak ikiniz farklı düşünürsünüz. Bunu bilmek için alim olmak gerekmez.

Arife tarif gerekmez diyorsun.

Aynen öyle.

Ee peki Kaan şimdi ne düşünüyor bay çokbilmiş Nereden bileyim Sadece tahmin edebilirim.

Tahmin yürüt öyleyse.

Kafası karışmıştır.

Nasıl

Sen yaranın her mezar ziyaretinde yeniden kanadığını fark edince kafan karışmadı mı Neler oluyor demedin mi Dedim.

Eminim o da demiştir.

Evet öyle olmuş.

Şimdi bir daha karışması normal değil mi Seninki karışmadı mı

Kanştı tabii ama şimdi iyi hissediyorum. Bunları düşünmek istemiyorum.

Ama düşüneceksin. Akşamı bile bulmaz. Bu nasıl bir tesadüftür diyeceksin

Onu şimdiden diyorum.

Bu kadar normal karşılayamazsın. Ergenlik sivilcesi değil ki bu Aa onda da varmış deyip geçemezsin. Zaten ben de sıradan bir şeymiş gibi karşılamıyorum küçük bey

Hakkını da vermiyorsun... Yalan mı

Ne hakkı

Buna tesadüf diyemezsin

Ne peki

Kader. Sen de anladın bunu ama inkar ediyorsun yine. Yine mi Ben neyi inkar ediyorum ki

Bunu benden öğrenme. Bakarsın Kaan sana söyler. Onun sezgileri güçlü.

Nereden biliyorsun

Ben onu senden önce gördüm.

Nerede gördün

Sana geçen ay mezarlıkta söyledim ya abla Ben rüzgarım dedim ya sana.

Haa yani diyorsun ki o gün rüzgarın yapraklara haber verdiği yağmur benim için Kaan.

Evet böyle diyorum. O bir arayış içinde. Bence seni arıyor. Sen de mezarlığa saklanıyorsun. Ama bu çok saçma. Çünkü ölenler bile orada durmaz. Kendi yollarına giderler. Sen mezarlıkta daha ne kadar saklanabilirsin

Ben kimseden saklanmıyorum

Sen öyle san. Kendinden saklanıyorsun

Tebrik ederim küçük bey. Az önce aklın karışacak demiştin ya. Bunu başardın... Ben neden kendimden saklanayım ki Kendini sobelemeden bilemezsin.

Sen söyle.

Olmaz ben söylersem çanak çömlek patlar.

Peki öyle olsun küçük bey... Hepsini Kaana sorarım artık. Kaan ermiş ya hepsini bilir

Oyle değil işte. Git Kaana sor söylesin demiyorum. O da senin gibi yarasıyla ne yapacağını bilemiyor.

Ben öyle değilim. Benim yaramla derdim yok. Kanıyorsa kanıyor bundan rahatsız değilim.

Bence sen artık bu yası bırakmalısın abla. Ömür boyu yas mı tutacaksın

Sen orasına karışma küçük bey. Buna sen karar veremezsin. Yas benim yasım. Bana kalmış

Hayat seni Kaanla hulaştunnasa bunu söylemezdim. Bence artık vakti geldi. Bundan sonra ikiniz birlikte yürümelisiz.

E biz ne yapıyoruz. Buluştuk konuştuk işte yine buluşacağız.

Orası muhakkak. Ama onu yan yolda bırakma.

Ben kimseyi yarı yolda bırakmam küçük bey. Sen de biliyorsun. Hatta en iyi senin bilmen gerekir.

Seni asla gitmem dediğin yere götürse de mi

Öyle bir yer mi var

Bana sorma bunu. Kendin bil.

Yine başladın bilmecelelere.

Bilmeceye başlamadım. Sen zorluyorsun. Ben sana Kaana doğru adım at diyorum. İkinizin de yarası birlikteyken iyileşebilir. Bir daha kanamaz.

Ben yaramın kanamasından şikayetçi değilim. Ayda bir kez kanasa ne çıkar Ama Kaan dertli ona yardım elimi seve seve uzatabilirim.

Biri senden yardım istiyorsa bilmeden sana bir konuda yardım edecektir.

Yani

Kaan sana açıldı. Bugün seninle konuştuktan sonra yarasının seninle birlikte iyileşebileceğini düşünecektir. Sana daha yakın olmak isteyecektir.

Hiçsanmıyorum küçük bey. Çünkü onunki çok kıskançbir aşk yarası başkasına dokununca kanıyor. Bana aşık olur bana dokunursa yine kanar. Bunu bile bana fazla yaklaşmaz. Ama ben demin ne dedim Biri senden yardım istiyorsa bilmeden sana bir konuda yardım edecektir. Eğer Kaan senin yarayı iyileştirebilecekse bunu bilmeden senden kendisi için yardım ister. Senin yarasını iyileştirebileceğini umar. Tersinin geçerli olduğunu bilemez. Hayatböyle. Sen de sakın onu uzaklaştırma. Uyanık ol bırak sana yardım etsin. Bırak yarayı iyileştirsin.

Erdem İyisi mi sen bunu hiç söylememiş ol... Kaan benim sevgilim değil sadece arkadaşım. Ortak acılarımız ve yaralarımız var hepsi bu. Sen de benim kardeşimsin aşk doktorum olmaya kalkma bakayım. Anlaşıldı mı

Neden bu kadar sinirlendin Bilinçaltındaki korku yüzünden olmasın

Neymiş benim bilinçaltımdaki korku bay psikolog T Söylemem işte Önce hak et.

Bak sen Çikolata mı istiyorsun

Artık benim çikolata yemediğimi biliyorsun abla.

Lavin kıpkırmızı oldu boynu büküldü. Konuşma burada noktalandı. Bir süre sessiz kaldılar ve Lavin pencereye baktı uzaklara dalıp gitti. Ne kadar baktı öylece bilmiyordu. Saniyeler mi günler mi geçmişti Başını çevirdiğinde Erdem yarağın üstünde değildi. Ortalıkta yoktu. Sessizce kaybolmuştu yine. Odadan çıkıp evin içinde arandı onu. Saklanmıştı yine. Belki Erdemin odasına dönse orada bulacaktı onu. Ama kendi odasına gitti. Biraz uzanmak istedi. Kaanla sohbetin üstüne küçük beyin söyledikleri ağır gelmiş ağırlığı şimdi daha çok hissetmeye başlamıştı. Yatağa uzanınca siyah araba kaldırma yanaştı istemeye istemeye yine bindi. Yeniden tartışmaya başladılar. Sonra o kaza yine oldu. Keşke sadece güzel günleri anımsayabilseydi.

Rahmetli dedesini andı. Ne tatlı adamdı. Çok az konuşurdu. Dudağının bir ucu yukarı diğer ucu aşağı kıvrımlı dururdu. Hem gülümserdi hem hüzünlüydü. Bir yanında sevinçleri bir yanında kederleri öylece dururdu. Bir bayram günü ona gitmişlerdi. Bütün akrabalar onların evinde toplanırdı bayram sabahı. Öğleye doğru herkes gelmiş olur bayram sofrasına oturulurdu. Sofra kumlana kadar dedenin bir yanında Lavin diğer yanında Erdem otururdu. İki koluyla ikisine sarılırdı. İkisini de çok severdi. İki çocuk da dedeye düşkünlü anneanne kıskanırdı.

Yattığı yerde dedesinin bir sözünü hatırladı O artık yalana benzer. Akrabalardan biri o gün gelmeyen eniştereli ve hala geçmişte onun hakkında yaptıkları kötü bir şeyi hatırlatıyordu... Onlar

zaten daha nişanlıyken bileziktir takıdır sonra handır hamamdır... Dede burada elini kaldırarak sözünü kesmiş O artık yalana benzer. Bayram sofrasında başkaları hakkında kötü konuşmak olmaz. Ben b kötü olan her şeyi sildim. Sadece güzel şeyleri hatırlıyorum. I Kimin yanında iyi hissediyorsam onun yanındayım o kadar. I Bak bana sen de torunlarınla böyle oturacaksın. Sana kötü I şeyleri unutturacaklar yanlarında sadece güzel şeyleri I hatırlayacaksın demişti.

[Keşke Lavin de sadece güzel şeyleri hatırlayabilseydi. Sev* gilisinden geriye o kaza günü ve bir yara kalmıştı. Oysa ne gü-I zel günler geçirmişlerdi birlikte. Kaana geçmişini anlatırken ne kadar neşeli hayat dolu biri olduğunu söylemişti. Onun bütün neşesini bir miras gibi devralmıştı ama yalnız başına kalınca o neşeden eser yoktu. Sadece arabadaki kavga ve ansızın kararan dünya Hastanede gözlerini açmıştı açmasına ama sanki bir tül örtülü kalmıştı. Bir tül mü yoksa bembeyaz bir güneşlik mi demeli buna Bilemiyordu. Eski güzel günlerle arasında beyaz bir örtü vardı.

Mezarlıktan dönüp başındaki yaradan kan kırıntılarını tırnağıyla kazırken aynada uzun uzun kendine bakmış ve dudağının iki ucunun da aşağıya doğru kıvrık durduğunu görmüştü. Yalnızken hep böyle mi duruyordu acaba

Bunu düşünürken geçmişten bir ayrıntı hatırladı Dedesi nin dudağının sağ ucu yukarı sol ucu aşağı kıvrıktı. Lavin i hep solunda oturturdu Erdem doğunca Lavini sağına almış sol yanını Erdeme vermişti. Bundan emin olmak istedi çünkü hatıralar aldatıcı olabilirdi. Hatırlarken bazı ayrıntılar gelir bazıları silinirdi. Başka başka zamanları çağırdı gelen her görüntüde Lavin sağda Erdem soldaydı ve Erdem doğmadan önce solunda oturuyordu. Dedesi kucağında taşırken bile onu hep kalp tarafında tutardı başta.

Nedense kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Lavin çocukluğunu hatırlamazdı. Kırık bir dal gibiydi çocukluğu. Başkaları anlatırken gözünün önünde canlanırdı ama bunlar kendi hatırası değil anlatan kişinin bakış açısıydı. Bir gün annesine tren yolculuklarını anlatırken ortaya çıkmıştı bu. Annesi Lavine Sen o gün yoktun. Teyzen yanlış hatırlıyor demişti. Sonra bunu sormuşlardı evet Lavin yoktu tren yolculuğunda. Erdem gelmiş Lavin evde kalmıştı çünkü o gün alıp başını gitmiş onu bulamamışlardı. Komşulara haber vermiş trenle Pendike gidip akşam döneceklerini söylemişlerdi. Erdem trende çok ağlamış ablam diye tutturmuştu. Çocuğu susturmak için yolculardan çikolata sormuşlar hiç kimseden bulamayınca da baba Bostancı istasyonunda inip koşa koşa çikolata almaya gitmiş ve bu arada treni kaçırmıştı. Bir sonraki trenle gelmişti peşlerinden. Teyzesi elinde çikolatayla geldiği bir gün Lavine o tren yolculuğunu anlatmış ama Erdem ile Lavini karıştırmıştı.

Lavinin bunun gibi karıştırdığı başka hatıraları da vardı.

Mesela eniştesi kalabalık bir piknikte onu nasıl aradıklarını anlatmıştı. Lavin gezmeye düşkün başını alıp giden bir çncuk olduğu için sadece kendi mahallesinde değil akraba ve aile dostlarını ziyarete gittiklerinde de çıkıp gezer çok uzaklara gider herkesi peşine düşürürdü. Enişte o kalabalık piknikte Lavini köşe bucak her yerde arayıp sonra piknik masalarından birinin altında uyurken bulduklarını atlatmıştı

Bir gün Lavin anne babayla evde film seyrederken pik_ nikte kaybolan bir çocuk sahnesi üstüne bu hatırayı anlatmış Beni kim bulmuştu diye sormuştu. Fakat baba O Erdemdi kızım. Hatta onu sen buldun ya masanın altında demişti. Anne de doğrulamıştı bunu. Sen başını alıp giderdin kardeşin hep olduğu yerde kaybolurdu demişti.

Kalbi hızlı hızlı atmaya devam ediyordu Lavinin. Kaanla konuştukları Erdemin söyledikleri ağır gelmiş olsa gerekti. Dedesinin dudaklarının kıvrımlarından su yüzünde seken bir çakıl taşı gibi o

kayıp hatıraların birinden öbürüne geçmişti ardı ardına. Acaba hatırlamak dilediği gibi hatırlamak dilediğini unutup sadece dilediğini hatırlamak gerçekten insanın elinde miydi

Yaşlılar o gün olanı bile unutulur fakat çocukluk anılarını çok ayrıntıları hatırlarlar. Komşuları Sabahat Hanım gelir kıtlık dönemini anlatır durur mesela. Ekmek karnesi döneminde bir şekeri on günde nasıl yediğini anlatırdı ikide bir. Onu bin kere anlattığını unutturdu da şekerin jelatinini onu biraz emdikten sonra tekrar jelatine koyup kardeşleri bulamasın diye her seferinde başka bir yere sakladığını tek tek sayarak anlatırdı. Lavin bunları dinlemekten sıkılmaz gözünde canlandırır ama aynı şeyi düşünürdü Acaba ben de yaşlanınca çocukluğumu böyle hatırlayacak mıyım

Lavin huzursuz oldu ve bilgisayarını açtı. Kaandan mesaj gelip gelmediğine baktı. Yoktu. İlk defa onunla konuşmaya bu kadar çok ihtiyacı vardı. Telefon numarasını neden istemedim ki diye söylendi kendi kendine. Hey orda mısın ortak diye bir mesaj attı ve beklemeye başladı gözünü ekrandan ayırmıyordu. Kısa bir süre sonra cevap geldi

Buradayım ortak nasılsın Eve rahat gidebildin mi Evim iskeleyle çok yakın zaten. Asıl sen rahat gittin mi Rahattan öte huzurlu gittim...

Ben de öyle. Bugün beni dinlediğin için tekrar teşekkür ederim.

Ne demek ortak. Her zaman hazırım seni dinlemeye. Yalnız madem bu noktaya geldik artık şu telefon numaralarımızı birbirimize versek diyorum ha ne dersin

İnan az önce ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Lavin numarasını yazdı ve Kaan hemen onu aradı. Konuşmaya başladılar. Dakikalarca sürdü sohbetleri. Kendilerini kaptırdıklarının farkına varınca durdular karşılıklı. Her hafta sonu buluşmaya karar verdiler. Lavinin keyfi yerine geldi. Kaan da sevinçliydi buluşmanın üstüne telefonla konuşup bundan sonra sürekli görüşmeye karar vermelerinden ötürü. Bir sonraki hafta sonunu iple çekeceklerdi.

Bu kez karşıya geçme sırası Lavindeydi. Tekneden boğaz sularına saraylara bakarken ne kadar güzel bir şehirde bu Şehrin en güzel yerinde oturduğunu düşündü. Binlerce yıldır yaşamın sürdüğü görkemli uygarlıkların ardı ardına kurulduğu şimdi on beş milyonu aşan nüfusuyla bu şehirde kimler kimler neler neler yaşamıştı ve yaşamaya devam ediyordu... Lavin bunlardan sadece biriydi. Mesela bindiği tekne o güne kadar belki bir milyon insan taşımıştı. Bu insanlar kimbilir ne hayatlar yaşıyordu. O teknede neler neler olmuştu Akla hayale sığmazdı bunlar.

Kendi hikayesi ve Kaanın hikayesi ne kadar ilginçti ne kadar umulmadık beklenmedik bir yaşam sürüyorlardı Oysa dışarıdan bakıldığında her ikisi de sıradan insanlardı. Şimdi teknedeki o kadar sıradan insan belki onlar gibi gizemli yaralar taşıyor belki akla hayale sığmayacak yaşamlar sürüyorlardı. Binlerce yıldır böyle sürüp gidiyordu. Sonunda onlar da gömülecekti mezarları bile zamanla kaybolacaktı belki ama bazı hikayeler vardı ki dilden dile yüzyıllarca yaşardı.

Kaan ona kendi hikayesini anlatmış ve bambaşka bir ilişki başlamıştı aralarında. Şimdiden hissediyordu bunu. Yaşadığımız yaşarken sakladığımız bu hikayeler anlatılınca hayatımız birden değişebiliyordu. Bunları düşünürken içini tatlı bir huzur kaplamıştı. Kaana karşı daha açık olayım içimde ne varsa ben de anlatayım diye düşündü. Dinlemek kadar anlatmak da güzeldi. Lavin için günlerden cumartesi sulardan açılmaktı.

Beşiktaşta Hakan Kafede buluştular. Kaan onu bekliyordu. Başka masalarda oturanlar ya konuşuyor ya da cep telefonlarıyla ilgileniyorlardı. Kaan sadece bekliyordu hemen dikkatini çekti bu. Kaan öylece otururken dikkat çekiyordu. Onu tanıdığı sevdiği için mi böyle geliyordu Hiç

tanımasa yine de dikkatini çeker miydi Sözelimi buradan geçiyor olsaydı şöyle göz ucuyla bakarken bir an bile olsa durup bakar mıydı ona Bu adamda başka bir şey var der miydi kendi kendine Kuşkusuz derdi. Çünkü Lavin şu an neyse oydu başka türlü olamazdı.

Hayatımıza giren bir kişi başımıza gelen bir olay bizi değiştirir. Bir insan değişince geçmişi ve geleceği de değişir. Bütün dünyası ve onun dünyasındaki herkes yeniden biçimlenirdi-Lavin teknede yalnızca düşünüyordu Kaanla buluşacağı için heyecanlıydı ve iyi hissediyordu kendini o kadar. Ama şimdi.

onu görür görmez hir şeyin değiştiğini sanki bir kapının aralandığını ışık sızdığını hissetmişti. Aslında bu değişim Üsküdar'da ilk kez buluşup Kız Kulesine bakarak konuştuklarında başlamıştı. Fakat hu açıl susam açıl demekle şıp diye açılan hir kapı değildi. Kelebek olup uçabilmek için kozasından sıyrılmaya çalışan bir tırtıl gihi kendini de kozayı da zorlaması gerekirdi. Ama hunu bilmiyor kendiliğinden hir şeyin aydınlanıvereceğini sanıyordu. Perdeyi çekmekle içeri dolan günışığının odayı aydınlatması gihi Kaan ile konuşurken kalbinin ferahlıkla kaplanacağını hissetti. Henüz çok erken iyimser bir histi hu.

Kaan onu beklerken gözleri masadaydı. Yol gözleyen hiri gibi değildi. Lavinin geleceğinden emindi. Aralarında peşin hir güven oluşmuştu. Ağırbaşlı tatlı hir bekleyişti hu. Heyecanlı aceleci gözü yollarda değildi. Sanki Lavin masanın üstünde duruyordu. O kadar yumuşak bakıyordu. Kaan sakın ve hep olduğu gihi yine kendine dönüktü. Bileğindeki kelepçe gözüne de sinmişti.

ikisi de çok huzurluydu. Kaan gelen Lavini görünce yüzünü mutluluk kapladı ayağa kalktı ve yanına varana kadar gözlerini ondan ayırmadan bekledi.

Hoş geldin Lavin.

Hoş bulduk Kaan.

Çok iyi görünüyorsun. Yüzün başka gülüyor.

Senin de öyle Kaan. Eskiler o sizin güzel bakışınız derler.

Lavin Kaanın yanaklarını öptü. Kaan buna şaşırdı hiç beklemiyordu. Biraz şaşkınlık hiraz telaşla Otursana dedi.

Lavin karşısına oturdu. Ne ısmarlıyorsun Buranın nesi güzeldir sen bilirsin dedi.

Kaan hemen kahve söyledi.

Lavin kahvesini yudumlarırken iskeleye doğru yürüyen insanları seyrediyordu. Her zaman kalabalıktı burası.

Bu semti çok mu seviyorsun Kaan

Evet çok seviyorum. Alışkanlıklarından çabuk kopabilen biri değilim. Handeyle yaşadığımız birçok anı saklı buraların sokaklarında. Nereye baksam onu görüyorum. Hatta bazen kime baksam... Herkes ona benziyor sanki

Hayır Kaan herkes ona benzemiyor sen çok özlüyorsun. Belki de sen haklısın. Yine de seviyorum işte buraları. Aslında onunla birlikte bu hatıraların içinde kaybolmuş gibi hissediyorum kendimi. Ama yine de bu kayboluş bana yok oluş gibi gelmiyor. Sonuçta burası memleketim değil ama bazen kaybolduğu yere ait olabiliyor insan. Keşke gitmemiş olsaydı da hala beraber adımlıyor olsaydık bu sokakları. Ama gitti işte. O gitti bu şehir kaldı ondan bana. Biraz da o kaldı tabii. Kendi değil kalbi kaldı bende. Bir insan nasıl ayaklarıyla gidip kalbiyle kalabiliyorsa öyle kaldı işte. Bazen en yakınını bile tanıyamıyor insan.

insan kalbi miyoptur şairim dibine girmeden göremez gerçeği. Ama yine de güzel anlattın tabii. Peki yalnız yaşamak zor mu Hayatında bir sevgilinin olmasından bahsetmiyorum. Ailenden uzak olmanı kastediyorum.

Alışıyor insan ortağım. Sonuçta şairin en iyi dostu yalnızlıktır.

Biz şair olmadığımız için bilemiyoruz efendim. Ez zaten sen beni ez

Çok sempatisin Lavin. Hep gülümsetiyorsun beni-Seninle olunca hayatı bile seviyor insan.

Hayat güzel de bu hayatın içine bir hayat koymayı unutmuşlar şair efendi. Biz de hayatın kurallarını öğrenmek yerine hilelerini öğrenip yaşamaya çalışıyoruz. Başka türlü mutlu olmanın mümkünatı yok.

Peki sen ne yapacaksın böyle Yani sonuçta sen de yalnızsın. Onun yasını ömrünün sonuna kadar tutacak mısın

Valla gittiği yere kadar gider. Şu an bir arayış içinde değilim. Zaten aşk aramakla bulunan bir şey değildir ki. O birdenbire gelir. Göğsüne sanki bir öküz oturur. Karşı çıkamazsın o zaman. Ne kadar kaçmak istesen de ne kadar aklını ve mantığını devreye sokmaya çalışsan da aklının almadığı kalbine sığıverir. O yüzden aşkı aramam ben. Safımdır çabuk kanarım. Eğer onu arayacak olursam insan gibi yanaşıp hayvan gibi davrananlar çıkar karşıma. Sözlerin harika dövüyor Lavin. Peki seçtiğin bu hayat seni güldürecek mi

Ağlatmasın yeter.

inşallah.

Üzgün gibisin Kaan Anlattıklarım dokundu galiba Eskiden olsa sadece üzüldüm.

Şimdi

Şimdi daha çok üzüliyorum. Büyüyüp olgunlaştıkça duygular daha kırılgan oluyor. Daha az insan olsun istiyorsun etrafında. Sen böyle yaptıkça boka üşüşür gibi geliyorlar. Daha çok geliyorlar. Hayatının bir yerinden içeri girmek istiyorlar. Hep bir kendini kanıtlama beğendinne çabası. Sürekli kendilerini methediyorlar. Bir insan sürekli kendi meziyetlerinden söz ediyorsa örtmeye çalıştığı eksikleri var demektir.

Çok var öylelerinden. Dolu Herkes karşısındakini etkilemek için kendini olduğundan daha fazlaymış gibi göstermeye çalışıyor. Sonra oldukları gibi olunca da beğenilmiyorlar tabii... Bazıları da para ve güçle insan kazanmaya çalışıyorlar. Ama sonunda yine yalnız kalıyorlar. Hani şu mr-m son model telefonu olup da arayacak insanı olmayanlar var ya... Onlardan işte

Sen de benim gibi zenginlerden pek hoşlanmıyorsun anlaşılan.

Ben zenginlerden değil sonradan görmelerden hoşlanmıyorum. Paralan çoğalsa da karakterleri hep fakir kalır. Zenginler değil paralan yaşar onların.

Ah o para yok mu Nasıl aldatır insanı biliyor musun Oropuyu bile bakire gösterir o para.

Sinirlenince çok güzel oluyor argo ona çok yakışıyordu. Onunla zaman geçirmek hem eğleneli hem de eğiticiydi. Çok şey öğreniyordum ondan. O gün yaşını da öğrenmiştim. Daha önce sormak hiç aklıma gelmemişti. Benden bir yaş büyüktü Lavin.

Boşverelim bunları dedi. Hayatı çirkinleştiren insanlardan konuşmayalım. Kendimizden de konuşmayalım. Teknede gelirken bu şehrin hala ne kadar güzel olduğunu ikimizin bu şehrin en güzel yerinde oturduğumuzu düşündüm. Şu boğazdan tekneyle geçmek ne kadar güzel... Buluşmak için sen de ben de bir kıtadan ötekine geçiyoruz. Şu boğazdan geçiyoruz sarayları yalıları camileri ve denizi izliyoruz. Oyle. Ben de seviyorum sentimi. İstanbulu da seviyorum. Her şeye rağmen...

Teknede gelirken bu şehirde kaç bin yıldır yaşanıyor içinde ne hikayeler saklı dedim. Sen de bir düşün bunu şair efendi. Burada binlerce yıllık bir yaşanmışlık var. Milyonlarca insan yaşıyor ve

hepsinin derdi tasası var. Hepsinin bir hikayesi var. Her gün neler neler yaşanıyor. Bak sen bana hikayeni anlattın ben de sana... Ne kadar şaşırdık ikimiz de Daha neler neler vardır düşünsene.

Oyle dedim.

Hoop Hoop Laf ola beri gele söylemiyorum bunları şair efendi Nasıl şairsin Sen biraz da başkalarının hikayelerine hak. Bizim böyle bir ortak acımız varsa başkalarında akla hayale gelmedik şeyler de vardır.

Bizim mahallede bir çiçekçi var adı Necdet. Çiçek almayanların çiçekçisi diyorum ben ona. Geldiğimden ben mahallede benden çok eski... Mahallenin eskilerinden biri ama kimse hakkında bir şey bilmiyor.

Merak ettim bu adamı.

Bir gün tanıştırdım sızı. Ermiş gibi bir adam. Leb demeden leblebiyi anlayanlardan bir de adam sarrafı. Hani bazıları insanı ilk bakışta tanır ya Necdet ağabey senin ne halde olduğunu da bir bakışta anlayıverir. Hiç kaçmıyor adamdan. Film karakteri gibi yani...

Biraz öyle. Yani sen Necdet ağabeyi tamsan o filmlerdeki adamlar harbiden varmış dersin. Çok eskilerden ak sakallı dedeler varmış ya Necdet ağabey de hızım zamanın ermişi bence. Nerede oturuyor nereden gelip nereye dönüyor bilmiyorum. Yalnız yaşıyor. Ailesi var mıydı evlenip evlenmedi mi hiç bilmiyorum mesela. Kendisinden hiç söz etmez. Sorsana bir gün.

Düşünüyorum ama hiç soramıyorum.

Neden

Ne bileyim ya Sanki soracağımı anlamış gibi laf dilimin ucuna gelir gelmez öyle bir şey diyor öyle bir şey anlatıyor ki seni soktuğu yoldan çıkamıyorsun. Oyle bir adam işte...

E peki sen bu yara meselesini ona hiç açmadın mı İntihara kalkıştığımı Handeyi falan biliyor ama tekrar kanama meselesini söylemedim.

Neden

Ne bileyim Açmadım işte.

Her şeyi biliyorsa onu da biliyordur. Benim de başımda her şeyi bilen bir ukala var.

Kim o

Boşver ya... Var işte. Benimki ukalanın teki oldu çıktı son günlerde... Sen Necdeti anlat.

Anlattım ya.

Anlatmadın ondan söz ettin. Hikayesini anlat. Bilmediğimi söyledim ya

Kusura bakma ama güneşte fazla kaldın galiba. Adamın hayat hikayesini sormuyorum sana bir hikayesi yok mu seninle ya da başkasıyla

Var tabii. Olmaz olur mu

E anlat işte

Necdet ağabey sevgilimle ilk kez buluşacağım diyenlere bir çiçek hediye eder. Al bu benden der. Bunda esnaflığın payı da var tabii. Hediye edersin ama eli çiçeğe alışır. Ama Necdet ağabey bunu esnaflığından yapmaz. Çiçekleri sevdiği için yapar. Çiçek en çok sevenlere yakışır der. Çiçek olsan sen kimin eline geçmek kimin vazosunda solmak istersin diye sormuştu bana.

Güzel bir soru.

Çiçeği çok sevilen birine gitsin diye veriyor.

Çok zarif biriymiş.

Necdet ağabey bir gün bizim mahallenin ergenlerinden biri okula giderken ona çiçek vermiş. Çocuk ne yapayını bunu diye sormuş. Necdet ağabey birine verirsin demiş. Çocuk kime vereceğim demiş bu kez. Necdet ağabey gülmüş ve çok sevdiğin birine ver demiş. Çocuk da ama ben okula gidiyorum

öyle biri yok ki okulda demiş. Neyse çocuk çiçeği almış-Öğretmene veririm diye düşünmüş yolda. O gün yeni bir öğrenci gelmiş sınıfa. Bir kız. Bizim çocuk sırasında tek başına oturuyormuş. Bir tek onun yanı boş duruyormuş. Kız bunun yanına oturmuş. Çocuk sırasının gözünde duran çiçeği ona vermiş- Hoş geldin demiş. Sonra aşık olmuşlar.

Vay be Şu işe bak. Peki Necdet ağabey sence bunu bilerek mi vermiş Yani tahmin ya da bir sezgi mi

Çocuk yanından geçerken çiçek yere düşmüş. Necdet ağabey öyle söyledi. Fakat çiçek sağlam bir yerde duruyormuş. Rüzgar yok bir şey yok durup dururken öyle düşemezdi. O yüzden verdim gitti dedi.

Ooo bu Necdet ağabeyde keramet var...

Bana bunu anlattıktan sonra ne dedi biliyor musun Nereden bileyim ya

Ayık kal. Uyanık ol. Anı kaçırma dedi.

Onda bir keramet varsa bu bence.

Bence de. Peki dediği gibi yaptın mı Ayık mısın Uyanık mısın bakayım

Nerdeee...

Yaa akim fikrin Handede kalırsa böyle ayakta uyursun işte. Hem belki de bu işin en başında bir sakatlık vardı. Varlığının getireceklerine sevinmek yerine yokluğunun götüreceklerinden korkuyorsan senden bir bok olmazdı Ben ayakta mı uyuyorum yani

Bir de soruyor musun şaşkın Bunları anlatırken kahveni bitirdin. Sonra fincanı eline aldın ve bittiğini fark ettin. Şimdi bir daha aldın.

Aaaa

Haydi bize iki kahve daha söyle. Sonra kalkalım. Kahvelerimizi içtikten sonra bir hafta sonra tekrar buluşmak üzere ayrıldık. Bu sefer iskelede kadar ben ona eşlik ettim. Sıkıca sarıldım veda ederken. Ondan ayrılmanın tek tesellisi sarılabilmekti uğurlarken.

ONUNCU BÖLÜM

IO günü iple çıktım. Bir hafta geçmek bilmedi. Buluşma sıralamasına göre benim Üsküdar'a geçmem gerekiyordu. Boğazı geçerken bana anlattıklarını düşündüm. Acaba bi-

Izım hikayemizin sonu nasıl olacaktı Bir sonu olacak mıydı Çünkü ben bir şeylerin başladığını düşünüyordum ama nereye gideceğini bilmiyordum. Her buluşmaya daha heyecanlı gidiyordum yükselen bir şey vardı. Aşk mı derinlemesine bir

I dostluk mu olacaktı Her ne olursa olsun bu da birden bıçak gibi kesiliverir miydi acaba Böyle düşündüğüme göre aşkla dostluk arasında bir yerdeydik. Çünkü dostlar kaybetmekten korkmaz birbirlerini.

Beni yine iskelede karşıladı. Onu iskelede beni beklerken görmek bana büyük mutluluk verdi. Aynı yerde demiştik ve yeri biliyordum artık. Orada bekleyebilirdi. İskelede buluşmaya sözleşmemiş sadece aynı yer demiştik onu görmek sürpriz oldu. Keşke bir çiçek getirseydim dedim içimden. Bunu kaç kez söyledim. Hemen her buluşmada içimden geçti. Meğer vakti varmış. O çiçek topraktan henüz filizlenmemiş. Mevsimler geçmesi gerekiyormuş. Birlikte mezarlığa gideceğimiz gün Necdet ağabey kendi vermişti çiçeği.

Kız Kulesine kadar kıydan yürüdük. Ilık bir rüzgar esiyordu. Aynı yere oturduk hatta aynı masaya. Çaylar gelene kadar konuşmadık. Bu en sevdiğim fasıldı. Lavinle birlikteyken sürekli konuşmak zorunda hissetmezdim kendimi

Susunca cep telefonlarına sarılmıyorduk. Bu sessizlikler hır şarkının esleri gibiydi. Esler de notalara dahildir. Hep Lavın verirdi bu esleri. Zamanı çok iyi ayarlardı. Konuşurken de susarken de.

Çaylar geldikten sonra sohbe koyulduk. Bana işimin nasıl gittiğini ve Ayçayı sordu. Geçişire geçişim anlattım. İşten söz etmeyi zaten sevmezdim. Ama tam bu sırada Lavının ne iş yaptığını hatta bir işte çalışıp çalışmadığını bile bilmediğimi fark ettim. Normal insanlar gibi bir tanışma süreci yaşamadığımız için buna sıra gelmemişti. Belki de üniversiteyi bitirdikten sonra akademik kariyer için çabalıyordu. Hemen bunu sormak istedim. O yüzden Ayçadan da geçişirerek söz ettim.

Bana üniversiteden kısa bir süre babasının işyerinde çalıştığını daha doğrusu ona yardım ettiğini anlattı. Genelde göçmen işçilerin çalıştığı küçak bir hazır giyim atölyesiymiş. İktisat mezunu olduğu için işyerinin gelir gider işleriyle La-vin ilgilenmiş. Daha sonra ekonomik nedenlerden ötürü babasının işyeri kapanınca Makedonyadaki evlerini bağ bahçelerini elden çıkararak Üsküardan bir ev ve dükkan satın alıp kiraya vermişler. Şimdi geçimlerini oradan gelen kiralarla sağlıyorlarmış. Bu arada Lavin de tembelliğe iyice alışmış. Birkaç iş başvurusu da olumlu sonuçlanmayınca boşvermiş. Ama ilerde bir pastacı dükkanı açmakmış hayalı. Babasının emekli ikramiyesini bekliyormuş. Bunları bana heyecanla anlatırken kendisine yapacağım sürprizden haberi yoktu.

Montumun cebinden Cemin CDsini çıkarıp ona uzattım. Masum bir davranış sayılmazdı. Hatta hiç değildi. Vereceği tepkiyi yüzünün nasıl değişeceğini merak ediyordum. Umarım suratı aşılmazdı. Neyse ki korktuğum olmadı. Hediyesini görür görmez bir sevinç narası atarak elimden aldı. O sanatçıyı sevdiğini nereden bildiğimi sordu. Facebook sayfasında bir tek onun şarkılarını paylaştığını fark ettiğimi söyledim. Çok sevindi. Biliyor musun ben Cemi yakinen tanıyorum dedi. Bilmiyormuş gibi yaptım. Hikayeyi onun ağzından duymak istiyordum.

Anlatsana nasıl tanıştığınızı...

Anlatayım. Çok ilginç bir hikayemiz var çünkü. Yıllar önce ona Eyüp Sultanda rastladım. Hüngür hüngür ağlıyordu.

Yanma gidip derdinin ne olduğunu sordum. Once anlatmak istemedi. Sonra bir bir döküldü. Oraya sevdiği kadınla buluşmak için gelmiş. Kadını oraya en yakın dostu getirmiş. Ama kadının elinde bir mektup varmış. Mektubu okuyunca çark etmiş ve dostuyla gitmiş. Üstelik iki sevgili olarak... Ben namaz için oradaydım. Görünce dayanamadım. Neler olup bittiğini bilmeden ona yardım etmek istedim. Benim yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı.

Cem neden peşinden gitmemiş hesap sormamış peki

Cem zaten suçluymuş. Aldatmış kadını. O gün af dilemek ayaklarına kapanıp yalvarmak için oraya gitmiş. Kadın zaten yeniden başlamak ve affetmek için gelmiş aslında. Ama ne olduysa okuduğu mektuptan sonra olmuş yani anlayacağın kadın bir anda vazgeçmiş ve en yakın dostuyla sevgili olarak bir ilişkiye başlamış. Sonra da evlenmişler zaten çocukları falan olmuş.

E peki sonra ne oldu

Ben adamın haline çok üzüldüm. Ona telefon numaramı verdim. Eğer konuşmak isterse beni arayabileceğini söyledim-Çok üzülmüştüm.

E peki sen adamın şarkıcı olduğunu biliyor muydun

Tabii ki hayır Cami avlularında ağlayan popçularla her zaman karşılaşılıyor Kaan

Kapağım hayırlı olsun yine. Sonra ne oldu peki

Bir gece aradı beni. Ama nasıl ağlıyor bir bilsen. Elimden geldiğince teselli etmeye çalıştım. Biraz sakinleşince bana hikayesini baştan sona anlattı. O gece ona şunu söyledim. Bana bunları anlatma. Madem bir sanatçısın bırak sen değil şarkıların ağlasın. Sözlerim etkili oldu. O gece Bir Öykü şarkısını besteledi. Sonra yavaş yavaş kendine geldi. Ben o zamanlar o kadar ünlü bir şarkıcı olduğunu bilmiyordum. Hatta çok sonra bir televizyon programında benden bahsetti. Ama sadece benim anlayabileceğim şekilde.

E peki sonra siz görüşmeye devam ettiniz mi

Bir süre daha devam ettik. Hatta bir ara neredeyse her gün beraberdik. Magazinciler falan peşimize düşmeye başlayınca ben kendimi biraz geri çektim. Sonra da bazı yanlışlar yapmaya başladı zaten.

Nasıl yanlışlar

Çevresinde o kadar hayran olmasına rağmen bir türlü Bukre krizinden kurtulamıyordu. Aşık olduğu kadının adı Bukreydi. Sürekli onları uzaktan takip ediyordu. Bunu bir zarar vermek amacıyla yapmadığını çok iyi biliyorum. Onun derdi neden vazgeçtiğini öğrenmekti. En sonunda Bukre çocuk doğurunca vazgeçti izlemekten. O dönem ben de zaten pek görüşmüyordum onunla.

Peki sana yaklaşımı nasıldı

Yaklaşımı derken

Yani etkin altına girdi mi Malum senin gibi bir kıza kayıtsız kalmak zordur.

Bunu bir iltifat olarak kabul ediyor ve cevap veriyorum. Hayır Özünde ne taşıyordu iyi ya da kötü ne yaşıyordu bilemem. Her insan içinde ego taşır. Bu yüzden hiçbir insana özünde iyidir demem. Bana açık açık herhangi bir şekilde eğilimi olmadı. Ama etrafımdaki herkes bizim bir ilişkimiz var zannediyordu. Zaten ondan uzaklaşmak istememin bir nedeni de buydu. En yakın arkadaşlarım bile aramızda bir şey olup olmadığını soruyordu. Hatta sonradan öğrendiğime göre ortalıkta İbazi aşk dedikoduları dönmüş. Ben Cemle hiçbir şekilde bir ilişki yaşamadım. Onu her zaman bir arkadaş olarak gördüm. Sence o kadın neden böyle bir şey yaptı Bu bir tür ^ intikam olabilir mi R Cem bunu bir intikam oyunu olarak algıladı ve bugün R bile buna inanıyor. Ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. TM Tabii olaylara yakından şahit olmadığım için fikir yürütmem İzor. Ancak bana anlatılan kadarıyla bir çıkarım yapabilirim. Hatta objektif olabilmem de zor çünkü tek taraftan dinlediklerimle bir kanıya varmam mümkün değil. Bence Bukre son anda bir değişim yaşadı. O gün gerçekten Cem için oraya gelmişti. Ama dostu olan kişi onun gideceğini anlayınca yıllardır ona beslediği gizli duygularını ifade edebilmek için son dakikada ona bir mektup verdi. Bu mektup önceden verilseydi belki kadın oraya hiç gelmeyecekti. Elindeki mektup dostunun ona olan aşkının itirafıydı. O satırları okur okumaz aslında içten içe kendisinin de dostuna karşı gizli bir aşk beslediğini anladı ve yüzüne bir tokat gibi inen gerçeğe kayıtsız kalamadı iki erkek arasında dostu olanı seçti. Bize de mutluluk dilemek düşer. Sonuçta kadın o kişiyle evli ve mutlu. Bir intikam güdüsüyle hareket ettiğini sanmıyorum. Zaten Ceme yazdığı mektupta kadın uyarılmış... Çünkü ben aşığım. Benden her şeyi bekle demiş. Ama sağ olsun beni hep arar sorar. Kendisini hayata ve şarkılarına bağladığını söyler. Vefalıdır yani. Anlattıkları hem merakımı tümüyle gidermiş hem de beni rahatlatmıştı. Ama bu olayla ilgili anlattıklarının çoğunu bildiğimi hiçbir zaman öğrenemedi. Bu gerçeği ondan hep sakladım.

Hafta sonları gerçekleşen buluşmalarımız havaların iyice ısınmasıyla birlikte şekil değiştirdi. Bazen bir kamp bazen havuz... Kimi zaman bir eğlence merkezi kimi zaman da sinema tiyatro veya sergi... Hayatın her alanına birlikte girmeye başlamıştık. Bu bizi birbirimize daha da yakınlaştırıyordu. Akşamları yazışmayı hiç kesmedik bu arada. Başlangıcı hiç yitirmedik. Bir gün evime bile gelmişti. Kendisi teklif etmişti hem de... Yaşadığım evi çok merak ettiğini söyledi ve kendini zorla davet ettirdi. O gün çok heyecanlandım. Onu mabedimde görmek tuhaf bir mutluluk verdi bana. Hiç unutmuyorum eve girer girmez internete girmek istediğini söylemişti.

Wireless şifren nedir Benim net paketim bitmiş de... Senin neti sömüreyim biraz...

Hayırdır girer girmez

Ya yolda gelirken bir şarkı duydum. Sözleri çok hoşuma gitti. Youtubea girip buldum. Senin de dinlemeni istedim.

Benim bilgisayardan açalım

Hayır olmaz Benim telefonumdan birlikte dinleyeceğiz.

Peki dinleyelim ama bunu neden istediğini anlamadım doğrusu.

Ya özel şarkıları dinlerken bilgisayar karşısına geçip dinlememeli insan. Aynı kulaklıkla dinlemeli. Kulaklığın teki senin kulağında olacak diğer teki benim kulağımda- Hem yakın olacağız birbirimize Kem uzak. Şarkının neresinde ne hissettiğini ben de hissedeceğim böylece. Sözlerini dinlerken mimiklerini yakından görmeliyim. Birbirimize bakıp gülmeliyiz bazı yerlerinde.

Bence geri çevrilmeyecek bir teklif

O zaman söyle.

Şarkıyı mı

Hayır şifreni

Ha Pardon ya. Şifre koymaya gerek duymadım... Ama şifre istiyor

O şifre zaten. Yani şifrem şifrekoymayagerekduymadı mdır

Bunu duyunca kafasını elindeki telefonundan kaldırdı ve anlamlı bir şekilde yüzüme baktı. Bir şey geleceği belliydi. Şaşkınlığını gizlemeye gerek duymadan hafif alaycı bir tavırla Arabesksin marabesksin ama içinde zeki bir fırlama görüyorum şair efendi...

Biraz utandım. Gülüştük. Koltuğun üzerinde duran minderi bana fırlattı. Ve sonra şarkıyı dinlemeye başladık. Bildiğim hatta çok iyi bildiğim ama çoğunluğun pek fazla bilmediği bir şarkıydı. Hakan Sarıca söylüyordu

Gitmek mi zor / Kalmak mı zor / Hangisi yalan olan / Gerçek mi zor / Senin için hayat bir maceraymış / Benim küçük dünyam aşktan yanaymış / Sığamadın gönlüme yollar ayrıymış / Benden çok uzaktasın hepsi yalanmış / Bir elimde gidişin kaldı / Bir elim-de yalnızlığım / Yüreğimde bitişin kaldı / Gözlerim de ayrılığın I Hayalın boşlukta şimdi / Tutulur gibi değil ki j Bu yara senden kaldı...
171

Akıp gidiyordu şarkı. Tek kabloda buluşan iki ayrı kulaklıkla dinlemiştik şarkıyı. Gözlerimizin içinde dağıtmıştık birbirimizi. Nemliydim. Şarkının nakaratını birlikte söylerken yüzüm ona o kadar çok yaklaştı ki nefesini hissettim.

Şarkıyı bildiğime hem şaşırmış hem de mutlu olmuştu. Herkesin her gün söylediği şarkılarda bile insanlar birbirine bu kadar uzakken pek bilinmeyen bir şarkıda buluşmak ikimizi de ayrıcalıklı hissettirdi. Bazen az bilinen bir şarkı iki uzağı birbirine yakınlılaştırabiliyordu demek...

* * *

Bir hafta sonraki buluşmamızda hava güneşli olduğu için sahilde yürümeyi teklif etmişti. Caddebostandan başlayıp yürüyerek Kalamışa vardık. Orayı çok iyi biliyordum ama beni oraya hiç bilmediğim bir yoldan getirmişti. İkimiz de çok keyifliydik. Onun bildiği ama benim ilk kez onunla yürüdüğüm yollardan geçerken de Sanki seninle daha önce buralardan geçmişiz gibi hissediyorum dedi. Oysaki onunla ilk kez oradan geçiyordum. Bazen olur böyle anlar dedim. Başını salladı. Evet bazen oluyormuş demek. Bak gördün mü seninle gitmediğimiz yerlerde bile anılarımız var demek ki dedi. Bu cümlesi onu biraz durgunlaştırmıştı. O an aklından neler geçtiğini bilmek için neler vermezdim...

Sonra gülümseyerek Parka girelim mi Çok güzel bir yer biliyorum diye sordu.

Hande ile orada ayrılmıştık beni orada terk etmişti. Bir daha ayak basmamıştım. Hayır desem şimdi bunları yeniden hatırlatacaktım. Geride bırakmıştım artık...

Gönlüm olmasa da Peki gidelim haydi dedim.

Tahmin ettiğim gibi beni bizim eski barınağa götürdü.

Çok değişmişti. Biraz da lükse kaçmıştı. Tabii benim gözümde. Ben eski salaş halini severdim. Oraya merdivenlerden inerken Handenin beni terk ettiği ana geri döndüm. Ama bunu Lavine belli etmedim. Köprü'nün altından çok sular akmış ama köprü olduğu yerde kalmıştı. Geride bıraktığımı artık unuttuğumu sanırken köprüyü atmadığımı fark ettim. O güne geri gittim.

Lavin buraya eskiden çok sık geldiğini söyledi. Birkaç yıldır ihmal etmişim dedi. Demek ki birbirimize teğet geçmiştik buralarda.

Ben de üniversitedeyken çok sık gelirdim dedim.

Aa şu işe bak Kesin birbirimizi görmüşüzdür dedi.

Ben de Kesin dedim. Ama benim sesimin tonu onunki gibi pozitif değildi. Burkulmuştum ve Lavin hala farkında değildi. Ben de tadını kaçırmamak için açmıyordum.

E biz o kadar buluştuk ettik. Burayı neden hiç teklif etmedin diye sordu. Sen neden hiç teklif etmedin diyerek sorusuna soruyla karşılık verdim buna yanıt vermek istemediğim için.

Hiç aklıma gelmedi. Burayı unutmuşum dedi.

Benimse hiç aklımdan çıkmadı. Burayı hiç unutamamışım dedim.

Anlamadım Kaan

Biz buraya Hande ile gelirdik. Biz birlikte büyüdük lisede aşık olduk ama aşkımızı İstanbulda yaşadık. Burası bizim en özel yerimizdi.

Bilmiyordum.

Nereden bileceksin Hiç söylemedim ki.

Seni buraya getirmekle kötü mü ettim

Hayır Lavin. Tersine iyi ettin. Ben köprü'nün altından çok sular geçti unuttum diyordum ama köprü'nün hala durduğunu fark ettim sayende. Köprüyü atmamışım. Sular kurumuş sadece.

İstersen kalkalım.

Hayır oturalım Lavin. Geldik bir kere.

Bak işte. Huzursuz oldum. Kusura bakma Kaan. Bakacak bir kusur yok Lavin. İçim burkuldu tabii ama ben neler yaşadım... Bu ne ki Hem sen varsın yanımda. Biraz dertleşiriz geçer... Sana komik bir şey anlatayım da şu suçluluk duygun dağılsın Kabile hayatı yaşayan bir yerli Ne\ Yorka gitmiş. Orada bir adamla arkadaş olmuş ve evinde kalmaya başlamış. Adam her hafta psikologa gidiyormuş. Yerli ona terapinin ne olduğunu sormuş. Adam türlü türlü anlatmış ama yerli bir türlü anlayamamış. En sonunda adam misafirine Sız bir derdiniz olunca ne yaparsınız diye sormuş. Yerli de ona şöyle demiş Bir derdimiz olunca bunu kabiledaki herkese anlatırız. Bizim derdimiz olmaktan çıkar. Kabilenin derdi olur

Lavin buna kahkaha attı. Neşesi hemen yerine geldi. E peki anlat bakalım unutulmaz aşkların şairi. Sizi dinliyorum dedi.

Anlatacak bir şey yok Lavin. Zaten sen her şeyi biliyorsun. Az önce özetledim işte. Köprü'nün altından çok sular geçti ama köprü duruyor. Kupkuru bir ırmak yatağının üstünde anlamsızca duran artık hiç kimsenin gelip geçmediği bir köprü gibiyim... Bilmem yeterince şairane oldu mu

Fazlasıyla şairane oldu. Bence sen bunu yaz. Ondan sonra şu köprüyü at gitsin

Demesi kolay. Bu yara ne olacak

Yara dediğin bence senin bileğinde kelepçe. Bir halkası bileğinde olduğu için diğer halkası da Handede sanıyorsun ama bunu sen uyduruyorsun kendini kandırıyorsun Kaan.

Birden irkildim. Kendini savunmaya hazır bir kirpi gib(diken diken oldum.

Nasıl Anlamadım

Sana bunları ne zamandır söyleyecektim hatta kaç kere yazayım dedim gönlün incinir diye vazgeçtim. Ama şimdi vakti geldi sanırım. Sen bu yarayı bileğinde bir kelepçe gibi gördüğün için diğer halkayı Handeden alıp başkasına takmak istedin. Aynı kelepçeyle bağlanmış iki tutsak gibi yaşarsınız o aşk olmaz.

Oo neler duyuyorum

Sen o kelepçe kilitli sanıyorsun. Elinde anahtarı yok sanıyorsun. Diğer halkasını başkasına takarsan o da senin gibi tutsak olacak. Anahtarsız bir kelepçeyle bağlanacaksınız aşkla değil. Bence sen yanlış yoldan gittiğin için iki kez duvara tosladın. Hatta belki Handeyle de böyle oldu bilemem. Sadece şunu söyleyebilirim Kelepçe falan yok bileğinde. Sen öyle olsun istiyorsun.

Neler söylüyorsun Lavin Bu yara iki kez tekrar kanadı iki kez sevdim ve iki kez başkasına dokundum dokunur dokunmaz kanadı onlara da bulaştı. Ben mi uyduruyorum bunları Yalan mı söylüyorum sana

Yalan söylüyorsun demiyorum. Sadece yarayı yanlış yorumluyorsun. Kendini seni terk edip giden bir kadına boş yere adama. Bak ne zamandır tanıyoruz birbirimizi. Bunun sana hiçbir yararı yok. Artık biraz açıl. Yeni bir aşka kapını aç. Yeni birini ara. Ne de olsa yanlış bir seçim yanlış yolsa bu seni kanayarak uyaran bir yaran var.

Haa yazı tura atar gibi seviyor-sevmiyor papatya falı bakar gibi... Kanayacak-kanamayacak şeklinde ilişkiler yaşayayım öyle mi Ne oldu sana Lavin Sen böyle şeyler söylemezdin. Ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu senin

Bana kızdın

Evet kızdım

Kızgınlığın altında hep bir korku yatar. Deşmek istemiyorsan konuyu hemen kapıyorum.

Hayır kapama oldu bir kere. Madem ne zamandır bunları söylemek istiyordun söyle kurtul. Bundan sonra sende değil bende kalsın.

Sen yarayı dert olarak görüyorsun. Bir nimet olarak görmek de elinde. Seni yanlış hır ilişkiye girerken hemen uyaran aynı acıyı tekrar yaşamaman için tekrar kanayan bir yaran olduğunu düşün. Kıskanç ve kaprisli bir sevgili değil bir dost gibi gör.

Benim yaramın tekrar kanaması yanlış yolda olduğumu gösteriyorsa senin yaran da pekala aynı şeyi söylüyordur Lavin. Belki sen de yası bırakmalısın. Belki yaran sana artık o mezara gitme diyor. Bana benim yaramı anlatacağına biraz da kendi yarana bak

Bunları beni kırmak için söylüyorsun değil mı Kaan Ses çıkarmadım. Özellikle sessiz kaldım.

Beni kırmak için söyledinse tebrik ederim çünkü başardın. Seni kırmak için söylemedim. Ben de ne zamandır bunu söylemek istiyordum ama kırılırsın diye söylemekten çekiniyordum.

Ama söyledin ve kırdın işte.

Sen başlattın.

Ben başlatmadım. Çünkü ben seni kırmak için söylemedim. İyiliğini istediğim için söyledim. Kırdığım için özür dilerim. Gerçekten çok özür dilerim. Ama sen bana misilleme yapmak için söyledin hepsini.

Zaten söyleyecektim. Bugün olmasa yarın er geç söyleyecektim. Çünkü ben gerçekten böyle düşünüyorum.

E peki böyle mi söylenir İyi niyetle söylemedin

Sana karşı asla kötü niyetli olamam Lavin.

Sustuk kaldık. İkimiz de geriye yaslandık. Lavin kollarını kavuşturdu başını denize döndü. Ben de öyle yaptım. Birkaç dakika böyle kaldık. İkimiz de sessizliği bozmuyorduk. Zaten Lavinin hiç niyeti yoktu çok kızmıştı. Ben de kızmıştım ama hemen geçmişti. Kin tutacak değildim. Belki yaram onunki kadar derin değildi.

Barınağın eski garsonu altmış yaşlarında kibar bir adamdı. Beni tanıyordu eminim Lavini de tanıyordu. Masaya geldi.

Affedersiniz gençler. Münakaşanız bittiyse siparişlerinizi alabilirim dedi.

İşaret parmağımla suçlar gibi Lavini göstererek O söylesin dedim.

Lavin de aynısını yaptı. İşaret parmağıyla beni göstererek Hayır o söylesin dedi.

Gülmeye başladık. Kibar garson hala bekliyordu. Biz kikir kikir gülüyorduk. Ben size birer acı kahve getireyim. Başka bir isteğiniz olursa söylersiniz dedi ve gitti. Biz gülmeye devam ettik.

Sen de kızınca tam kızılıyorsun Lavin dedim.

Sen de çocuk gibisin Kaan. Hemen kavgaya tutuşuyorsun. Kendi halimize gülmeye başladık.

Ya Kaan biz nasıl böyle birbirimize girdik birden

Peki çocuk gibi küsmemize ne demeli Bir de küstük hemen.

Sen de başını hemen denize çevirdin şair efendi. Sen şairsin ya. Tabii deniz senin ya. Benim denizim var sen ne halin varsa gör tribine girdin.

Sen toprağa mı baktın sanki Ayrıca önce sen kollarım kavuşturup denize baktın.

Ya nereye bakacaktım Deniz kıyısındayız. Cadde kızları gibi başkalarını mı süzeyim

Gökyüzü de var Lavin... Turgut Uyarın şiirini biliyor musun Göğe Bakma Durağı... İkimiz birlikte sevinebiliriz göğe bakalım.

Evet biliyorum çok severim o şiiri.

Haydi kahveler gelene kadar birlikte göğe bakalım. Başlarımızı yukarı kaldırdık kahvelerimiz gelene kadar hiç konuşmadan göğe haktık. Gecenin ilk yıldızları belirmişti. Böylece ilk gerginliğimizi yaşamıştık. Kahvelerimizi içerken birbirimizden özür diledik. Bundan sonra birbirimize yeni bir ilişki kurmak yönünde teşvik ve tavsiyelerde bulunmamak üzere bir karar aldık. Fincanlarımızı Kırk yıllık hatıra diyerek birbirine dokundurduk.

Fincanlarımız birbirine dokundu Kaan. Bak bakalım bileğin kanıyor mu

Kafanı yararım senin Lavin Bir yara da ben açarım işte kırk yıllık hatırı olan kahvenin verdiği dostluk böyle olur. Dost dediğin yaraya özellikle hasar değil mi Demin yara yüzünden kavga ediyorduk şimdi yarayla dalga geçiyoruz. Acaba deniz kıyısında olduğumuz için mi Dalga denizde olur ya...

Geç dalganı geç. Son gülen iyi güler. Bakalım son gülen hangimiz olacağız

Orasını bilmem ama her ne olursa olsun kahkaha bizden yana olsun Lavin.

İlk tartışmamızı bu sözle tatlıya bağladık ama gözyaşları-mızın kapısını aralamıştık o gün. Ben ona aşık olduğumu o kısa küskünlük dakikalarında anlamıştım. Ama bunu önce kendime sonra ona itiraf etmem için bir mevsimin geçmesi gerekiyordu sanırım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

O günden sonra bunu hep düşündüm. Her geçen gün ona olan aşkım güçleniyordu ve bunu ondan gizliyordum. Yaramdan mı korkuyordum yoksa onun yarasından mı bilmiyordum. Söylesem ve Lavin aşkımı geri çevirse... Bir daha görüşür müydük tahmin edemiyordum. Görüşsek bile eskisi gibi olur muydu Hiç sanmıyordum. Papatya falı gibi yazı-tura atmak gibi iki basit seçenek vardı. Ya ona söyleyecektim ya da gizleyecektim. Aşkına karşılık verse de vermese de sonuç hüsrana olabiliirdi.

Üsküdar'da buluştuğumuz bir gün canı çok sıkındı. Nedenini bilmiyordum. Sorma dedi önce. Sonra kendi anlattı. Son zamanlarda komşuları ve akrabaları yanında evlilik konusunu açıp duruyor neredeyse her fırsatta artık evlenmiyor musun yok mu hayatında biri filan diyor. Tabii bunlar da canını sıkıyormuş. En son annesi beni sormuş. Buluşup duruyorsunuz her akşam yazıyorsunuz. Hala mı arkadaşsınız Başka bir şey yok mu demiş. Lavin yok deyince her ayın son cumartesi günü kiminle buluştuğunu sormuş. Başka şehirde ya da başka ülkede yaşayan biriyle ilişkisi var sanıyormuş. Ayda bir görüşebildiklerini düşünüyormuş. Lavin bunları duyunca annesinin hayatını didik didik izlediğine yersiz kuruntularına sinirlenmiş.

Ben çocukken çok asiymişim Kaan. Rahmetli dayıma çektiğimi söylerler. Ama evde hiç öyle biri değilim. Annesinin bir dediğini iki etmek istemem. Hiç karşı gelmem. Ama hayatıma karışılmasına dayanamam. Birden patlayıverdim. Kendimi tanıyamadım. Avaz avaz bağırdım. Kapıyı vurup çıktım. Ara sıra söyledikleri o asi yanımla ortaya çıktı galiba. Canım çok sıkın. Bir gün böyle bir şey yapacağım hiç aklıma gelmezdi. Ben evde çok neşeliyimdir hiç sesimi yükseltmem.

O gün ona açılmaya aşkımla itiraf etmeye kararlıydım. Ama canı bu kadar sıkıncan aşka dair tek kelime edemezdim. Hele annesiyle biraz da bu meselelerden ötürü tartışmışken... Pencere açılmış ve Lavin sokaktan annesinin ağladığını işitmiş.

Hala kulaklarımda çınlıyor. İçim sızlıyor dedi.

Burada kendi kendini yiyeceğine git gönlünü al dedim.

Şimdi yapamam. Biraz sakinleşeyim Kaan. Bana ne oldu böyle Baksana ellerim titriyor.

Elleri zangır zangır titriyordu. Ellerim tuttum. Doğallıkla oldu bu. Titreme geçene kadar iki elini bırakmadım. Bir süre sonra aklıma bileğim geldi. Ellerini tutuyordum. Ya kanarsa Kızardım bozardım ama ona belli etmedim. Elimi çekmedim. Kanamadı.

Titreme durulunca Gel biraz yürüelim açılırsın dedim.

Birlikte kalktık. Sahil boyunca yürüdük. Bana sokuldu elimi omzuna attım kendime çektim. Başını omzuma yasladı. İskeleyi geçip gittik Kuzguncuka kadar yürüdük. Sahilde tekrar oturduk ve denizi izledik. Başını omzumdan kaldırmadı gözyaşı döküyordu. Yandığını hissediyordum. İçindeki yanardağı hissettim. Her an patlayabilecek bir yanardağ ile yaşıyordu. Annesiyle tartışırken bir fay yerinden oynamıştı. Sanırım korkuyordu. Kendisinden mi yarısından mı bilemiyorum. Bilmem de gerekmezdi o an Sadece yanında olmalıydım.

O günü sessiz geçirdik. Üsküdar'a kadar yan yana yürüdük. Çok hüzünlüydü. Neşesi hüznü dönmüştü. Elen de öyleydim ve onu neşelendirmek gelmiyordu içimden. İskeleye varınca durdu ve Çok teşekkür ederim Kaan iyi ki varsın. Sen artık git dedi.

İyi mısın diye sordum.

İyiym iyiyim. Bakma sen halime. Eve gider annemin gönlünü alırım. Neşem yerine gelir. Ama hu akşam henden haber bekleme olur mu

Nasıl istersen Lavin. Hatta istersen sen beni arayana kadar hiç aramayayım.

Yok yok o kadar değil. Sadece hu gecelik..

Peki. Nasıl istersen.

Tekneye bindim. Yanıma biri oturdu. Otururken selam verdi ben de ona selam verdim. Genç bir adamdı. Sanırım benden beş yaş kadar büyüktü. Bir kolu yoktu.

Ya arkadaş diye lafa girdi hemen. Bu memlekette insanlık hitmiş artık bitmiş tükenmiş ya Minibüse binerken biri geldi dan diye omuz koyup benden önce bindi. Ne acelesi varsa artık. Sanki o biner binmez minibüs kalkacak-Sanki o binince minibüs dolacak. Bile bile yaptı ayı Yuh ulan dedim

Ayı mısın nesin dedim Ben de binecektim önümde durdu. Bir de dik dik bakıyor. Ne bakıyorsun lan çekilsene dedim Bir kolumun olmadığını gördü. Doğru konuş-Yarım adamsın yoksa leşini sererdim dedi Şimdi hu adam insan mı ya Bunlara insan denir mı

Denmez dedim.

Peki ne diyeceğiz

Ne hileyim ağabey. Belki o da yarım insandır devlim.

Der demez kızardım ağzımdan kaymıştı. Fakat hır kahkaha attı. Koluyla sırtımı sıvazlayarak Hay yok yaşa Çok iyi dedin devli. İyim rahatladı. Çam devirdiğimi sanmıştım.

Yani şimdi hir kolum yok diye ben mı yarım adamım her iki kolu olan adam mı

Değil tabii dedim.

Konuşmaya niyetim yoktu. Bıraktım iyini döksün. Kim olsa kırılır. Herkesin derdini dökecek birine ihtiyacı var. Başkasının yanma otursa ona dökecek.

Bunlar bir şey değil. Kızlar da böyle bakıyor. Bir kolum yoksa yok kardeşim beni testereyle ortadan ikiye bölmeler ya... Bir kız ne kadar güzel olursa olsun her erkeğin aklını başından alacak kadar güzel olsun ona bakarken kolum bir daha kopuyor. Bunun nasıl bir acı verdiğim bilemezsin.

Bilirim dedim.

Bilemezsin. Nereden bileceksin Bir kolunu vermen lazım dedi.

Bileğimi gösterdim. Bak bu intihar yarası. Eski bir aşktan kaldı. Bir kıza dokunsam yeniden kanıyor dedim.

Gözleri hayretle hüiyüdü.

Yapma ya dedi.

İster inan ister inanma dedim.

Sana inanırım kardeş. Sana inanırım ama söylediğin inanılacak gihi değil

Senin inanman gerek. Seninkinden yok tarklı değildir bence.

Sende de ne dert varmış arkadaş Nerden yıktın karşıma Peki acıyor mu kanayınca

Hiçacımıyor. Kanı görmeden anlamıyorum bile. Kesince acıdı mı

Çok az. Hiç acımadı diyecek kadar az. Senin kolun çok acımıştır.

Sen ne diyorsun kardeşim Böyle bir acı olamaz. Olamaz Allah düşmanıma vermesin. Böyle bir acı olabileceğine inanamazsın. Acıdan bayıldım ayıldıkça bayıldım. Ne ilaçlar ne morfinler bana mısın demedi. Azala azala aylar sürdü aylar Her gün çok şükür bugün biraz daha az acıyor dedim ya Kopan koldan geçiyorsun acı tamamen geçene kadar koluna yanamıyorsun bile.

Bir şey demedim. Şöyle bir bana baktı.

Sen gerçekten yaralısın ha. Bugüne kadar bir kişi bile bana acıdı mı diye sormadı be kardeşim ya. Anam babam bile kolum koptu diye koluma yandı da canımı hiçe saydı. Lan ben acıdan inliyorum ah kolu gitti bir kolla ne yapacak diyorlar. Sıçmışım koluna inliyorum ulan duymuyor musunuz

Adamın küfrüne gülmeye haşladım. Neden güldüğümü anladı.

Gülme ya. Çok ciddiym. Sahiden böyle. Sonra yanıyorsun insan kopan koluna yanmaz mı O kol orada yok artık ama sen var sanıyorsun. Sürekli o elimle bir şey almaya çalışıyorum. Biri hir şey mi uzattı. Önce o elini uzatıyorsun ama el yok... Kol yok kol Ama senin için hala var. Anasını satayım hala kol var gihi bir şey yapmaya çalışıyorum bazen. Üç yıl oldu kopalı kolun kendi yok ama içimde bir şey duruyor onun yerinde. Doktorlar normal diyor. Size göre normal ulan Tıbbı göre normal. Bana göre normal değil-Kol koptu o tamam. Makineye kaptırdık gitti. Bu normal-Ama içimde o kolun hatırası var alışkanlıkları var yan

sanki kol asıl dışta değil içte ama dıştaki kopunca içteki kopmuyor. Dıştaki kol şak diye kopup gitti ama içteki yavaş yavaş çürüyecek mi çiçek gibi solacak mı yoksa bu böyle ni gider hep vallahi bilmiyorum. Kimse de sormuyor kardeşim. Ya acıyarak bakıyorlar ya küçümseyerek bakıyorlar. Ne biliyorsun kardeşim Senin hiç kolun koptu mu Nereden biliyorsun da acıyorsun sen nesini biliyorsun da küçümsü-yorsun E madem küçümsüyorsun kopar kolunu öyle yaşa Değil mi ya Kolay mı höyle yaşamak Gel sen yaşa da göreyim bakayım dayanabiliyor musun Ha Canımı sıkın ne biliyor musun Benim bir canım var. Kopmuş gitmiş koluma acıyorlar da henin canıma acıyan yok he kardeşim. Bir can dünyaya kolay mı geliyor Annem hile sormadı ya şu senin sorduğunu. Buldum seni anlatıyorum başını şişirmiyorum değil mi

O bunları anlatırken aklıma hayattaki tek çocukları ölen babaların kendilerini hala haha gibi hissedip hissetmedikleri sorusu geldi.

Hayır şişirmiyorsun. Dök içini. Ben taşırım dedim.

Helal be Şu işte Hepsı hu kadar işte ya Yaşamakta bir şey yok mecbur yaşayacaksın haşka yolu yok zaten. Anlatamamak koyuyor hana. Dert varsa hende var. Acı mı Beterini çekmişim. Kimse henı dinlemek istemiyor arkadaş. Bu nasıl dünya

Kötü bir dünya ağabey... Kötü hir dünya...

Ağzına sağlık. Ama şu kötü dünyayı paylaşamıyorlar arkadaş. Gelsinler benim çektiğim acıyı bir gün çeksınler şerefsizim dünyayı gözleri görmez. Yüzüne tükürmezler yeminle.

Sana hir şey soracağım.

Sor kardeşim. Ne istersen sor. Derdimi dinleyene şu kolumu da hen veririm inan ki

Sana kolunu geri vereceğiz ama koptuğunda çektiğin acıyı bir daha yaşayacaksın deseler. Ne yaparsın

Yüzü birdenbire değişti. Susup kaldı. Uzun uzun düşündü. Sen de nasıl bir soru sordun be kardeşim. Nerden çıktın karşıma

Hiçbir şey demedim. Yanıt vermesini bekledim. Düşünmeye devam etti. Sırtımı sıvazladı.

Kabul derim kardeş... Kolumu geri almak için o acıyı bir daha yaşamaya razıyım. Niye biliyor musun Çünkü o acıyı bir kere çektim dayandım. Bunu bildiğim için bir daha dayanırım. Ama öyle bir soru sordun ki apışıp kaldım. İster man ister inanma kardeş bugüne kadar bu soru bir kez bile aklıma gelmedi. Acım tamamen geçtikten sonra kopan koluma çok yandım her gün yanıyorum ama bir kere bile aynı acıyı yine çekeyim kolumu geri verin demedim. Bundan sonra derim. Sustu derin düşüncelere daldı. Eliyle kopan kolundan geriye kalan bir el kadar yeri sıvazladı okşadı düşünürken. Sonra bana döndü.

Sen bu soruyu nerden çıkardın be kardeşim dedi.

Seni dinlerken aklıma benzer bir soru geldi. Beni bir kız terk etti. Çocukluğumdan beri onu çok seviyordum. Birlikte büyüdük birlikte okuduk ona deli gibi aşıktım ama o beni pat diye terk etti. Senin kol gibi birden kopup gitti. Adı Handeydi. Hande benden kopup gitti ama bir de içimde gitmeyen bir Hande vardı. Tıpkı seninki gibi... O beni terk edince yaşamak istemedim bileğimi kestim. Niye biliyor musun Çok acı çekişordum acıya son vermek için. Şimdi Hande sana geri dönecek ama sen aynı acıyı bir daha çekeceksin deseler kabul eder miydin diye düşündüm.

Vay be kardeşim Sende ne yürek varmış... Ben de sana şunu sorayım Aynı acıyı sana tekrar yaşatacağız. Ondan sonra istersen Hande sana geri dönecek istersen aynı aşkı başka bir [1Zİ3 yeniden tadacaksın deseler hangisini seçerdin Lavin...

Zaman aşka akıyordu içimde. İçim aşka teslim oluyordu çaresizce. Söz geçmiyordu kalbe. Camın yanıyordu. Canım en çok bana yanıyordu. Aşktan canı yananlar yarası beresi olmadığı halde acı çekenlerdir...

Lavine aşıktım ve acı çekiyordum.

Dayanamadım ve sonunda her şeyi göze alarak ona aşkımın itirafı olan bir mail yazdım.

Merhaba Lavin.

Sana susacaklarım var bugün biliyor musun Ve şimdi susuyorum dinliyor musun

Şu günlerde hayatımın en güzel sakarlığını yaşıyorum. Nereden çıka bu şimdi diyeceksin ama... Amasını anlatmak çok zor işte. Aslına bakarsan sakarlık yapmayacak kadar dikkatli biri-yimdir. Fakat bazen insan elinde olmadan düz yolda yürürken bile düşebiliyor. Hayatımın yollar bir sürü engebe t<e tümseklerle doluydu ama senin gelişinle birlikte düz bir yola çıkmıştım. Sen çıkarmıştın beni bu yola. Artık yürümek daha kolaydı...

Ama dedim ya insan bazen düz yolda bile düşebiliyor... Düştüm işte... Takılıp düştüm hem de... Öyle taş kaldırıma falan da değil gözlerine Lavin göklerine... Ama hiç şikayetçi değilim bundan. Bu dünyada gözlerine takılıp kalbine düşmekten daha değerli bir sakarlık yok benim için...

Kalbine düştüm hala düşüyorum Lavin beni tutma. Dü-i Şeyim hep oraya. Ya da tut ama bırakma. Seni tanıdığım günden beri sabahlan uyanınca çiçek gibi açıyor gözlerim. Oroda uzun zamandır sen varsın. Gözlerimde çiçekler gibi açıyorsun Necdet ağabeyimin çiçekleri gibi... Kalbimde senin adınla ğrik-bilen bir bahçe var. Gönül bahçem o benim... Gönül bahçemden bataklığa giden bir yol olsa da o yol razıyım yürümeye. Belki sonunda sen bekliyorsundur beni kimbilir Seven adam umudunu da yanında taşır. Sevenlerin umudu bitmez Lavin... Ve yannı göze alamayan bugünden kaybetmiştir...

Belki bu yol çok uzun bir yol olacak ama şimdilik tek ba-şımayım bu yolda. Tek başına çıkılan hiçbir yol kısa olmaz bilirim. Belki bir gün seninle yürüyeceğiz. Hadi gel ve yürü kalbimde. Bas kalbime ama yaralarımı ezme. Ben hiç incitilmeden sevilmedim. Ama senin için her şeyimi seve seve mahvedebilirim... Kolların dikenli tel de olsa gel sarıl bana. Olsun derim kalbinin güzelliği içindi hepsi bir güzellik bir canı ne kadar yakabilir ki

Belki biraz yaralı olabilirim. Çünkü ben dürüstlüğün affedilmediğ bir dünyadan geldim. İçinde ne olduğunu bilmediğim bir kalp taşıdığım yıllarım oldu. Yüzüme bakınca anlaşılmayan bir dizi hüzn saklıydı kalbimde. Bir gülüşle örtüyordum. Üzgün bir kahkahaydım. İnsanlarla çevrili bir hapisshanedeydim. Yıksam üstüme düşeceklerdi yıkmasam aklarında ezilecektim.

Orada kimse kimseyi anlamıyordu. Eksiklerdi ama farkına varamıyorlardı. Allahım bu insanken neden yanm bıraktın aye sordum Rabbime. Çok acımasızlardı. Kendilerinden başka kimseyi fark etmiyorlardı. Gerçi önemsenmedikten sonra fark edilsen ne çıkardı Umursanmamak nefret edilmekten bile daha gurur kınaydı. Onların içinde iman kendinden uzaklaştırdı.

Keşke ben ben olmasaydım diye sayıkladığım geceler çok oldu. Yalnızlıktan korktuğum için yalnız kalmak istemediğrr gündüzler de... Beni hak etmiyordum sanki. Cayıyordum kendimden. Yalnız kalmak istememem korkumdan değil kendime tahammül edemediğimdendi. Gözlerinin önünde ölüyordum yavaş yavaş ve kimse bunu görmüyordu. Ölürken kimse fark etmiyordu ama öldüğümü herkes biliyordu.

Rüya gibi gerçeklerle uyuyup gerçek gibi rüyalarla uyanıyordum. Her sabah asm kederle yüzleşmemek için bazı geceler uyumuyordum. Hayatta kalan her şeyimi topluyordum ama bir adam edemiyordum. Kimsenin doğru insan olmaya çalışmadığı bir dünyada doğru insanı bulmaya

çalışıyordum. Beni bu kurtlar sofrasından aşkla kurtaracak birinin gelmesini bekliyordum. Beklerken büyüdüm özür dilerim

Daha önce hiç tatmadığım bir duygunun özlemini çekiyordum. İnsan hiç tanımadığı bir duyguyu özler mü Aşk sonsuza olan açlığımızdı çünkü. Ve ne yazık ki aşk ve acı iki ayn başın koyulduğu aynı yastıktı.

Hayatlar geçiyordu içimden birbiriyle yanş yanş. Geçtiğimiz de kendimizdik aslında yenildiğimiz de... Sonra o geldi ve bir kahraman gibi girdi ömrüme. Gözlerine uzun uzun bakacak kadar intihan göze almıştım. Sigara içmek kadar yavaş öldüren bir intihardı onu sevmek. Bilemezdim. Nasıl sevdiğime şahitlik edenler kendi aşkından utanıyordu.

Acemi aşıklar gibi birbirimizle büyüyorduk. Mutluyum diyordum herkese. Ve buna en çok kendimin inanmaya ihtiyacı vardı. Sonram yoktu. Sonsun bir şimdinin içindeydim. Sonum yoktu. Sonum oydu. Bu sonu sona bırakamazdım. Ona yani sonuma sonsuzluğummuş gibi sarıldım. Ama o birden değişti. Başlarken ikimiz de kömürdük ama o sonra kendini elmasa çevirdi. Kara bir elmasa... Düşlerimle çizdiğim hayalleri gerçekler sildi. Yüzü ay gibiydi ama beni hep karanlık tarantıda gizledi. Yeryüzündeki hiçbir hata onun kadar yanlış değildi.

Kalbim çelik gibiydi. Hiç eğilmedim ama hep kırıldım. Çok bekledim dönmesini. Ama dönmedi. Gitti Verdiklerinden çok daha fazlasını alarak gitti. Sevdiğin insanın geri dönmemesi sevmediğin insanın seni vurmasıyla eş değerdir. Oysa ben Bir gün döneceğim olarak duymuştum yüzüme çarparak kapatılan o kapının sesini. Gelmeyeceğini bildiğin birini beklemek nasıl bir şeydir bilir misin Lavin Buluşacağınız hiçbir yer yoktur ama her yerde onu beklersin.

O artık Belki bir gün geri döner cümlesindeki imkansızlıktı benim için. Film bitmişti işte. The End yazısı görünmüştü. Geldi önce kalbimi okşayıp durdu sonra okşadığı yerden vurdu. Kocaman sustum sonra. Susmak kocaman bir çığlıktır. Son bir cümledir içinde o da yarım kalır...

Gittiğiyle de mutlu olacağını sanmıyorum. Birlikte yeşerttiğimiz anılan kimbihir kimlerle solduracak1 Ve vicdanına hiç sormayacak kimlerin uğruna kımlen yitirdiğini... Bir şairin dizlerinde uyumak isterken o şairin dizelerinde kanıyor şimdi. Benden sonra yaşayacağı aşklar bana biçtiği değeri de gösterecek.

Sustum anlamadı konuştum duymadı yazdım okumadı. Onun aşkı dublajhydı Kalbimin sıcakını nasıl hissedebilirdi kı başka gönüllerin gölgesinde üşürken İçim yanıyordu benimse... Ve kimseye ellerini ısıtması için izin vermedim beni yakan ateşte.

Onu unutamadığım her gün hayat ondan yanaydı. Ve ben artık gitmeliydim. Ölümüne bile yaşayanların kullandığı yoldan gidilirdi. Gitmenin yaran kalmanın zararından daha çoksa gideceksin Gövdene güveniyorsan kollannı budamaktan korkmayacaksın Alın yazımın üstüne bir çizgi çektim ve gittim. Ama ölemedim ki hala durur bileğimde izi... Sonra hayatı yeniden sorguladım. Böyle zamanlarda insan hassas ve içine kapanık oluyor. Düşerken kimin ittiğini değil kimin tutmadığını sorguluyor.

Sonra başkaları geldi işte. Oysa ben kaybolduğum yolda bana yol gösterecek değil benimle kaybolacak binlerini anyondum. Aşka eksiksiz aramamayı da öğrenmişim... Ürkek ve telaşsız adımlarla yaklaştım gözlerine. Çünkü bir kez bile olsa bir yalana kanınca insan kalbi doğru olanı da bin kez düşünüyordu. Ve ben hala aşka inanıyordum içimden geliyordu inanmak. Duygular içten gelir ve gözlerde durur... Gerçek aşık içinden geldiği kadar aşıktır diğerleri elinden geldiği kadar. Ve aşık olmak isteyen herkes bir gün mutlaka katilini bulur. Ne de çabuk unutuyor değil mi insan daha önce de güvendiğini

Ben dudağımda bir vişneçürüğü ile gelmiştim onlarsa hayatı bembeyaz bir gömlek gibi taşıyorlardı üzerlerinde. Leke-leyemezdım onları. Hakkım yoktu buna. Ki dudaklarımdan önce bileğimdeki kan öptü onların dudaklarını... Gözlerimin rengi aşk olsa da manası terk edilmekti. Bu oyunda bana bu rol verilmişti. Ve bu hikayeyi bileğimden akan kan çizmişti. İçimde patlayan yanardağ onları da yakıyordu. Beni kimseyle yan yana getirmiyordu. Kabullenmem gereken buydu.

Doğru sorulara yanlış cevaplarla gidilmezdi. Vazgeçtim her şeyden. Kendimle kaldım yine. Kendime kaldım yine. Hayat bana bu yalnızlığı bir dolu tecrübeyle vermişti. Artık hayat tecrübesiyle dolu bir yalnızdım. Her şey vardı içimde ama bir ben yoktum. Her şeydeydim ama hiçbir şeydim...

Aşkla arama yine mesafeler koydum. Mesafeler yakınlığı sevmez. Uzak durdum inanmadığım bir şarkıyı her sabah yeniden söylemek gibiydi hayat. Dudakları bile dudak büküyordu insanın dilinden dökülen mısralara.

Sonradan diye bir yer varmış ve her şey orada öğreniliyor-muş. Sonradan öğrendim bende. Aşkın sonradan öğrenildiğini daha sonradan sabun selametini çok sonradan öğrendim. Çünkü sen daha gelmemiştin.

Eksik bıraktığımız doğrular zamanla kusursuz yanlışlara döner. O yüzden ayrılıklar bile yarım bırakılmamalı. Bir zamanlar seni tamamlayanlar seni terk edip gidince senin de onları öldürmen gerekir içinde. Yaralı bıraktığın her duygu Zamanla seni öldürür çünkü. Böyle düşünmeseydim gönde-remeyecektim onu içimden.

İçimden koparıp atmak zorunda olduğum insanlar giderken benim bir parçamı da götürmüşlerdi kendileriyle birlikte. O yüzden her ayrılık biraz eksilmektir. Eksiktim. Ve tam o anda sen geldin. Aşka varışım aşka barışım oldun. Küsken birden oyun oynamaya başlayıp küslüğünü unutan çocuklar gibi olduk aşkla. Ah aşk nasıl bir şeysin sen Adın nasıl bir emir Nefessiz kalmak varlığınsa nefes almak yokluğun biri yokken biri varken acı verir.

Kaderin de bana benziyordu. Sen de kaniyordun. Benzer yaralar açılmışsa kalplerde bütün şiirler aynı yerden kanatırdı. Sana bakınca kendimi görüyordum kendime bakınca seni.

Sen benim dünyayı gören gö^lerimsin arak. Bu saatten sonra ellerim kimseye yakışmaz. Hiçbir elde sende durduğu gibi durmaz. Başka bir şair yazmış mı bilmiyorum ama aşk bir pişmanlık değil midir tekrar tekrar özlenen... Benimle bu pişmanlığa var mısın

Kalbin bir uçurum kıyısı bana. Bense kenarında oynayan çocuk... Kapılarım var benim kapalı. Üstüme üstüme adınla örttüğüm. Örttüğçe kendimi içerde kalbimi dışarda bıraktığım... Kilit üstüne kilit vurulmuş. Ve tek bir anahtar var onları açan... Gözlerin...

O kapıların ardındaki uçuruma attım kendimi. Kendim atladım gözlerinden o derinliğe sırf sen beni itme diye. Ölmek de olsa sonu. Hazırladım sonumu. Sevmişsen yanmaktan korkmayacaksın Tırtıl olarak yaşadığına üzülmeceksin kelebek olarak öldüğüne sevineceksin

Zaman geçmiyor sen geçiyorken aklımdan. Tek bir Evet yeter aklımı almaya. Yann hangi acıya uyanacağımız belli değil ne olur sev beni usulca.

Kimisi elde ettiğini hak etmemiştir kimisi hak ettiğini bile elde edememiştir. Dünya adaletsiz bir yerdir. Benimle bu adaletsizliğe Dur der misin

Seni sevince bulutlar mı iniyor başıma ben mi çıkıyorum onların yanına anlamıyorum. Seni sevince Keşke yerinde olsaydım dediğim kimse kalmıyor yeryüzünde. Seni sevince kendisiyle kavga etmeden kendini keşfedebiliyor insan. Kendi ırmağında yüzüyor yürüdüğü yolun farkına varıyor. Seni sevince acı çekmeyi unutup insan nefes değil hayat çekiyor ciğerlerine. Kendi kimliğine bakıp senin adını görüyor. Seni sevince efendiliğim bile şımarıyor. Az çoktan daha çok oluyor seni sevince.

Sen bana düşlerimin hediyesisin. Sen bana bu dünyanın veremeyeceği her şeysin. Mutluluğu yakında aramaksın sen. Gülmek için gülüşünü düşünmek bile yetiyor. İftarı olmayan bir orucu tutmak gibi seni sevmek seninle mutlu olmak için sensizliğe dahi razı olmak...

insan sevdiğinde kendini tanır. Seni seviyorum demek bir ömrü özetlemektir. Seni seviyorum Lavin Ben değiştim umarım talihim de değişir. Senin tek gerçeğin olmak istiyorum başkalarına yalan olsam da önemli değil.

Lütfen gülüşümdeki ateşi kalbinde söndürme. Seninle mutluyum ve bu anlan tüm hayatıma yaymak için acele ediyorum. Belki aldığım ilk nefes değilsin ama verdiğim son nefes olman tek dileğim. Yeter ki sev beni bedelini kendimle bile ödeyebilirim. Bana her şeyinle gelemesen bile bende kalan kırıntılarını her şeyim yapabilirim.

Kalbim buzdan bir ev ve içinde bir adam seni bekliyor. Geleceksen acele et çünkü yaz geliyor...

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ellerim titriyordu. Maili gönderip göndermemekte tereddütlüydüm. Acaba yanlış bir şey mi yapıyordum Fakat Ne olursa olsun. En fazla her şeyimi kaybederim ve ona değer dedim. Bu mail bugün geçirdiğimiz günün üstüne sıcağı sıcağına gitmeliydi. Teknede tek kollu adamla karşılaşmam boşuna değildi ve bence bir işaretti. İçten dua ederek maili gönderdim. Sonra beklemeye başladım. Cevap gelene kadar onu aramayacaktım. İçimi olduğu gibi dökmüştüm. Bunların üstüne hiçbir şey söylenmezdi. Ne dakikalar geçti ne saatler... Heyecanla beklediğim yanıt gelmedi. Vakit geçtikte heyecanım kaygıya dönüştü. Sonra umutsuzluk tekrar kapımı çaldı içim içimi yiyordu. Sabaha kadar gözüme uyku girmedi. Kulağım telefonun kısa sinyal sesindeydi her seste heyecanla dirildim ama hep başkalarından gelenlerdi...

Sabah tükenmiş bir halde ezanı dinledim. Umutsuzluk günahdır diyerek tekrar dua ettimse de nafiye. Tam üç gün bekledim onu aramak için. Neler geçmiyordu ki içimden. Belki evde bir şey olmuş o yüzden yanıt vermemiştir diyordum. Belki maili bir nedenle görmemiş henüz açmamıştır belki de... işte böyle sıralıyordum sonra başa dönüyordum ama hiçbir yanıt gelmiyordu. Perişan olmuşum ölü gibiydim iştahım kesilmişti yediğimin içtiğimin hiç tadı yoktu. Beni gören Ne oldu sana diyordu. O kadar açıktı perişanlığım.

Onu aramak için yanıp tutuşuyordum. Öte yandan korkuyordum. Sonunda acım korkuma ağır hastı ve aradım. Ellerim titriyordu dudaklarım titriyordu. Açarsa sesim titreyecek konuşamayacaktım ama olsun Belki tersine ağzından çıkacak bir söz beni kendime getirecek mutluluktan uçuracaktı. Ne var ki açmadı. Korkuyu yenmişim olan olmuştu birkaç saat sonra tekrar aradım ve birkaç saat sonra bir daha. Hiçbirini açmadı. Geri dönmedi. Derin bir sessizliğe gömülmüştü. Ya da benden kaçıyordu... Yığılıp kaldım artık. Kalbim Lavinin aşkıyla doluyken şimdi kendimi boş bir çuval gibi hissediyordum. Beni Lavinden başkası teselli edemez bir daha ayağa kalkamazdım. Acaba zamanlama hatası mı yapmıştım Doğru insanı yanlış zamanda sevmek doğruya giden yanlış bir yola girmek gibiydi... Bir mum gibi yana yana tükendim bittim. Sonuna geldiğinde alevi büyüyen dinginliğini yitirip delicesine dalgalanan bir mum gibiydim ve Lavin bu ateşi ne görüyor ne de sıcaklığını hissediyordu. Söndüğünde soğuyacak kalbim belki buz tutacaktı. Belki beni ölüme terk etmemişti ama kucağıma bırakıp gitmişti.

Tabii Ayça fark etmişti halimi. İlk gün yani Lavine mektup yazdığım gecenin sabahında bana şöyle bir bakıp Ne oldu Neyin var senin diye sormuştu.

Hiç dedim. O kadar.

Kolumu tuttu. Nasıl hiç Çok kötü görünüyorsun Kaan. Ne oldu Söyle bana.

Hiç dedim ya Ayça. Galiba en doğru cevap bu

Gözlerimin içine baktı.

Lavin mi diye sordu.

Evet Lavin... Daha doğrusu ya Lavin ya da hiç.

Hmınm... Ateş bacayı sarmış. İntihar ettiğinde bile seni bu kadar kötü görmemiştim Kaan. O zaman yüzün de

gözlerin de çok karanlıktı. Şimdi yüzün karanlık ama gözlerin yanıyor gibi ışıltıyor. Bu ne hal T Sonra konuşuruz dedim.

Sonra konuştuk. Günler sonra. Günlerim gecelerim daha karanlıktı. Yüzüm daha karanlıktı ve o her gün Hani konuşacaktık Ben buradayım bekliyorum diyordu.

En sonunda Bir mum gibi eriyorum. Mum dibine ışık vermez yüzüm o yüzden çok karanlık. Ben aynaya bakarken gözlerimde bir ışık göremiyorum. Senin gördüğün tükenmeye yüz tutmuş bir mumun son alevi olsa gerek dedim.

Şunu bana baştan anlatsana şair bey dedi.

Ben de anlattım. Zaten tahmin etmiş.

Biraz daha bekle. Biraz sabret. Hemen böyle umutsuzluğa kapılma kendini tüketme dedi.

Sanki elimdeydi

Bu arada Ayça liseden bir arkadaşıyla yeniden görüşmeye başlamış ve aralarında bir aşk alevlenmişti. Neşeyle anlatıyordu ilişkilerini sürekli telefonla konuşuyor yazıyordu her fırsatta görüşüyor ve baş başa bir yerlere gidiyorlardı. Haliyle daha az görüşüyorduk. Bu ilişki ona çok iyi gelmişti Ayça bu kadar mutluyken onu sıkıntılarımla boğmak istemiyordum. Zaten o da eskisi kadar üstüme düşmüyordu. Ben de istemezdim bunu. İşe gitmek de gelmiyordu içimden Ayça olmasa belki evden çıkmazdım. Her geçen gün biraz daha sararıp soluyordum.

Geceleri kabuslar görmeye başlamıştım. Gecelerim daha karanlık ve korku doluydu. Acım her gün katlanıyor yüzüme vuruyordu. Oysa ben kötü olabilecek hiçbir şey yapmamıştım. Sadece aşkımı itiraf etmiştim. Onu bu sessizliğe

Kahraman Tareoğlu // Yarah 195

taşıyacak ne olabilirdi ki yaptığımda Şaşkın kararsız ve üzgündüm. Baştaki umutlu bekleyişimin yerini yenik orduların çaresizliği almıştı. Hep verdiği kadarını alan hayat şimdi verdiğinden çok daha fazlasını geri istiyordu.

Yokluğu umudumu eksilteceğine büyütüyordu. Estiğini bilmeyen bir rüzgarı hep aynı yerde durduğu için doğduğunu ve battığını anlamayan bir güneşi bekler gibi bekliyordum onu. Evet o hep aynı yerdeydi. Güneş gibi... Ne doğuyor ne batıyordu. Öylece kendini yakmaya devam ediyordu. Ben de yana yana çevresinde dönüyordum. Dünya dönerken ona yaklaşıp uzaklaşıyordu sadece ve kalbim de dünya gibiydi. Ona yaklaştıkça içim ısınıyor ondan uzaklaştıkça üşüyordu. Kendi eksenimde döndükçe onu batırıyor onu çıkarıyordum.

Belki o bütün bunlardan habersiz durup bekliyordu olduğu yerde. Ona gelmemi bekliyordu... Beni yakmayı... Ama ben ne yapacağımı bilmiyordum. Birkaç kez buluştuğumuz mekanlara gidip onu bekledim. Gelmedi. Defalarca aramama rağmen açmadı telefonunu. Facebook sayfasına giriyordum neler yaptığını bilmek için. Nereelerde ne haldeydi Ama mektubu gönderdiğim günkü gibi duruyor hiçbir şey paylaşmıyordu. Her şey o gecede donup kalmıştı. Ben olduğum yerde eriyordum. Acaba o da benim gibi eriyor muydu Benden ötürü ya da benim tetiklediğim başka bir nedenle Tek kollu adam

En beteri anlaşılmamak en beteri derdini dökememek demişti. Bu daha beterdı. Şimdi onun ne halde olduğunu hiç bilmiyordum.

Acaba Lavin de bir kol gibi kopmuş muydu benden Hastanede gözünü açmış ve felç geçirmiş biri gibiydim. Bir kolum koparcasına sızlıyor acısından duramıyor ondan başka bir şey düşünemiyor ama başımı kıpırdatamadığım için kolum yerinde mi değil mi bilmiyordum.

Ayçanın sevgilisi Mert Londra da yaşıyordu ve orada dayısıyla bir Türk lokantası işletiyordu. Mert yeni bir lokanta açmak için buradan iki usta ve birkaç kalfa bulmaya gelmişti. Dekorasyon için burada özel masalar sandalyeler şark köşeleri için sofralar yaptırıyor eski halı ve kilim topluyordu. Ayçanın teyzesi antikacı eniştesi de folklor araştırmacısıydı. Üçü de Merte yardımcı oluyordu. Hiç yoktan İstanbuldayım. Bir iki ay kalacağım. Görüşelim. Selamlar sevgiler mesajı atmış. Ayçamn teyzesi ve eniştesinin kendisine yardımcı olabileceğini tabii ki beklememişti. Buluştuklarında Ayça yardım teklif etmiş bu vesileyle buluşup birlikte gezinirken aşkı bulmuşlar ve şimdi evlenmeye karar vermişlerdi. Londraya birlikte gidecekler ve orada yaşayacaklardı. Ayça havalarda uçuyordu bense dibe vurmuştum.

Ayça ve Mert hemen nişanlandı. Once burada yıldırım nikahı kıyacıklar sonra bir de Londrada nikahlanacaklardı. Düğün ve balayım da orada yapacaklardı. O dönemde Ayça bu kadar mutlu olmasa ben de dostumun yanında olmak zonanda hissetmesem kendimi bırakırdım. Belki intihar ederdim. O ka-dannı bilemiyomm ama Ayça bu kadar mutluyken hayatının en mutlu günlerini yaşıyorken kendi derdime yanmaktan utanıyordum. Hayatımı olmasa bile hayata dönüşümü ona borçluydum. Harika bir dosttu. Mert de ona yakışır ve güvenilir bir yoldaştı. İkisi adına sevinçli kendi adıma kederliydim.

Lavine biraz da bu yüzden tekrar tekrar aradım bulduğumuz yerlere gittim onu bekledim. Ayça ve Mertin mutluluğu bana tekrar umut tekrar cesaret veriyordu ama sonuç yine hüsrandı. Nişanlarında yüzüm gülmüyor zoraki sırıtıyordu. Dudaklarımı zorla kıvırıyordum gülümser görünmek için. Ayça bunu fark etmiş beni yukarı çekmek için inceden alay etmişti-

Seviyorsan git konuş bence.

Öyle yapmaya çalışıyorum ama olmuyor ki Arıyorum yanıt vermiyor. Bulduğumuz yerlere gidiyorum yok. Ne yapayım Evini mi basayım

O kadarını sen bilirsin.

Şimdi yanımda olmasını ne kadar isterdim bilemezsin. Bilmez olur muyum Kaan Geldiğin için çok teşekkür ederim. Seni iyi tanırım. Şu durumda hiç kimse seni kabuğundan çıkaramazdı. Sen kendin geldin. Bunu hiç unutmayacağım dostum. Gidiyorum ama sen Londrada bir evin var say. Sana kapımız daima açık kalacak.

Teşekkür ederim Ayça. Size ömür boyu mutluluk diliyorum.

Nişan yapmadan önce nikah dairesine başvuru yapmış gün almışlardı. Bir hatta sonra sade bir törenle evlenecek sonra Londraya gideceklerdi. Beni de çağırdılar. Bizimle gel dediler. İkisine nazikçe teşekkür ederek geri çevirdim. Fakat ikisi de ciddiydi. Açılacak lokantada çalışırsın kalacak yerin hazır dediler.

Teklifiniz beni çok mutlu etti ama yeni evlenmiş bir çiftin yanında somurta somurta oturup tadınızı kaçırmak istemem. Belki ileride gelirim.

Bizim evde otur demiyoruz. Sana daima kapımız açık o ayrı. Restoranda çalışacak ustalar ve kalfalar için evler hazır. Sana da yer var. Daha ne istiyorsun

Lavin diyemedim.

Ayça nikah şahidi olmamı istedi. Bu bana çok gurur verdi. En yakın dostumdu ancak bu teklif yani nikah şahidi olmamı istemesi beni kabuğumun içine girmekten alıkoymak içindi biraz da. İkisine minnet borçluydum. Hayatımın en karanlık döneminde mutluluklarını benimle paylaşarak bana moral veriyor ve destek oluyorlardı.

Eve dönerken Necdet ağabeye uğradım. Halini hatırını sordum. Çiçek sipariş ettim. En yakın dostumun evleneceğini ve nikah şahidi olacağımı söyledim. Ayça için çok güzel bir çiçek istedim. Bir gelin çiçeği ayrıca masaya bir çiçek. Nikah masasından Londraya götürüp evine koysun istiyordum. Necdet ağabey Seve seve Kaan dedi. Ben müsaade isteyip kalkacaktım ki iki çay söyledi. Hayırdır evlat Ne zamandır selam verip geçiyorsun. Hiç sohbet etmedik. Gene neler oluyor bakalım dedi.

Hiç ağabey hem mutluyum hem de biraz kederli dedim. Kim için mutlusun kim için kederli diye sordu.

Ayça için mutluyum kendim için kederliyim.

Peki bunun sana bir yararı var mı

Neyin. Kederli oluşumun mu

Evet. Keder sana ne kazandırdı

Bilmiyorum. Biraz yazmaya yaradı. Belki gelecekte büyük bir şair olurum hepsini kederlere borçlu olurum.

Belli belirsiz güldü.

Kedersiz şiir yazılmıyor mu Büyük şairler en kederli insanlar mı

Benim okuduklarım hep öyle.

Sen onları seçiyorsun. Kederlenmeyi seçtiği gibi kederle yazmayı ve kederli şairleri okumayı hep sen seçiyorsun. Bir şair kederli olduğu için değil şiir yazarken mutlu olduğu için şiir yazar. Sen de yazarken mutlu olmuyor musun

Yazarken değil ama yazmayı bitirince mutluluk duyuyorum. Ama o bir mola gibi.

Mola mı Sen nereye gidiyorsun evlat

Bilmiyorum Necdet ağabey.

Aferin sana. Gidiyorsun ama nereye gittiğini bilmiyorsun öyle mi

Galiba öyle be ağabey Ne yapacağımı bilmiyorum. Affedersin bok yeme otur diye bir laf vardır.

Nereye gittiğini bilmiyorsan bok yeme otur

Anlayamadım ki

Şiir yazarken mola veriyorum demedin mi Yaz işte. Kederleneceğine otur şiir yaz. Her ne yazıyorsan yaz o kadar Yaz geçsin. Yaz birsin. Kederin kime ne faydası var

Haklısın ama olmuyor işte ağabey. Bir aşk mektubu yazdım o gün bugündür hiç ses seda yok. Ben şimdi nasıl yazayım Yazmaya mı küstün

Hiç aklıma gelmemişti. O günden beri hiç yazmamıştım. Galiba küsmüşüm ağabey. O mektubu yazdıktan sonra bir satır bile yazmadım.

Yani o gün bugündür sende de hiç ses seda yok. Öyle mi Aynen öyle ağabey...

Peki yazmadığın için kederliysen yazana kiistüvsen yani kendine küstüysen ve kederin de o yüzdense eğer yazmadan nasıl bileceksin

Sen de ağır soruyorsun be ağabey

Bizim zamanımızda bunlara kazık soru derlerdi. Daha eskiler ahret sorusu derdi. Sen bunu biraz düşün. Eskiler boşuna ahret sorusu dememişler. Çünkü her şeyin hesabı görülecek orada. İnsana kederi de sorulur.

Kederlenmek günah mı yani ağabey

Günah demek büyük laf etmek olur. Boyumu aşar. Ama neden günah olmasın diye sorarım. Sen düşün artık. Umutsuzluğa düşmek Allahı unutmaksa kederlenmek de Ondan saklanmak değil midir Ah ağabey Darmaduman ettin beni...

Cayır cayır yakıyorsun kendini. Tabii darmaduman olursun.

Eve gidip yazmak istedim ama içimden gelmedi. Çünkü ne yazacağımı biliyordum öte yandan ben yazacağımı yazdım diyordum. Her şeyi yazdım Lavine. Benim için defter kapanmıştı. Ne var ki bazen artık çok geç demek için erkendir. Onu görmek için bir şansım vardı. O da onun her ayın son cumartesi günü yaptığı mezar ziyaretine giderken kullandığı yolda beklemektir. Karşısına çıkıp beni affetmesini isteyebilirdim. Ayaklarına kapanıp yalvarabilirdim bile. Gururumu hiç düşünmeden ayaklar altına alabilirdim. Kendimi hiç (sayabilirdim. O artık kendime ihanetimdi.

Yapmadım. Yapamadım. Bana zül geldi onu yasına giderken beklemek... Ona son satırlarımı yazarken ellerimin titremesini es geçmemeli dikkate almalıydım. Aklıma geldi yanlış yaptığım ama aşk bazen yanlışları doğru gibi gösterebiliyor insana içimden bir ses Ben sana söylememiş miydin diyordu. Çok garip bir tecrübeydi başı olmayan bir aşkın sonunu bilmek.

Yüreğimin en manzaralı yerinde bir boşluk büyüyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Çare gelmiyordu aklıma. Çare bil-nemenin bir çaresi var mıydı Bir aşk gelip devrilmişti içime de içimden çıkıyor ne de çıkabiliyordum içinden. Kaçıp git-lek istiyordum uzaklara. Ayça ve Mertin teklifi boşu boşuna elmemiş olabilir. Kaçmak kendini fedadır bazen. Kendimi da etmek istiyordum ayrılığa. Başka türlü yol değil gibi diyordu bana. Gittiğime değerdim umarım.

Belki de gitmemeliydim. Olacakları sabır ve sükûnetle beklemeliydim. Elbet bir haber gelecekti ondan. Ya da kendi gelecek elimi tutacaktı. Karanlığımı aydınlatacak ve ışığım olacaktı. Öyle ya Bende bu karanlık olmasa ondaki ışık neye yarayacaktı

Ama şimdilik karanlığımı beklemeliydim. Işığı beklerken karanlıkta yürümeyi öğrenmeliydim. Kaderime isyan etmemeli gerçeği tüm çıplaklığıyla böyle kabullenmeliydim. İnsan kabul ettiğine isyan eder mi

İçimde yine hir ölüm büyütüyönüm. Bu kez bunu yaşayarak yapıyorum. Her seven kendi sonu için vardır. Kendi sonumu hazırlıyor olsam da onu sevmekten vazgeçmeyecektim. Çünkü vazgeçmek dayanamayanların işiydi. Dayanabilecek kadar vardım. Sadece şunu merak ediyordum yolu sevgiden geçenler neden hep kayboluyordu

Günler ezerek geçiyordu. Umudum azalmaya başlamıştı. Attığım hiçbir mesaja geri dönmedi. Yeniliyordum. Ayçanın düğün günü gelip çatmıştı. Önce berberde tıraş oldum sonra takım elbisemi kuru temizlemeciden aldım. Evde giyindim aynada kendime baktım. Nasıl görünüyordum En yakın dostumun nikah şahidi olurken yüzüm gülmeliydi. Son bir kez mesaj attım. Eğer yanıt gelirse mutlu çıkacaktım evden. Gerçekten yüzüm gülecekti orada. Ama yine gelmedi.

Ben şimdi ne yapacaktım Bugünü bir karar günü olarak kabul etmiştim. Bugün karar verecek ve sonra ya kalacak ya da gidecektim. Gitsem de kalsam da ne olacağını bilmiyordum. Acaba kaderim beni yine başka duraklara mı savuracaktı. Başkalarıyla mı olacaktım merhem niyetine Başkalarını mı sevmeyi öğrenecektim hir daha Elbette sevebileceği birini bulabilir insan. Ama önemli olan asla terk edemeyeceğin birini bulmaktır. Hayır Vazgeçmeyecektim ondan. Ben ancak ona dokununca kendine tutunabilen biriydim. O olmadan nasıl ayakta kalabilirim Bana bir cennet vaat etmesine gerek yoktu. Ben onun cehennemine bile razıydım.

Kararımı vermiştim. Ne olursa olsun çıkacaktım karşısına Hayatta her şey ters gidiyorsa sen de geri vitesle takacaksın

İki elimde iki çiçekle gittim nikah salonuna. Saksıdakini I masaya özenle koydum diğer çiçeği yüzünde güller açan i Ayçaya verdim. Gelinlik ona ne kadar yakışmıştı Gözle-k rim yaşarmıştı. Ne kadar sevinçten ne kadar kederden bi-I lemedim. İkisi birbirine karışmıştı. İlk kez nikah masasına I oturmuş ve onlar için evet demiştim. Belki benim kaderim P böyle başkalarının mutluluğuna şahit olmak ve onlar için | hamd etmektir. Tören bitince tokalaşıp öpüştük î Tebrik ederim Ayça. Sizin adınıza ne kadar mutluyum anlatamam. Size ömür boyu mutluluk diliyorum. Masadaki çiçeği benim için yeni yuvana götür lütfen. Nasipse koklamaya geleceğim. Yalnız başıma ya da Lavinle. Bir başkası olamaz dedim.

Bana sınıksız sarıldı. Ben de sana ömür boyu mutluluk diliyorum dostum. Yalnız kalsan da Lavin ile olsan da başkasıyla olsan da... Her ne olursa olsun mutluluk seninle olsun. Ama inşallah sen ve Lavin için kabul olur bu duam dedi.

Mertle sarıldık. Aynısını senin için diliyorum Kaan kardeşim dedi. Teklifimiz daima geçerli. Sana kapımız her zaman açık. Yerin hazır. İster bizimle yaşamaya ister misafirimiz olmaya gel. Seni en kısa sürede mutlaka bekliyoruz. Ona teşekkür ettim.

Mutlaka geleceğim. Galiba yalnız geleceğim dedim. Derdimi biliyordu.

Her nasılsan öyle gel dedi.

Bu Mevlananın unutulmaz sözüydü. Ancak bir mezarın söyleyebileceği bir sözdü bu. Ben de gidersem mezarıma gider gibi gidecektim uzaklara.

Ertesi gün ayın son cumartesisiydi. Lavin mutlaka mezarlığa gider sonra Üsküdar'da oturur Kız Kulesine bakarak çay içerdi. Nerede olacağını biliyordum. Onu her yerde aramış bulamamıştım. Bir tek o gün nerede olacağını biliyordum. Bunu bile bile oraya gitmek belki her şeyi yerle bir ederdi. Belki onu kırdı ama başka çarem yoktu. Benimle konuşmasak istemese bile hiç değilse ona veda ederdim.

Gitmeye karar verdim. Onu mutlaka göürdüm orada ondan özür diler onunla kısacık da olsa konuşur ve Arafta beklemeye hir son verirdim. En beteri hıyle Arafta beklemektir. Benimle konuşmak istemezse uzaklara gideceğimi söyleyip veda edecek ve Londraya gidecektim. Bu kararı verince içim ferahladı. Beni hoğan keder duman oldu. Sadece heyecan vardı içimde buruk bir heyecan. Bir umut her şeye rağmen son hir umut vardı.

Necdet ağabeyin söyledikleri geldi aklıma. Verdiğim kararla birlikte keder dağılmış yerini son bir umuda bırakmış içim ferahlamıştı. Demek ben saklanıyordum... İmkansız yakın bir umut ışığı bile güneş gibi parlıyordu karanlık koyulaştıkça. Beni en çok korkutan Lavini tümüyle kaybettirecek bir şey yapmaktı. Tam da bunu yapacaktım. Çaresizliğim beni cesarete hatta cürete sürüklemişti. Bu vesileyle ipler tümüyle koparsa onu yalnızca kaybetmiş değil ayrıca bunu hak etmiş olacaktım. Yani hir kırgın olarak sürdürdüğüm hayatta tam anlamıyla hir mağlup olacaktım. Hande beni terk edince kendime hiç kabahat bulmamıştım. Fakat yarın Lavin son noktayı koyarsa kendim etmiş ve kendim bulmuş olacaktım. Asıl korktuğum buydu ve hemen anlamamıştım. Lavini gördükten sonra hem de haftalar sonra anladım. Ama ne haftalar O gün kıyamet koptu İkinci kez ölüme gittim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Araha tuzla huz olmuştu. Kaan baygındı Lavin şoktaydı. Çevreden yardıma gelenler Lavini hemen çıkardılar ama Kaan sıkışmıştı. Lavin çenesi titreyerek Kaan iyi misin Kaan lütfen ölme diyordu.

Sürekli bunu tekrarlıyordu. Bir kadın onu kendine getirmek için tokatladı sonra yüzüne kolonya sürdü. Ambulans gelene kadar oturması için bir sandalye getirdiler.

Ona geçmiş olsun diyor iyi misiniz diye soruyorlardı. Lavin sadece başını sallıyor herhangi bir yanıt vermiyordu. Arabada sıkışan Kaanı çıkarmak için uğraşanlar onun yaşadığını söyledi. Lavin bunu duyunca ağlamaya başladı. Az önce kolonya süren kadın ona tepeden tırnağa baktı. Vücudunda bir çizik bile yoktu. Hiçbir yeri kanamamıştı. Tuzla buz olan arabadan sağ çıkmasına hayret ediyorlardı. Arabanın çevresinde toplanıp bakanlar verilmiş sadakası varmış diye konuşuyorlardı aralarında.

Ambulans geldi. Lavin Kaanı orada bırakıp gitmek istemedi ama kendisini hemen hastaneye götürdüler. Kaanı çıkarmak için de ezilip bükülen kapıyı ve direksiyonu testereyle kestiler. Ondan sonra çıkarabildiler ve onu da ambulansla gönderdiler.

Hastanede doktorlar Lavinin bütün eklemlerini muayene edip röntgen ve MR çektiler. Sonuç çıkana kadar beklemesini söylediler. Bu sırada Kaan getirildi. Kendinde değildi. Vücudunda hiç yara bere yoktu ama beyin kanaması geçiriyor olabilirdi. Hemen yoğun bakım alındı. Onları ambulansla getirenler arabanın halini gördükleri için hayret içindeydi.

Doktorlar Kaanda beyin kanaması teşhis ettiler ama başında ne bir yumnu ne de bir darbe izi görmüşlerdi. Onu hemen ameliyata aldılar. Hiç darbe izi olmadığı için durumu hakkında kesin bir şey söyleyemiyor elimizden geleni yapacağız siz de dua edin hayati bir tehlike muhtemel diyorlardı. O an Lavin beyninden vuruldu. Buz gibi oldu. Sonra yoğun bir ateşle bütün buzlar erimeye çözülmeye başladı. Lavin de yirmi dört saat hastanede gözlem altında tutulacaktı. Kazada bir çizik hile almaması mucizeydi ama yine de dikkat edilmeliydi. Sarsıntıdan ötürü bir iç kanama olabilirdi.

Kaan ameliyattayken Lavin durup durup ağlıyor yaşaması için yalvarıyordu. Kaanın telefonu arabada parçalanmıştı. Lavin Kaanın yakınlarına haber vermek istiyordu. Çantasından telefonunu çıkarıp Facehooka girdi Kaanın duvarına trafik kazası yaptığını yazdı. Yaklaşık bir saat sonra Kaanın şirket arkadaşları geldi. Onlara kazayı ve durumunu anlattı. Ayçanın bir gün önce evlenip Londraya gittiğini öğrendi. Eğer durumu bilirse perişan olurdu. Arkadaşları ona haber verip vermemek konusunu aralarında tartıştı ve sonunda beklemeye karar verdiler. Hele ameliyat bitsin dediler.

Sonra Yasin geldi. Lavin onu görünce boynuna sarılıp hüngür hüngür ağladı. Kaan için çok üzgün ve çok kaygılıydı. Yasin en son gerçekleşen karşılaşmadan sonra Kaanla görüşmüş Kaan ona Lavinle tanıştıklarını ve aralarında özel bir arkadaşlık olduğunu söylemişti. O gün birbirlerini tanı-mıyormuş gibi yapıp Yasininden bunu gizledikleri için özür dilemişti. Hatta daha sonra Yasin Kaanın Lavine karşı hissettiği aşkı onun konuşmalarından sezinlemiş. Açıkça söylemese bile o gizli aşkı biliyor gibiydi.

Doktorlar Lavine bir gün hastanede kalmasını söylemişti içi içini yiyordu böyle eli kolu bağlı beklemeye katlanamı-yordu aklını kaçıracak gibiydi.

Yasin Hiç düşünme. Sadece dua et. Sığınmaktan başka çaren yok dedi.

Haklıydı ama Lavin kendinde değildi. Doktorlar dinlenmesini söylediği halde yerinde duramıyor hastanede dört dönüyor koridorda volta atıyordu.

Lavinin annesi ve babası Şiledeki yazlık evlerindeydi. Hafta sonunu orada geçireceklerdi. Kaza geçirdiğini onlara haber vermedi. Kaan için o kadar kaygılı ve duygulan o kadar karışık ki şimdi onlar da gelsin istemiyordu. Kazayı öğrenirlerse hemen gelir bütün akrabalara haber verirlerdi. Konu komşular da eve doluşurdu kesin. Gelenin gidenin arkası kesilmezdi.

ikinci kez kaza geçirmişti yine ailesinden saklıyordu iki kez kaza geçirmişti ve ilkinde sevgilisi ölmüştü. Bu kez Kaan komadaydı. Ne yapacağını bilemiyor öte yandan elinden hiçbir şey gelmiyor sadece Kaan için dua ediyordu.

Lavin ilk kazadan ötürü suçluluk duyuyordu bunca yıl bu duygudan kurtulamamıştı. Şimdi aynı suçluluk duygusunu Kaan için hissediyordu. Bu çok daha şiddetliydi. Onu ne kadar sevdiğini ona nasıl aşık olduğunu şimdi hiç kuşku duymadan biliyordu. Bunun için ölüme gitmesi mi gerekiyordu Benim yüzümden diyordu. Ona kendim gittim ona ben sığındım sonra birden ortada bıraktım. Mezarlıktan sonra çay içtiği yere kadar gelmiş arabasında beklemişti çekindiğinden... Yasına saygısından bahçeye adım atmak istememişti. Arabaya binmek yerine onu davet edebilir gel çay içip konuşalım diyebilirdi. Kaanla orada kaç kez oturup sohbet etmiş dertleşmişlerdi. Orada davet etmeyerek bir duvar örmüş ve Kaan o duvara ölümüne çarpmıştı. Eski sevgilisi öldükten sonra yasa boğulmuştu ama yaşamaya devam etmişti.

Kaan ölürse yaşayamayacağını biliyordu. Bu kaza çok şiddetli bir artçı deprem gibiydi. İlkinden daha şiddetliydi. Aradaki fark Kaandı. Lavin eski sevgilisini çok sevmişti o ilk gençlik yaşında bir kahraman gibi gördüğü hayat dolu bir adamdı. Ona bakarken hiç görmediği dayısını görürdü. O da bir efsaneydi gönlünde. Şimdi anlıyordu ki eski sevgilisi yalnızca kendisi değildi gözünde biraz dayısı biraz ilk göz ağrısıydı. Ama Kaan yalnızca Kaandı.

Ben nasıl bir aptalım nasıl bir körüm diyordu kendi kendine. Erdem onun geleceğini açık açık haber vermişti. Bu yasa son ver demişti ısrarla ama o kulak asmamıştı kardeşine. Oysa Erdem'in sezgisi daima çok güçlüydü bilinmezi gerçekten bilir yaklaşanı bir yaprak gibi işitebilir bir rüzgar gibi haber verebilirdi. Onu dinlememekle belki hayatının hatasını yapmıştı. Kaanın tekrar kanayan bir yarasının olması çok açık işarettti. Gelip bunu kendisine anlatması artık gözüne sokmak sayılırdı buna rağmen kendini sakınmış aşktan kaçınmış Kaanı boş yere umutsuzluğa en sonunda ölüme sürüklemişti. O kadar pişmandı ki onun yerine öl deseler hiç tereddüt etmezdi. Şimdi elinden hiçbir şey gelemezdi. Kaanın yaşaması için yalvarıyordu.

Allahım Yokluk kapısının sessiz zilini çalmaya edep kapına duaya geldim. Hayatın can simidi duaya... Deıdim derin. Dertsiz dua eksiktir bilirim. Derdimle duamla geldim huzuruna. Kendimi silip sana sığmıyorum. Alemleri kuşatan rahmetine esirgeyciliğine ve affına köle olmaya hazırım. Adına adanmış varlığımı sana yalvaran sesimi duy Allahı..

Ey beni benden iyi bilen Robbim. Yalvarırım Kaanı yaşat ve ömrünün sonuna dek acının kıymığı bile yanından geçmesin. Onu bana bağışla. Acı içinde sönmeye yüz tutmuş canına nurlu nefesini üfle. Görünmez sularında yıka onu. Sana ölümler borçlanırım. Yüzümü yollarına eğer kerem ve lüt-funla çarpan kalbimi sırattan atanm. Onda açacak bir bahar için bin zemheri kışa kapanırım. Ölüme güle oynaya giderim. Beni kahret ömrümün sonuna dek acıdan kahırdan başka bir şey hissetmeyeyim ama lütfen onu geri gönder yeter kı onu bana bağışla. Sadece ona bir hayat bahşet ben sana bin can vermeye hazırım.

Medet kapındayım Allahım. Hala dua edebiliyorsam son bir umut daha var demektir. Yaralı kalbim avuçlarımda atıyor. İçim kan topluyor. Had bilmezliğimi affet. Beni benden koru. Yalvarırım Kaanı geri gönder ona bu dünyada cennetinin kapışım aç ve o kapının eşliğine benim mezarımı kaz. Kaderim-dekini kalbime kalbimdekini kaderime yaz- Senin anahtann tevekkül dehlizlerinin ucundaki en olmaz kilitleri bile açar... Amin.

Kaan ameliyattan çıktı. Doktorlar operasyonun başarılı geçtiğini söyledi. Zaten sandıkları kadar tehlikeli bir durum olmadığını görmüşlerdi. Yine de dualarınızı esirgemeyin dediler. Doktorlardan biri Lavine Kaanın nesi olduğunu sordu.

Lavin hemen yanıt veremedi. Kekeleyerek Be be be ben onun arkadaşımı. Dostuyum dedi.

Doktor Kaanın bileğindeki yarayı sordu. Bir intihar teşebbüsü olduğunu anlamıştı. Böyle hayati durumlarda hasta bilinçsiz olsa bile hayata bağlı olup olmaması çok önemliydi-

Kaan hayata hağı hiri miydi diye sordu.

Doktor uzun süre yanır bekledi Lavinin dudakları titriyordu yanıt verecek gihi görünüyordu ama hiçbir şey söyleyemedi.

Doktor Anlıyorum dedi. Geçmiş olsun. İnşallah kurtulur.

İNşallah.

* * *

Kaan ı yoğun hakim odasına almışlardı. Yanına kimseyi sokmuyorlardı. Lavin onu görmek için yalvardı. En sonunda hir doktorun izniyle hemşire onu yoğun hakim odasına götürdü uzaktan kısa hir süre bakmasına izin verdi. Lavin ona bakarken hir an için yatak yerine mezar gördü Kaanın mezarda yattığını gördü. Bir şimşek gihi çakıp geçmişti hu görüntü ama Lavini yıkmaya yetti.

Lavin ilk kazayı yasını ve yarasını hir sır gihi saklamıştı. Sadece Kaana açmıştı bunları. Ortak yaralarına inanmamış ikisini ayrı görmüş sadece kendi yarasına bakmıştı. İçi içini yiyordu. Bunları biriyle konuşmaya çok ihtiyacı vardı ama şimdi kime anlatabilirdi hepsini baştan aşağı Yapamazdı. Yalnızca Erdemde konuşabilirdi. Eve gitmeliydi.

Doktorlar yirmi dört saat hastanede kalmasını söylemişti. Yatıp dinlenemiyor ortalıkta dört dönüyordu. Kaanın yanına girmesine izin vermiyorlardı. Her dakika ömründen bir ömür alıyordu. Kaanı ziyaret etmek ve durumunu öğrenmek için gelenler Lavine soru yağıdırıyor bunlar onu çok yoruyor acısını şiddetlendiriyordu. Başını ellerinin arasına alıp saçlarını yoluyordu. Daha önce hu kadar şiddetli bir acı tatmamıştı. Eski sevgilisi kazada öldüğünde aslında her şey orada bitmişti ama kendisi yas tutarak sürdürmüştü. Kaan yaşıyordu ama her an ölebilir her an gözlerini açabilir veya bitkisel hayata girebilirdi. Bunları düşündükçe geriye sarıyor yaptıklarından ve yapmadıklarından pişmanlık duyuyordu. Ölüp gitmiş bir sevgiliyi Kaana tercih etmiş kendisine kollarını aşkla dolu yüreğini açan birine sarılmak yerine bir mezara kapanmaya devam etmişti. Neden ölen sevgiliye verdiği değeri Kaana vermemişti Şimdi Kaan ölürse ne hissedecekti Bu acıyı bu utancı kimlere anlatabilirdi

Eve gitmek Erdemle konuşmak istiyordu. Ama hastanede değilken Kaanın ölmesinden ya da gözlerini açmasından aynı anda korkuyordu. Orada yokken ölürse onu ölüme terk etmiş gibi hisseder orada yokken gözlerini açarsa ve onu göremezse bir daha görmek istemeyebilirdi. Evi çok yakındı. Bu kadar yakın olmasına rağmen her an çok değerliydi. Onu koridorda oturmuş başını ellerinin arasına almış kara kara düşünürken gören bir doktor ortalıkta gezinmek yerine dinlenmesini söyledi. Hemşire onu odasına götürdü. Pijama verecekti Lavin evinin iki sokak aşağıda olduğunu söyledi. Kendi pijamasını alıp gelmek istedi. Kardeşine bakmak için bahaneydi bu. Hemşire izin vermedi. Ertesi güne kadar değil hastaneden odasından bile çıkmamasını söyledi.

Fakat Lavin duramıyordu. Gizlice çıktı koşa koşu eve gitti. Doğru Erdemin odasına girdi ama Erdem yoktu. Evin her yerine her köşesine tekrar tekrar baktı durup durup seslendi dolapların içine yatakların altına duş kabinine mutfak tezgahının altındaki dolaplara masaların altına koltukların altına baktı. Hiçbir yerde yoktu.

Erdeeeemmm Erdeemmm Erdem burada mısın Benden saklanıyor musun Lütfen çık ortaya lütfen. Inan ki sana hiç kızmadım. Kaan komada beyin kanaması geÇİrdi. Buradaysan lütfen ortaya çık saklanma. Erdeemmmmm çıldıracağım

Ne kadar arasa ne kadar seslense de boşunaydı. Kulakları şiddetle çınlıyordu. Kaanın kendisini andığını can çekiştiğini inlediğini düşündü. Neler düşünmedi ki Çıldıırabilirdi. Koşa koşa hastaneye geri gitti.

Kaanın durumu aynıydı...

Lavin odaya gitti pijamaları giydi yatağa uzandı. Gözüne uyku girmezdi. Keşke Ayça burada olsaydı dedi. Ona her şeyi anlatırdı. Birden aklına Hande geldi. Facebooka girdi Ayçanm sayfasını taradı. En son Londradan eşiyle fotoğraflar koymuştu. Biraz geriye doğru gidince Türkiyede gerçekleşen nikah fotoğraflarını da gördü. Kaanın nikah masasında şahit olarak fotoğrafına bakarken yanıp tutuştu. Ah Kaan keşke şu nikahta yanında olsaydım dedi. Gelin ve damadın birlikte fotoğrafının altına yorum yapanlardan birinin adı Handeydi

Bu mutlu gününüzde yanınızda olamadığım için çok üzgünüm Ayçacığım. Nedenini sen biliyorsun konuştuk zaten. Yine de çok üzgünüm... Yanında olmayı mutluluğunuzu paylaşmayı çok isterdim. Birlikte geçirdiğimiz okul yılları gözümde nasıl tütüyor bilsen. Mutluluğum sizde kaldı hep sizinle olsun. Size ömür boyu mutluluk diliyorum. Eminim ikiniz de bunu sonuna kadar hak ediyorsunuz. Mutluluk sonsuza dek hak edenlerin olsun.

Lavin bu yorumu okuyunca Handenin neden çok isteyip de gelemediğini anladı. Kaan orada olduğu için katılmamış ya da katılmaktan çekinmişti. Yazdıklarından onun mutsuz olduğunu fark etti. Besbelli evliliği mutsuz sürüyordu. Okul yıllarını özleyorum mutluluğum sizinle kaldı derken Kaanı ima ediyor olmalıydı. Ayça ile bağı kopmadığına göre öyle varsayıyordu Kaanın onu nasıl özleyip unutamadığını tahmin edebiliyordu sanki. Neden görüşmemiş neden arayıp sormamıştı

Kaanın duvarına baktı. Yazdığı kaza haberinin altına dualar yağmıştı. Aralarında Hande var mı diye baktı. Yoktu tabii. Ayçadan yorum da yoktu. Belli ki onun haberi de yoktu. Balayında nereden haberi olsun Arkadaşları da hemen haber vermeyelim bekleyelim demişlerdi. Ameliyat iyi geçince Kaan gözlerini açsın öyle haber veririz diye karar almışlardı. Şimdi herkes Kaanın gözünü açmasını bekliyor sağlıklı için dua ediyordu.

Çünkü beyin kanaması geçici ya da kalıcı felce neden olabilirdi. Yani herkes onun yaşayacağına inanıyor hayata sağlıklı dönmesi için dua ediyordu. Galiba bir tek Lavin ölmesinden kaygılanıyordu. Böyle bir durumda bir tek Erdemle konuşmak ona iyi gelirdi o da ortada yoktu. Ancak Kaan gözünü açarsa içi ferahlardı. Yoksa gözüne uyku girmezdi.

Akşam çöktü gece oldu. On dakikada bir durumu soruyordu. Aynı diyorlardı. Durumunda iyi ya da kötü bir gelişme olursa size haber vereceğiz. Yine de soruyordu.

Lavinin annesi aramıştı. Onunla durgun konuşmuş arkadaşında olduğunu söylemişti. Yine yalan söylemişti Lavin. Aşk da yalan mıydı Annesi ve babası ondan bir aşk haberini dört gözle beklerken Lavin onlara bir tek aşk için yalan söylüyor bir tek aşkını gizliyordu. Neden yapıyordu bunu Kaan bir kat yukarıda ölümle pençeleşirken her an son nefesini verebilecek haldeyken o aşağıda yalan söylemişti. Şimdi ruhu bedenden ayrılmış olsa yanıma gelmiş ve bunları duymuştur dedi kendi kendine. En son bakışta bir yalancı olduğumu düşünmüştür.

Yasin evine dönmeden önce Lavinin yanına uğradı. Geçmiş olsun diledi tekrar. Çok üzgündü ve çok kaygılıydı. Allahtan iimit kesilme. Kaan güçlü çocuktur. Sen yanında oldukça ona hir şey olma dedi. Sabah dükkânı açması gerekiyordu. Bahası dükkânı pazarları ona bırakıyordu.

Ben artık gideyim yine gelirim. Burada tekrar görüşürüz. İnşallah bir giin üçümüz birlikte gezer birlikte vakit geçiririz Lavin.

İNşallah Yasın. Zaten başka dileğim yok.

Yasin çıktıktan sonra sabah ezanı okundu. Lavin dua ederken uyuyakaldı. Birkaç saat uyudu ve gözünü açar açmaz telaşa kapıldı. Sanki o gözlerini yumunca Kaan ölecekti

Hemen yataktan fırladı. Kaanın odasına gitti. Ortalıkta kimse yoktu. Kapıyı araladı. Yatağını boş görünce başından aşağı kaynar sular döküldü. Dizleri boşaldı olduğu yere yığıldı. Hıçkıra hıçkıra ağladı orada.

Gördüğü karşısında şoka uğradı Lavin. Kaanın yatağı boştu. Sanki ölüm sessizce yerleşivermişti çarşafın üzerine. Kaanı yatağından alıp kendi yerleşmişti. Gitmişti Kaan. Yoktu Yerde sadece bir ölüm sessizliği vardı. O sessizlik kulakları sağır eden bir sessizlikti. Ve yavaş yavaş Lavin in gözlerinin değdiği her noktaya yayılıyordu. Baktığı her yer bu çıldırtıcı ölüm sessizliğine boyanıyordu.

Aslında bütün sesler olması gerektiği kadar vardı ama Lavinin kulakları siliyordu tüm sesleri ve gözleri bunu yayıyordu her yere ve her şeye... Yatak oda koridor hastane ve nihayetinde Lavin.

Bağırarak istedi ama nutku tutulmuştu. O an onu dışardan biri görse yüzündeki beyaz perdeden korkabilirdi. Zor nefes alıyordu. Güçlkle kapıya dayandı. Tekrar tekrar baktı yatağa. Yoktu Kaan. Yokluğu vardı kendi yoktu. Bağırarak istedi o an. Sesi çıkmadı. Tansiyonu düşüyordu. Yoktu Kaan. Yok olan bir insan değildi bir hayattı aynı zamanda. Akımı oynatmak üzereydi. Kor ateşler yüreğini bastı.

Affet beni affet lütfen diye diye ağlarken hemşire yanma geldi. Onu tanı mıyordu.

Başınız sağ olsun. Allah sabır versin hanımefendi.

Derin bir kuyudan gelir gibi duyuyordu hemşirenin sesini. İçinde ölüm saklanan bir uğultu gibi gelmişti ona bu ses. Anlamsızca baktı hemşirenin yüzüne. Onu duymuyordu.

Ne diyebilirdi sadece.

Hemşire tekrarladı Başınız sağ olsun efendim. Maalesef kaybettik onu. Allah sabır versin.

Lavinin içinde patlayan çılgılık hastaneye yayılan ölüm sessizliğini yırttı. Allahınımmmm Alma onuuuu Beni al onu ver Allahınım Çok zor. Çok zor. Çok zoookoor Ben buna nasıl dayanırım Lavin aklını kaçırmış gibiyi acıdan. Ağzından sadece çılgınlıklar kopsa da içinde bir yanardağ patlıyor kor ateşler gibi cümleler saçıyor.

Çok zor Allahım... Benim yüzümden öldü. Her şey be nim yüzümden. Ona bunları yaşatmaya hakkım yoktu- Çok pişmanım Allahım O ölümü hak etmiyor. Ölümü hak eden biri varsa o da benim. Yaşamın son hayal kırıklığı Azrailin soğuk nefesi ölüm Ey ölüm gelecek için hayattan çaldığı anları yaşamadan nereye götürüyorsun Kaanı Ruhunun yazamadığı veda mektubunu şimdi bedenle mi yazıyorsun Kaan Ne çabuk geldin doğmakla başlayan yolun sonuna... Ölüm mü olacaktı bizi ayıran ırmak

Al canımı Allahınıum Ver ölümü... Ben öleyim Allahım böyle bir acıyı yaşamaktansa ölen ben olayım Yalvarırım onu geri ver ya da beni de öldür. Bu acı çok fazla bana. Bu acıyla yaşayacaksam bu acıyı taşıyacak yüreği ver bana Allahım

O aşkın saf çocuğuydu içine kendi saflığını ve temizliğini kattığı bir aşkı yoluna serdi ama ben o yolda yürümedim. Yasımı seçtim ben. Yeryüzünde böylesine temiz ve duru bir aşktan daha değerli ne olabilirdi Ama ben ona sırt çevirdim ve mezarı seçtim. Bir mezarın başında yas tutmak için aşkına karşılık vermedim. Capcanlı bir aşkı da o mezara gömdüm kendi elimle. Şimdi onu da mı kara toprağa vereceği Ben buna nasıl dayanırım Yalvarırım beni de öldür şimdi. Hemen burada öleyim. Lütfen merhamet et ve hemen şimdi al canımı onunla gideyim.

Öyleyse ahreti beklemeden burada cezamı ver. Dünyada kir insana yaşatılabilecek zulmün en ağırını ver bana Yeter ki Kaanı dünyaya geri gönder. Zalimlerin günahlarını benim defterime yaz cezalarını bu dünyada bana çektir ama Kaansız bir hayatın acısını verme. Sevgilimi aldın sitem etmedim ama bu acıya dayanamam ben. Yalvarırım beni öldür onun yerine)

Paslı bir testereye yatırıp sırtımı bir bugüne bir geçmişe gidip gelerek doğramak istiyorum bu bedeni.

Ama bu acı çok zor... Çok zor buna dayanamam

Acınızı anlıyorum. Size sakinleştirici vereyim ister misiniz.⁷

Lavin sakin ol. Beni dinle. Kaan ölmedi.

Lavin birden sustu. Başını biraz kaldırıp doktora baktı.

Kaan öldü diye ağlıyorsun değil mi

Lavin evet anlamında başını salladı.

Kaan ölmedi. Odasını değiştirdik. Gel seni ona götürüyüm.

Lavin götür anlamında başını salladı yine. Küçük bir çocuk gibiydi. Hala inanmıyordu doktora. Ama konuşamıyordu. Çenesi tutulmuştu.

iki saat önce ağır yaralı bir Kasta geldi. Kaanı başka odaya taşıdık diğer yaralıyı buraya aldık ne yazık ki kurtaramadık. Hemşire sizi onun yakını sanmış. Ondan baş sağlığı dilemiş. Kaan iyi. Durumu iyi. Doğru söylüyorum. Bana inan. Çok özür dileriz. Sana bu acıyı boşuna yaşattık. Haydi gel. Seni götürüyüm de yanına Kaanı gör.

Doktor onu kaldırdı. Lavin yere basamıyordu. Hala zangır zangır titriyordu. Hastabakıcılar iki yanına geldi ve Lavini doktordan alıp Kaanın yattığı odaya götürdüler. Lavin onu görünce usul usul ağladı yine.

Doktor Tamam mı İnanmış mı diye sordu.

Lavin başını Kayır anlamında iki yana salladı.

Peki peki... İnanana kadar otur burada. Benden sana izin. Ama çok kalma dedi.

Lavini sandalyeye oturtular. Dışarı çıktılar. Doktor Hemşireye kapıyı aralık bırakmasını ve ara sıra içeri bakmasını söyledi. Sonra gitti. Hasta bakıcılar da gitti. Hemşire ara sıra kapı aralığından içeri baktı. Lavin ağlamaya devam ediyordu ama kendine geliyordu.

Hemşire biraz daKa bekledi sonra suçlulukla Bir isteğiniz var mı Size su ve sakinleştirici getireyim mi diye sordu-

Lavin Su. Sadece su dedi.

Hemşire onun konuşabildiğini gördü. Kendine gelmiş saydı. Gitti su getirdi.

Başka bir isteğiniz olursa ben kapıdayım dedi.

Lavin suyu birkaç kerede içti. Eli ve çenesi titrediği için yarısını üstüne döktü. Haline acıdı. Hiç hu kadar aciz hissetmemişti... Kaanın yanında otururken sakinleşmişti hıraz kendine geliyordu. Hiç kalkmak istemiyordu.

Kaanın yaşadığını öğrenince Lavin kendini hir süreliğine bedeninin içinden ruhu alınmış sonra geri verilmiş gihi hissetti. Kaansız geçen dakikalar ona yıllar gihi gelmişti. Onun yaşadığını öğrenene kadar geçen sürede yaşlanmış hatta çürümeye başlamış gibiydi.

Sanki Allah ona bir mesaj göndermiş o kısacık kabuslu dakikalarda Lavin Kaanı ne kadar çok sevdiğini anlamış önce elinden alınan ve sonra ona geri verildiğinde daha önce fark etmediği hir aitlik duygusu yaşamıştı. Kaan hir Kaan daha olmuştu Lavinde...

O kadar büyümüşü ki onda altına sığınmak istediği dev bir çınar ağacına dönüşmüştü. Şimdi tek istediği o çınar dallarının onu sarması yapraklarıyla geri gelen ruhunu ok-şamasıydı. Kendisini o çınarın gövdesinde açılmış bir yaranın müsebbibi gibi hissediyordu. O yaraya her baktığında kendini suçlayacaktı. O yaranın kapanması için o çınarın köklerine gözyaşı döken gölgesi olmak istiyordu. Önce köklerinin tutunduğu toprak sonra dallarının uzandığı gökyüzü olacaktı. Ona adanmış yeni bir hayatın başlama vuruşunu bekliyordu...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hemşire Lavini odasına geri götürdü. Biraz dinlenmesini öğleden sonra da isterse çıkabileceğini söyledi. Yirmi dört saat dolmadıkça o da muhtemel bir tehlike içinde kabul ediliyordu ve kendisini bu sürede hiç yormaması gerekiyordu. Lavin yatakta uyuyakaldı rüyasında Kaanı bulutların üstünde

eski sevgilisi ve Erdem ile konuşurken gördü. Seslenmek istiyor Kaan lütfen gitme. Erdem söyle ona geri gelsin demek istiyor ama sesi bir türlü çıkmıyor onlara duyuramıyor aralarında ne konuştuklarını hiç işitmiyordu. Biri yanına geldi onu görmedi ama yanma geldiğini anladı.

Burada senin sesin onlara onların sesi sana gelmez. Sen geri dön dedi.

Yanma gelen kişinin bunu söylemesiyle Lavin uyandı. Gözünü açtığında sadece içinin geçtiğini uykuya dalıp tekrar uyandığını sanmıştı. Rüyanın etkisi altındaydı. Kaanın öleceğini sandı gördüğü bu rüyadan ötürü. Üstüne bir ağırlık çöktü. Yataktan kalkmalıyım kesinlikle uyumamalıyım Kaan her an ölebilir ben uyurken gidebilir. Onu burada tutmak için gözümü kırpmadan dua etmeliyim dedi kendi kendine. Saatine baktı saatlerce uyumuş ve öğlen olmuştu.

Doktor Lavini tekrar muayene etti ve gidebileceğini söyledi. Kaanı görmesine izin vermediler. Hala gözlerini açmamıştı. Bu yüzden tedirginlerdi. Lavin eve gitti. Kimse yoktu-Anne baba gelmemişti henüz muhtemelen akşam gelirdi-

Erdeme seslendi odasına gitti. Her şey aynen duruyordu. Onu tekrar karış karış aradı evin içinde. Hiçbir yerde yoktu. Seslendi ortaya çıkması için yalvardı ses seda yoktu. Gördüğü rüyadan ötürü onunla özellikle konuşmak bunu sormak istiyordu. Kaygısından ötürü mü görmişrü bu rüyayı Eski sevgilisi gibi Kaanın da ölüp gitmesinden korktuğu için mi Yoksa bu bir haberci rüya mıydı Kaanın da gideceğini mi haber veriyordu Akli çıkıyordu bunu düşündükçe.

Akşa ma doğru hastaneye gitti. Yasinle sözleşmişlerdi. Hastanenin bahçesinde buluştular. Ne iyi ne de körü bir gelişme vardı Kaan m durumunda. Hala gözlerini açmamıştı ve doktorlar bundan otürü kaygılıydı. Ne kadar çabuk açsa o kadar iyiydi. Reyin kanaması geçiren bazı hastalar ameliyattan sonra günlerce gözlerini açmayabiliyordu. Bununla birlikte bilinci kapalı olarak geçen her gün riski artırıyor birçok hasta gözlerini hiç açmadan gidiyordu. Kısa ziyaretlere izin veriyorlardı çünkü hastanın bilinci kapalı olsa da yakınlarının yanında olması onlara güç ve destek veriyor onu hayata bağlıyordu.

Yasin ve Lavin yanma birlikte girdi Kaanın. Beş dakikalık izin almışlardı ama on dakikadan fazla kaldılar. İkisi de alçak sesle konuşup gözlerini açmasını beklediklerini söyledi er. Lavin gözyaşlarını tutuyordu. Yasin bunu fark etti ona destek olmak için sarıldı. Omuz omuza vererek durdular Kaanın yanında ve aralarına almak için beklediklerini söylediler yine. Hemşire artık odadan çıkmaları için onları uyardı. Lavin hiç duymadı sanki. Yerinden kıpırdamadı. Yasin onu kolundan tutup çıkardı. Odadan çıkar çıkmaz Lavin kendini koyuverdi. Yasine sarılıp hüngür hüngür ağladı.

Metin ol Lavin. Bizim güçlü olmamız lazım. Ağlama böyle. Kaan bizi bırakıp gitmez. Ağlarsan o da üzülür.

Elimde değil Yasin. Ben kendimi suçlu hissediyorum. Senin suçun değil Lavin. Bir kaza bu. Sadece bir kaza. Sadece bir kaza değil Yasin. Bak bende bir çizik bile yok ama Kaan ölüm döşğinde. Ben nasıl yaşarım düşünsene Kendini suçlama Lavin. Hayatta olduğun için kendini suçlayamazsın.

Ama elimde değil.

Ölseydin daha mı iyiydi

Bundan kötü olmazdı. Çok acı geliyor bana.

Böyle söyleme Lavin. Sen çok güçlü kızsın. Ne oldu sana böyle Neşen yok oldu. Kaan yaşıyor. Biz de gözlerini açmasını bekliyoruz. Çocuğu yaşarken öldürme.

Çok korkuyorum Yasin. Kaan ölürse ben yaşayamam. Lavinin ağzından kaçmıştı. Yasin bu sözün öylesine söylenmediğini hemen anladı. Aralarında hir arkadaşlığın ötesinde bağ kurduklarını anlamıştı. Lavinin ona aşık olduğu belliydi.

Öyleyse yaşaması için dua et.

Ediyorum zaten. Ama içimi hiç ferahlatmıyor. Dua ettikçe... Nasıl söylesem bilmiyorum ki Dua ederken ölüyorum sanki.

O gerçek dua işte.

Kaanın iş arkadaşları gelmişti yine. Hala gözlerini açmadığını öğrenince kaygılandılar. Yapacak bir şey yoktu. Ayçaya haber vermek için biraz daha bekleyelim. Bakarsın Facebook duvarında kendi görür olmazsa biz söyleriz dediler. Ertesi gün mesai olacaktı aralarında hastane z>Y3 retlerini orada paylaştılar. Lavin onların dayanışmasından ve Kaana verdikleri değerden ötürü çok duygulandı. Yine yabancı gibi hissediyordu kendini. Bunca zamandır Kaanla görüşüyordu Ayçayla bile tanışmamıştı. Kaan onu bir sır gibi saklamıştı. Lavin onlardan biri olmadığı için üzüldüğü utanıyordu. Bir tek Yasin ortak arkadaşlarıydı. O da olmasa hastanede yapayalnız olacaktı.

Lavin kendini bir yabancı gibi hissetse de Kaanın arkadaş-ları öyle görmüyordu. Ona ziyarete gelip gelemeyeceğini sordular. Lavin evinin çok yakın olduğunu söyleyince çok sevindiler.

Biz beş altı gün hep birlikte gelemeyiz. Gündüz dönüşümlü geleceğiz akşamları müsait olanlar toplanacak. Lütfen haberleşelim bizim yokluğumuzda siz mümkün merteye burada olun. Varlığımızı hissetsin ki bizi görmek istesin. Biz hepimiz dostuz Kaanın her dostu bizim dostumuzdur. Hangimiz burada olursak olalım hepimiz buradayız demektir. Kaan bunu bilir. Gözünü açtığında birimizin onun yanında olması çok önemli. Yedi yirmi dört en az birimiz burada olsun. Asker gibi nöbet tutalım.

Ben hep burada olurum. Gözünüz arkada kalmasın. Minnettar oluruz.

Asıl ben size minnettarım.

Akşam Kaanın annesi babası ve kardeşi de geldiler. Uçu de perişandı. Gözleri ağlamaktan torba torba olmuştu. Annesi Ben oğlumu bir kez ölümlerden aldım. Yine alırım. Vermem oğlumu diyordu. Çok güçlü bir kadın olduğu belliydi. Babası naif birine benziyordu. Kaanın iş arkadaşlarıyla konuşuyorlar haber verdikleri için teşekkür ediyorlardı. Annesinin içine doğmuş Kaanı tekrar tekrar aramış ama telefon hep kapalı çıkıyormuş. Telefon parçalanmış araba hurdaya çıkmıştı. Kızın sağ çıkması mucizeydi. Kaanın yaşaması da mucizeydi.

Yasin gitmişti. Lavin koridorda oturuyordu. Kaanın annesi ve babası iş arkadaşlarıyla bahçede konuşuyordu. Lavini sordular. Arkadaşları hastanenin içinde olduğunu söyledi. Hemen yanma gelip kendilerini tanıttılar ve kazayı sordular. Lavin anlatamadı. Deniz topunu yola çıkan çocuğu kimseye söyleyemiyordu. Oraya kadar boğazı düğümlenerek anlatıyor orada tikanıp kalıyor ve sarsıla sarsıla ağlıyordu. Yine öyle oldu. Kaanın annesi ve babası zorlanarak anlatan Lavini can kulağıyla dinliyor arada duraksayıp yutkundukça sükûnetle bekliyordu. Lavin duraksaya duraksaya anlatırken birden tıkanmış ve ağlamaya başladı. Kadın onu öyle sıkı kucakladı ki Lavin ateşle yandı. Bir ana yüreğinin ne kadar sıcak olabileceğini orada anladı ve bu onu kahretti. Kaanın annesi ve babası kendi ıstıraplarını bir yana bırakıp Lavini teselli ettiler Sen belki bilirsin belki bilmezsin kızım. Kaan birkaç sene önce intihar etti. Biz onu ölümlerden ecellerden aldık. Kaan sevdiğinin peşinden ölüme de gider sevdikleri için ölümden de döner. Oğlum bizi bırakıp hiçbir yere gitmez. Benim oğlum kimseye gözyaşı döktürmez. Kimseye acısını tattırmaz. Cehennemde yansın bir bardak su bile istemez. Başkasına rahmet olsun der. Sen hiç üzülme canım kızım. Ben oğluma kalp kırma gözyaşı döktürme ne yaparsan yap dedim. Kaan can yakacağına kendi yanar.

Bunu duyunca Lavinin gözünün önüne kaza anı geldi yine. Çocuğa çarpmamak için direksiyonu çok sert kırmış ve duvara çarpmışlardı. Öyle yandı ki içi külleri hastaneyi doldurdu sanki.

Kaanın annesi ve babası Lavini kollarından tutup bahçeye çıkardı. Ona su içirdiler. Lavin yine krize girmek üzereydi. Dizleri çözülüyor yığılacak gibi oluyordu. Onu bir masaya oturtular onlar da yanına oturdu.

Kendini koyuverme dedi Kaanın babası. Kaan dört yaşındayken kayboldu. Tam bir gün onu aradık. Karakollara hastanelere haber verdik. Radyoda anons ettirdik. Hiç haber çıkmadı. Ertesi gün geldi bu. Oğlum neredeydin dedik. Köpek kulübesinde dedi. Öğlen çıktı ertesi sabah geldi. Ne yaptın sen köpek kulübesinde diye sorduk. Bir yavru köpek vardı annesi de hastaydı o da hastaydı canı çok yanıyordu ağlıyordu onları sevdim dedi. Niye gelip bize haber vermedin dedim. Öleceklerdi bırakıp gelmedim dedi. İkisi de ölmüş. Gelsenc onları gömelim dedi. Hiç kızmadım çocuğa. Hiç azarlamadım bir şey demedim. Köpekle yavrusunu birlikte gömdük. Sonra onu hastaneye götürdüm. İğne yaptılar.

Bir daha hasta yaralı köpek görürsen büyüklerine haber ver. Yanlarına gitme dediler. Kaan büyükler o kulübeye giremez dedi. Hiç unutmuyorum. Büyümüş de küçülmüş gibiydi. Eve dönerken doktorların söylediklerini ben de tembihledim. Böyle yapma bize haber ver dedim. Siz onların ölmesine yardım edemezsiniz dedi. Kaan belki hatırlar belki hatırlamaz ama biz o gün anladık Kaanın farklı olduğunu. Ona hiç karışmadık. Sen de böyle tanı Kaanı kızım. O yere düşmüş bir melek gibidir.

Kaan o gün de gözlerini açmadı ertesi gün de ondan sonraki gün de. Bebek gibi uyuyordu. Her geçen gün Lavin biraz daha sararıp soluyordu. Anne babasından gizleyemezdi bu kadarını. Kaanın bir kaza geçirdiğini ve komada olduğunu söyledi. Günün çoğunu hastanede geçiriyordu. Kaanın annesi ve babası hep oradaydı. İş arkadaşları eski arkadaşları komşuları onu tanıyan herkes geliyordu. Ta İzmirden lise arkadaşları mahalle arkadaşları bile gelmişti. Hiçbiri Kaanı uyandıramıyordu.

Lavin onu ziyarete her gelenle bir daha duvara çarpıyor bir daha yıkılıyordu. Dayanacak gücü kalmamıştı. Annesi ve babası kızlarının mum gibi eridiğini görüyorlardı. Ne derlerse desinler Lavini eriten ateşi söndüremiyorlardı. Kaanın annesi ve babası Biz buradayız kızım sen evine git de biraz dinlen gücünü topla. Kaan uyandığında sana ihtiyacı olacak diyor Kaanın arkadaşları onu böylesine perişan halde görünce koluna girip evine götürüyorlardı.

Lavin bu kez yalnız değildi. Kıyıda köşede saklanmıyordu. Anne ve babasına söylemişti ve onlar da iyi haber bekliyorlardı. Hastaneye gelenler bir cenaze alayı kadar insandı. Aralarında birbirlerini hiç tanımayan ama bir şekilde Kaanın hayatına girmiş kişiler de vardı. Tıpkı Ece ve Duru gibi... Hepsi de mutlaka onunla konuşmuş onu bağrına basmıştı. Her biri kazanın nasıl olduğunu sormuş Lavin o anı bir daha bir daha yaşamıştı. Her gün Kaanın başka başka sevenleri ortaya çıkıyor Lavine kazayı soruyordu ve Lavin anlatmak isterken onları da arabaya alıyor her soranla birlikte bir kez daha duvara çarpıyor ne var ki hiçbirine yola çıkan çocuğu söyleyemiyordu. Gelenler arasında bir tek çiçekçi Necdet soru sormuyor olanı biteni sessizce izleyip yine sessizce gidiyordu. Her geldiğinde doktorlarla konuşup onlardan Kaanın durumu hakkında bilgi alıyordu.

En beteri de buydu Erdem o günden beri ortada yoktu. Hiç görünmüyordu. Lavinin ona en çok ihtiyacı olduğu zamanda her mezar ziyaretine onunla gelen kardeşi yoktu ve Lavin bu yüzden çıldırma noktasına geliyordu. Her gün y® kere Allahım sen aklımı koru diyordu. İnsanın acıdan çü dırabileceği hiç aklına gelmezdi. Şimdi aklı böyle bir acıyla baş etmeye çalışıyordu. Kaan ölürse çıldırırdı ve bundan büyük bir acıyı hayal bile edemiyordu.

Çarşamba ve perşembe günleri de Kaan gözlerini açmadı. Doktorlar Kaanın yaşamaması için hiçbir neden olmadığını fakat beş gündür gözlerini açmadığı için her an acı habere hazır olmalarını söyledi. O akşam hastaneye akın oldu. Sanki ölüm haberi gelmişti. Artık herkes birbirini tanıyor ve kara haberi bekliyordu. Kaanın annesi bile ilk günlerdeki gibi güçlü değildi o bile umudu kesiyordu. Gözleri ağlamaktan o kadar kısılmıştı ki hayal meyal görüyor koluna biri girmeden yürüyemiyordu. Hastane personeli de çok üzgündü. Gelenlerden ötürü Kaanın ne kadar sevildiğini anlamış yakınları kadar sevmişlerdi onu hiç tanımadan. Bu kadar güzel insanı buraya topladığına göre bir melekmiş o bizim uyuyan güzelimiz diyorlardı.

Perşembe akşamı Lavin bütün yazışmalarını tekrar okudu. Kaanın Facebook sayfasına girdi ve arkadaşlarının yazdıklarını okudu. Ne kadar çok seveni vardı. Sayfası dualarla dolup taşmıştı arkası gelmiyordu. Gözleri çok yorgundu. Yazılar buğulanıyordu. Bilgisayarı kapatacakken aklına Ayça geldi. Onun sayfasına girdi. Kaza yaptıkları günden bu yana hiçbir şey girmemişti donmuştu sayfa. Haberi yoktu hala.

Bunu bilmek Lavini çok üzdü. Balayında olduğunu biliyordu. Kimbilir ne kadar mutluydu şimdi Bunun üstüne kara haber alırsa kimbilir ne kadar acı duyacak aynı sırada eşiyile yaşadığı o unutulmaz mutluluğundan utanacaktı. Kara bir yasla birlikte anacaktı o günleri. Acaba haber verse miydi Ayçaya fakat verse bile balayında olduğu için belki gömie-yecek sonra bir de bunun için kahrolacaktı. Zaten yakın arkadaşları ondan saklarken Lavinin haber vermesi doğru olmazdı. Kaanın nikahta çekilen son fotoğraflarına baktı hüzünlenerek. Boğazına bir yumruk oturdu yine. O sırada Handenin yazdıklarını yine gördü Bu mutlu gününüzde yanınızda olamadığım için çok üzgünüm Ayçacığım. Nedenini sen biliyorsun konuştuk zaten. Yine de çok üzgünüm... Yanında olmayı mutluluğunuzu paylaşmayı çok isterdim. Birlikte geçirdiğimiz okul yılları gözümde nasıl tütüyor bilsen. Mutluluğum sizde kaldı hep sizinle olsun. Size ömür boyu mutluluk diliyorum. Eminim ikiniz de bunu sonuna kadar hak ediyorsunuz. Mutluluk sonsuza dek hak edenlerin olsun. Hande için de üzüldü. Belki Kaanın sayfasına ara sıra girip bakıyordu ve haberi vardı şimdi ama düğüne gidemediği gibi hastaneye gelmeye de çekiniyor utanıyor oradan takip ediyor olabilirdi. Gerçi ona ait hiçbir yazı görmemişti Kaanın sayfasında. Haberi olsa bir dua da kendisi yazmaz mıydı Lavin olsa yazardı mutlaka. Hatta ne olursa olsun yanına giderdi seviyorsa. Handeye mutlaka haber vermeliyim dedi içinden.

Kaan en çok intihara teşebbüs ettiğinde Handenin hiç arayıp sormamasına içerlemişti. Şimdi haber alıp gelse kendisini bağışatabilirdi Hande. Daha önemlisi Kaanı hayata döndürebilirdi. Ona mutlaka haber vermeliyim dedi. Kaan için yapmalıyım bunu. Handenin sayfasına girdi ve mesaj attı Kaan bir kaza yaptı. Beyin kanaması geçirdi. Beş gündür komada. Hayati tehlike altında Her an son nefesini verebilir. Bana sizden çok söz etti. Sizi hiç unutmadı. Anılarınızı bir bilezik gibi taşıyor. Bu yüzden size haber vermeyi borç bildim. Lütfen gelin. Mesajın sonuna hastanenin adını ve kendi numarasını da yazdı. Dua ederek uyudu.

Sabah kalkar kalkmaz hastaneye gitti yine. Enmiş tükenmişti artık. Günlerdir ağzından hir lokma hile zor geçiyordu. Onu hastane bahçesinde Kaanın arkadaşları annesi bahası zorla yediriyordu. Hemşire hiçbir gelişme olmadığını söyledi.

Bu kadar gelen giden olmasa belki çoktan giderdi. Ne çok seveni varmış. Ama Allahahtan umut kesilmez. Beklemekten başka çare yok dedi.

Lavin alışmıştı bunları duymaya. Ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Kaanın katına çıktı. Koridorda Kaanın annesi ba basıyla karşılaştı. Küçük kardeş ortalarda görünmüyordu. Yan yana oturuyorlardı.

Kadın başını eşinin omzuna koymuş ıkı eli titreyerek iç geçirerek uyuyordu. Babası da çok yorgundu. Onun da dizleri titriyordu. Ayakta kalmaya çabalıyorlardı ama tükenmişlerdi. Lavin onlara su ve börek getirdi. Adam su içti börek yemedi. Zaten biliyordu yemeyeceklerini.

Lavin Kaanı gördünüz mü diye sordu.

Adam fısıltıyla Annesinin gözleri kapandı. Şuradan şuraya yürüyemiyor. Onu bırakıp gitsem de olmaz. Yanına götürsem de olmaz dedi.

Kaanın babası bunu öyle bir tevekkül halinde söylemişti ki Lavinin içi yandı. İkisine çok acıdı ve onlar için dua etti.

Sen git gör kızım. Biz burada oturuyoruz işte. Oturup bekliyoruz. Kalkacak halimiz yok. Sen git gör oğlumuzu. Arkadaşlarıyla bahçede otur kantinde bir şeyler ye. Sen gençsin. Ömrünün başındasın. Biz iyiyiz böyle.

Lavin adamın umudu kestiğini anladı. Sanki Kaan ölür biz de peşinden gideriz sen de hayatına bak demişti. En sonunda Lavinin de gelecek kara haberi kabullendiği an oldu hu. Derin bir kederle iki yorgun insana baktı. Birlikte yaşlanmış birlikte ağlayıp birlikte gülmüş oğulları ölüm uy-kusundayken birlikte çökmüş iki insana.

Hakiki aşk böylesine alçakgönüllü ve çok masum bir şeydi. Gençlik rüzgarları coşkulu duygular arka arkaya kopan fırtınalar değildi. Bunlar dindikten sonra gelen mevsimdi. Yağmur dindikten sonra toprağın din kokuşuydu. Yağmuru emen toprağın saçtığı o diri koku gibi rahmeti sindirenlerin içinden yükselen manevi bereketti. Belki Kaan giderayak hakiki aşkın ne olduğunu görmesine vesile olmuştu. Lavin kendini çok cahil hissetti. O aşkı ayda bir kabir ziyaretine sığıştırmıştı. Yazık etmişti anlamıştı bu hazin gerçeği. Ama ne çare Kaan ölüm uykusunda mum gibi eriyerek gidiyordu.

Kantinde bir çay içip bir poğaça yedi zorla. Lokmalar boğazından zor geçti. Her yudumda belki bu Kaan hayattayken içtiğim son çay dedi. Bir çay daha aldı bahçeye çıktı. Üsküdar'da onu çay bahçesine davet etse gel oturup konuşalım dese bu kaza olmayacaktı. Hayat boş bulunmaya hiç gelmiyordu bir anda ölüp gidiyordu insan bir anda her şey değişebiliyordu. Her bir an ne kadar değerliydi Ziyarlarda yaşamaktan büyük pişmanlık yoktu. Ona teklif etmediği o çay niyetine içti bahçede ikinci çayı. Henüz hayattayken hala umut varken içeyim dedi. Hayatında içtiği en acı çaydı. Tadını unutamazdı.

Artık Lavin kendisini kara habere hazırlıyordu. Kaan ın annesiyle babasının teslim olmuş halini küçük kardeşin içi ne kapanmaktan dış dünyayla olan temasını kesmesini gördükten sonra o da teslim oluyordu. Umudu tükenmemişti ama kendisi tükenmişti. Bir mumun son demindeydi.

Mum kararlı yanarak yavaş yavaş erir sonuna yaklaşırken alev büyür ve delicesine dalgalanır. Mum eriyerek yüzeye iyice yayıldığında sönmeye yüz tutarken alev küçülür- Her yanı aydınlatırken bir tek dibine ışık vermeyen mum son deminde dibine varınca sadece kendini aydınlatır. Alevin işi bitmiştir. Artık güneşe dönebilir.

Öğleye doğru Kaanın doktorlarından biri Lavinin yanına geldi Ben de sizi arıyordum. Sizinle özel olarak görüşmek istedim. Bizim için böyle bir şeyi söylemek çok zordur ama söylememiz gerek. Biz iyi kötü demeden gerçeği olduğu gibi söylemek zorundayız. Beni anlıyorsunuz değil mi

Anlıyorum.

Bu altıncı gün... Altı gündür burada aile gibi olduk artık. Her birimiz Kaanı hayatta tutmak için buradayız. Hastaların bilinci kapalı olsa da hissediler. Sizin burada olduğunuzu hissediyor. O yüzden hala hayatta olabilir. Onu hayatta tutan belki biz değil sizsiniz. Böyle günlerce uyuyup sonra

gözlerini açan hastalar var ama bunlar istisnaidir. Sizin o kazadan sapasağlam çıkmanız bir mucize. Aynı mucize Kaan için de gerçekleşebilir. Anlayabiliyor musunuz

Evet benim hala umudum var.

Bizim de var... Siz birlikte kaza yaptınız. Onu en son siz gördünüz. Sesini en son siz duydunuz. Onu ne kadar çok sevdiğinizi ve ona ne kadar bağlı olduğunuzu görüyorum. Sanırım sevgiliydiniz. O yüzden sizinle özel olarak konuşmak istedim. Burada her gün bebekler dünyaya gelir bazıları burada iyileşip hayata döner bazıları burada ölür gider. Biz bu hastanede sevince kedere umuda tanık oluyoruz. Burada iyi haberlerin ve kötü haberlerin tesirlerini öğreniyoruz. Bizim asıl mesleğimiz öğrenmektir. Daima yeni şeyler öğreniriz. Bir hasta öldüğünde yakınları en çok onun için yapmadıklarından ona söylemediklerinden pişmanlık duyarlar. İnsan yaptığını söylediğini unutabilir ama yapmadıklarını söylemediklerini unutamaz. Tecrübeyle sabittir. Kaan ölürse siz de söylemediklerinizden pişmanlık duyabilirsiniz. Şimdi sizi onun yanına götüreceğim. Onunla konuşun. Sizi duyar. Söylemek istediğiniz hiçbir şey kalmasın. Yarın mezarında söylemektense bugün elini tutarak söyleyin.

Lavin yalnızca baş salladı. Hiçbir şey söylemedi. Doktor babacan bir tavırla onu kolundan tutup güç verdi. Kaanın odasına kadar götürdü sandalyeye oturttu ve sessizce çıktı. Lavin bir süre Kaanın sararıp solan yüzünü izledi. Belki son kez görüyordu. Birkaç kez iç geçirdi gücünü topladı.

Fısıltıyla Kaan... Benim Lavin... Yanına geldim dedi.

Elini tuttu. Buz gibiydi elleri. Dudakları bembeyaz rengi sapsarıydı. Yavaşça yaklaştı ve yanağını öptü. Geri çekilirken kaza anı gözünün önüne geldi. Ardından Kaanın odası değiştirildiğinde yatağını boş görünce neler hissettiğini hatırladı. Bir anda tümünü yeniden yaşadı. Ruhu o dayanılmaz acıyla bir daha sarsıldı. Kaan ölürse çıldırabilirdi. Buna dayanamayacağını biliyordu. Nasıl bir acı olacağını biraz tatmıştı o bile ürkmüştü kendisini. Böyle bir acı olamazdı. Bir kazada ansızın kaybedip bunca zaman yasını tuttuğu eski sevgilisinin ölümünde bile böyle bir acı yaşamamıştı.

Bebek gibi uyuyan Kaana bakarak yumuşadı sarsıntı dindi tekrar yaşadığı kriz geçti. Belki bu an yaşadığı Kaan ölürse yaşayacaklarıydı. Ama Kaan buradaydı ona bakarken geçmişti hepsi. Kaan ölürse nasıl geçecekti Hiç kimse yerini dolduramazdı. Hele altı gündür yaşadıkları unutulamaz hiç anlatılamazdı. Kaan belki hiç uyanmayacaktı bu uykudan. Ardından konuşacaktı her şeyi ardından söyleyecekti. Tıpkı eski sevgilisinin mezarında olduğu gibi. Oysa Kaanla yaşadıkları kıyaslanamazdı. Doktor haklıydı. Ondan sakındığı her şey kendisinde kalacak içinde hır kora dönüşecekti. Bu yüzden söylenmedik hiçbir şey kalmasın istiyordu. Elini tutarak ısıtmak istiyordu. Sözleriyle kalbini ısıtmak istiyordu. Başını göğsüne koyup anlatmaya başladı

Başımı göğsüne koydum Kaan. Kalbinin sesini duyabiliyorum. O göğsün içinde dışındakinden çok daha fazla yer var bana biliyonum. Biliyorum ama bana sonuna kadar açılan o göğsün içine neden sığımdan kaçtığımı hala anlayamıyorum. Nevi fark ettim şimdi biliyor musun 1 Daha önce sana hiç bu kadar yakın olmamıştım. Sen şu anda bunu hissediyorsun ama hiçbir karşılık veremiyorsun. Sen şimdi hayattasın ama ölüm uykusundasın yaşamıyorsun. Anlattıklarımı duyuyorsun ama konuşamıyorsun. Kalbın atıyor ama ruhun uyuyor. Ben de beyleydim sana karşı nedenini bilmiyorum.

Belki ilk kazada senin gibi uykuya daldım sen de beni uyandırmaya çalıştın ama bir türlü olmadı. Şimdi seni daha iyi anlıyorum. Sen altı gündür ölüm uykusundayken benim yaşadıklarımı sana her gün yaşattım ve hiç bilmedim bunu. Şimdi bilmenin bir yararı var mı Kaan Ne kadar pişman olduğumu söylememin bir yararı var mı Yalvarsam döner misin Sararıp solarken bile kadar güzel uyuyorsun Kaan Seninle uyuyup uyanmayı neden istemedim Nasıl uyuduğunu neden hiç merak

etmedim Sabah gözlerini nasıl açtığını hiç bilmiyorum mesela. Sana hiç günaydın demedim. Şimdi gözlerini açman için sana yalvarıyorum. Sana günaydın diyebilmek için ömrümün sonuna kadar hep karanlık kalmaya ışık kaynağımız güneşi sonsuza dek görmemeye razıyım. Senin gözbebeklerini görmedikten sonra ışık neye yarar

Senin gözbebeklerindeki ışığı gönnedikten sonra yaşamının ne anlamı var Şimdi bana sadece senin gözheheklerindeki ışığı göreceğimi ama başka hiçbir şey göremeyeceğimi gerisinin uçsuz bucaksız bir karanlık olacağını söyleseler ayaklara kapanınm ışığın için karanlığı düşünmem bile. Şimdi bana senin gözlerini açacağını ama hayatın bütün kapılarını sonsuza dek kapatacaklarını söyleseler razı olmak ne kelime her birini kendi elimle bin kere kilitlerim. Seni o kadar çok seviyor seni öyle çok ölüyorum ki bana sensiz ne cennet yeter ne cehennem. Ben de sana bunları yaşattım öyle değil mi Sen benim gözümü açmam için çırpınırken kan uykusundan kalkmadım. Böyle işitmez gibi hissetmez gibi kaldım karşında. Ben buz tutmuş kalbimle sararıp solarken sen beni bir çiçek gibi yeniden açtırmaya çabalarken ben mezarında yatan bir ölü gibi kaldım. Altı gündür dayanamadığımı sana aylarca yaşattım. İstersen beni asla bağışlama ama yalvarsam gözlerini aç desem açar mısın Tam göğsündeyim Kaan işte tam buranda... Dedim ya... Sana hiç bu kadar yakın olmamıştım. Sen de bana. Ama ölüm uykusundasm. Yakınlığın hiç bu kadar uzak olmamıştı. Bu sırada Hande hastaneye gelmişti. Kaanın durumunu ve nerede kaldığını sordu. Sabaha dek uyuyup uyanmış sürekli Facebooka girip bir haber olup olmadığına bakmıştı. Akli hep Kaandaydı bir türlü uyku tutmamış her uykuya dalışında Kaanı görmüştü. Tatlı rüyalar hep kabusa dönüşmüştü ve sabaha kadar o kabuslarla boğuşmuştu. Acele ederek yürüdü Kaanın odasına. Lavinin orada olduğunu onunla konuştuğunu bilmiyordu.

Biliyorum haddinden fazla keder verdim sana. Acı değil keder İkisi birbirinden farklıdır çünkü. Acı ağlatır süründürür etinde kanar. Ama bir gün kapanır o yara. Kederse ruhunda kanar insanın. Ve hiç geçmez. Budur işte keder. Birinin ruhunda küçücük bir yara açarsın ama onun bütün hayatı kanar. Ah Kaan...

Hande odaya geldi kapı aralıktı. İçeriden birinin Kaan dediğini duydu. Göz ucuyla bakınca Lavini gördü. Onu hemen tanıdı. Kaan yatıyordu Lavin başını göğsüne koymuştu. Rahatsız etmek istemedi. Kapının önünde kaldı. Onu dinlemeden edemedi. Neler söylediğini merak ediyordu. Lavinin titreyen sesi kulağına geldikçe onu ürpertti. Onun yerinde olmak Kaanın yanında olmak isterdi. Lavinin sesi bir ölüye ninni söyler gibiydi.

Sen burada öylece yatarken kendimi o kadar suçlu ve zavallı hissediyorum ki... O kadar kırık ki kalbim... Biliyorum ölmüyor her kalbi kırılan. Kırık bir kalple de yaşayabiliyor insan. Ama kişi ya o kalbi kendi elleriyle kırmışsa İşte bunun acısıdır beni senin karşında zavallı eden. Sence de çok değil mi bir ölüm için bunca yara

Keşke sadece kendi hatalarının bedelini ödemiş olsa insan. Senin de dediğin gibi başkalarının cehennemini içimizde taşıyarak hangi cenneti bulabiliriz ki Sen şimdi benim yüzümden bir ölümün kıyısında hayata tutunmaya çalışıyorsun. Üstelik başkalarının sende bıraktığı cehennemin ateşi yeni yeni sönmeye başlamışken. Nasıl bir kaderdir bu Kaan Ben yanlış okumuşum gözlerinde duran şiiri senin suçun yok

Sevmek ne kadar zormuş Kaan. Şu fani dünyada ölümden korkmak en kolayı sevmek en zoru inan. Nereden biliyorsun diyebilseydin şimdi çünkü seni seviyorum derdim. Ekiyle derdim çünkü seni gerçekten çok seviyorum Kaan. Elen yarama çoktan sen bastım diyor ya hani şair. Ben yarama çoktan sen basmışım ama bunu bir tek kendime itiraf edememişim. Bu yüzdenmiş kaçışlarım. Bu yüzdenmiş korkularım. Hep kendini anlatıp bir türlü kendi içine yerleşemeyen insanlar gibiydim

karşında. Ben her şeyi anlıyordum ama kendime anlatamı-yordum. Gerçeklere sızmış gizli yalanlarla kandırıyordum ben kendimi. Seni sevdiğimi kendimden saklayacak kadar kandı-rabilmişim beni. Senin bende saklı duran mahremindi bu. Ve senin mahremi benim namusumdu.

Ölümün benden çaldığı kaybedilmiş bir armağan olmanı istemiyorum. Bütün kalbimle senin için dua ediyorum. Birazdan çıkıp gideceğim bu odadan. İyileşmen için dualar edeceğim. Kalbimin her atışı senin için bir dua olsun. Hepimiz bir gün öleceğiz Kaan ama sen bizim gibi ölmemelisin. Aşkta çok cahilim affet. Şu altı günde gördüm ki hen seni hak etmiyorum. Ama sana yalan söylemiyorum. Sana hiç yalan söylemedim. Yalansız ve cahilim. Yalan söylemeyi beceremeyen cehaletini de saklayamaz.

Biliyorum bundan sonra beni istemezsin. Bir kez sevdim ve ölüp gitti genç yaşında. Hayat dolu birini ellerimle toprağa verdim. Sonra seni sevdim bir tek seni sevdim ve şimdi sen de gidiyorsun. Sen gitme lütfen yalvarırım gitme. Ben gideyim. Belki kaderim böyle yazılmış. Benim sevdiğim ölüyor. Ben gideyim ki kaderim seni bıraksın ve hak ettiğin kadar mutlu ol. Yaralarım sana emanet. Seni daima uzaktan izleyeceğim. Yaşlı bir kadın olduğumda gençlere senden öğrendiğim aşkı anlatacağım. Hepsi aşkı benden öğrendiklerini zannedecek asıl aşkın sen olduğunu hiçbir bilmeyecek Sen benim sırrım olacaksın. Adını bile kıskanacağım başkasından. Adını bile sakınacak saklayacak aşkını saçacağım bu dünyaya. Bende kalmasın. Çünkü hakkım değil-Bu aşk bana fazla. Bir yüreğe sığacak gibi değil. Senin aşkın saçılmayı hak ediyor. Ben senin yanardağın olacağım. Seni derinlerimde saklayacak kor ateşler gibi aşkını saçacağım. Seni böyle yaşatacağım kendimde... Seni unutmayacağım Kaan. Sen olsan seni unutabilir miydin

Unutursam ölürüm ve seni ancak ölünce unutabilirim-

Beni unutamayacaksın deyip çekip gidenlerim de oldu hayatımda ama benim asıl unutmadıklarım ansızın gidenlerdi. Tıpkı senin gibi... Tıpkı benim gibi. Ama bizim gibi değil. Çünkü biz hiç biz olmadık. Biz hiç kavuşamadık. Aslında hiç kavuşamayanlardır hiç ayrılmayanlar. Bir kavuşması olmayanların bir ayrılığı da olmaz Kaan...

Ağlıyorsam gözümde yaşını unutmuşluğundandır. Seni ağladığımdandır. Rabbim her derdin dayanma gücünü de veriyor. Sen benim için üzülme artık. Benim için yanma. Sadece gözlerini aç ve geri dön. Hak ettiğin mutluluğu yaşa. Gel dersen gelirim kal dersen kalırım ama sana yaşattıklarımı bile bile nasıl yüzüne bakarım Ölürsen çıldırırım bundan eminim. Ama sana bu yüzden gözlerini aç diyemem. Kendin için aç. İnan ki bu dünya sana muhtaç. Sevgisiz bir dünyada yaşıyoruz ölümler gibi dolaşıyoruz sen sevgi dolusun dünyayı bundan mahrum etme. Bu dünya sevginden mahrum kalır biraz daha kararırsa günahı benim hoynumadır Kaan.

Ne çok sevenin varmış. Beni sarıp sarmaladılar hen yine onlardan hin olmadım. Bende kalın bir duvar var. Hayatla aramda bir duvar. Seninle aramda bir duvar vardı ve en sonunda o duvara çarpıp yıktın. Nasıl ördüğümü bilmediğim duvarı yıkarak farkına varmamı sağladın. Şimdi görünme bir kanama seni bizden uzaklaştırıyor seni alıp götürüyor. O görünmez kanlarla uyuyorsun. Gözünü açtığında yanında olmak istedim. Yokluğumda ölürsün diye gözüme uyku girmede. Belki beni istemiyorsun çok haklısın. Belki gözlerini açmak için çekip gitmemi bekliyorsun. O yüzden gidiyorum Kaan. Zaman geçecek bir ayrılık daha anıya dönüşecek. Tam olarak geçmese de zamanla acısı hafifleyecek. Belki başka birileri gelip hayatımıza girecek. Bu hayatta kimse ilelebet yalnız kalmıyor. Kokusuz çiçekler bile zamanla sevilir.

Senden bana en çok sensizlik kaldı. Yalnızlığım çoğalsa da sızıları azaldı. Ve her bir sızı seni çoğalttı. Sevebileceğim çok insan vardı bu şehirde ama sadece bir tanesi yoktu. Sen geldin sonra... Bir şehre sırtımı dayar gibi yaslandım sana. Arkamda kıpır kıpır duran bir kenttin bana. Yüzümü

dönsem görecektim. Hiç dönmedim ama hep orada olduğunu bildim. İtiraf etmek gerekirse sensiz geçen her günümde en çok seni özledim. Sensizken her şey çok özleniyordu zaten. Bu karmaşaya gülümsedim sonra. Bu karmaşaya ağladım sonra. Belki de aşk gülümseyerek ağlamayı öğretiyordu insana.

Ne kadar uzağına kaçarsam o kadar uzaklaşırm sandım. Ama asıl uzaklarmış seni bana taşıyan geç anladım. Ölümüne uzanan o dümdüz yolda yürürken sana çarptım. Yol kalbinden geçiyormuş çarpmasam duramayacaktım. Seni sevmek için yüreğimde yer açmaya çabalamadım. Çünkü yürek dediğin sevdikçe genişleyen bir yerdi. Ben seni yavaş yavaş sevdim. Bunu kendim bile fark etmedim. Çünkü sen hızla bitirilecek bir adam değildin. Seni sevdiğimi en çok sensizken fark ettim. Zaten bir terslik vardı bu işte. Sensizken yağmurlar yanıyordu içimde. Suskunluğunla bezenmiş bir bakışın bile içimde ağlayan çocuğu susturmaya yetiyordu. Bunu nasıl yapıyordun bilmeden benim sözlerim bile kalbime geçmezken

Ama sana çıldırmak yapılacak en akıllıca delilik olsa da gitmeliydim. Evet seviyordum ama gitmeliydim. Yarım kalacak bir hikaye için ömründen eksiltmemeliydim. Varken zaman zaman vardım ama olmayınca tüm zamanına yayılacaktım. Biliyordum beni unutmayacaktın. Bense senden uzakta senin için ağlayacaktım. Başını sessizce yaslayıp ağlayabileceğin bir omuz varsa güzeldir ağlamak. Ben hiçbir omza ait olmadan ağlayacaktım.

Seni seviyordum ama neden sevdiğimi bilmiyordum- Senden kaçıyordum ama neden kaçtığımı bilmiyordum. Şimdi seni neden sevdiğimi biliyorum. Senden neden kaç-tığımınsa hala cevabı yok. Seninle aramda bir duvar vardı sen onu yıktın ama ben o duvarı nasıl ördüğümü bilmiyorum. Sadece senin o duvarı ne pahasına yıktığını biliyorum. Nasıl bir çaresizlik içinde olduğunu şimdi anlıyorum bak nasıl çaresizim karşında.

Bana küskünsiindir. Kim olsa küserdi. Sana hak veriyorum. Gözlerini açman için son çarem gitmek. Belki ben gidince açarsın burada seni sevenler gözünü açman içm yalvarıp yakaranlar hiç gözünü kırpmadan dua edenlerin kalplerinde de güller açar. Bütün bu acılara ben sebep oldum ve daha fazla aralarında kalmaya yüzüm yok. Burada biraz daha durursam çıldıracağım ve benim için üzülecekler. Onları daha fazla üzme hakkım yok.

Senden tek dileğim gözünü açman. Seni sevenlere kavuşman... Şimdi burada bekleyenlere ve gelecekte bekleyen sevgililere kavuşman... Olur ya bir gün kader seni bana geri getirirse habersizce gel. Geleceğini bilirim beklerim. Bilirim sen beni hekletmezsin o yüzden habersiz gel. Acele etme doyaya yaşa ve sen gelmedikçe ben senin doya doya yaşadığını bileyim. Kalbin kırılırsa gel bana ve ben o kırıklara dolayım. Ruhun yaralanırsa gel bana. Ben senin yerine kan dökeyim. Hep kendine iyi bak derdin. Beni hiç merak etme aşkım. Ben iyi bakarım kendime. Yaşadığını bileyim her an karşıma çıkacakmışın gibi yürürüm hayat yolunda her güne seni göreceğim gibi başlarım. Sen yeter ki gözünü aç. Ben giderim iyi bakmak için kendime. Çünkü ihanet edemem ne senin sözüne ne bedenime...

Bundan sonra mezarlığa gitmeyeceğim. Yasım burada bitti. Sana minnettarım. Bana hayatta gerçekten neyin değerli olduğunu öğrettin. Dünyada ne için var olduğumu gösterdin. Minnetimi sana bırakıp gideceğim. Seninle de ayrılık zamanı gelip çattı sevdiceğim kavuşamadığım... Belki de bu son pişmanlığım olacak. Sana gel demesem ölümüne gitmeyecektin. Ama şimdi böyle söylemek neye yarar O kadar çaresizim ki tek çarem gitmek. Belki gözlerini açarsın diye yanında kaldım seni bırakmadım. Belki gözlerini açarsın diye yanına geldim elini tuttum seni öptüm. Sana bunları anlattım aşkım. Sana aşkımı anlattım. Ben senin aşkına nasıl kapadıysam gözlerimi sen de benim aşkıma kapalı tutuyorsun şimdi. Belki gidersem açarsın diye gidiyorum. Senin için ve seni sevenler

için. Gidiyorum Kaan hoşça kal. dedi ve gözyaşlarını elinin tersiyle silerek kapıya yöneldi Lavin.... Çıkarken Handeyi gördü. Onu görür görme tanıdı. Hande de onu tanımişti zaten. Onun Kaana söylediklerine şahit olduğunu belli etmedi. Gözleri doluydu. Kaanı unutama-mış gittiğine pişman olmuş ama birliktelerken bile onu Lavin kadar sevmemişti. Sanki Kaan ya da başka bir gizli el ona bir kadının nasıl aşık olacağını göstermek için onu hastaneye getirmiş ve bunlan dinletmişti. Evlilik hayatı hüsrarla sonuçlanmış hiç mutlu olamamış ve hep Kaanı özlemişti hiç kimseyi onu sevdiği kadar sevemeyeceğini anlamıştı. Kaan onun ilk göz ağrısı ve ilk aşkıydı. Genç ömrünün çoğunu onunla yaşamıştı onsuz geçen birkaç yılın esamisi okunamazdı yanında. Fakat şimdi Kaan ecelinin koynunda mışıl mışıl uyurken ona ninni söyler gibi şefkatle içini döken bu kız karşısında kendisini aciz hissetti. Aşkın gerçekte ne olduğunu gördü ve ne kadar uzağında yaşadığını hatta ondan adım adım uzaklaştığını fark etti.

Nasil yanlış bir yol seçmişti Bunu şimdi görmek neye yarar Kaanı görmeye gelmişti ama belki Kaan onu görmeden gidecekti. Lavini gördükten onun aşkına şahit olduktan sonra Lavinin yüzüne bakmaya utanırken gözlerini açsa bile

Kaanın yüzüne nasıl bakacaktı Genç bir kadın için hayatının da sevgisinin de sadece sabun köpüğü olduğunu üstelik bunu unutmadığı sevgilinin ölüm döşeğinde anlamak tokatların en şiddetlisiydi. Lavin şimdi ona okkalı bir şamar patlarsa kalben hissettiklerinin yanında hiç kalırdı Kaanı göklerde kendisini yerin dibinde görüyordu. En acısı bunun bir misal değil gerçek oluşuydu. Kaan gerçekten göklerdeydi ya dönecek ya da uçup gidecekti. Ama Hande verin dibinde kalacaktı.

Merhaba sı Lavin olmalısını dedi.

Evet benim. Sı de Hande öyle değil mi

Evet. Haber verdiğini için çok teşekkür ederim. Çok nazıksınız. Sii ömrümün sonuna kadar unutmayacağım.

Latin gelişi değildi. Haber verdiği için değildi. Aşkına şahrı olduktan sonra onu gerçekten asla unutamazdı. Yediği şamarın acısı geçip gidecek gibi değildi.

Geldiğinize çok sevindim. Kaan sizden çok söz etti. Her görüşmemizde mutlaka adınızı anardı. Yanında olmanız eminim ona iyi gelir. Komada biliyorsunuz uykuların en derininde ama sizi hisseder muhakkak. Sizi görmeyi çnk isterdi belki sizi gönnek için gözlerini açar.

inşallah. Gözlerini açtığında yanında olmayı çok isterim. Lütfen yanında kalın. Eğer gözlerini açar ve hayata dönerse size minnettar olurum. Ben de sizi ömür boyu unutmam. Hande mahcubiyetle başını öne eğdi.

Telefon numaramı biliyorsunuz dedi Lavin. Ne zaman isterseniz beni arayabilirsiniz. Evim çok yakın.

Ararım.

Kaana iyi bakın.

Gözünüz arkada kalmasın. Ren ona gözüm gibi bakarım. Hoşça kalın.

Güle güle.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Lavin koridorun sonundan dönene kadar Hande ardından haktı. Lavin dönerken ardına baktı Hande ile selamlaştılar ve gitti. Hande Kaanın odasına girmeden önce derin bir soluk alıp verdi ve saçlarını düzeltti içeri girince bir süre Kaanı seyretti. Tanıdığı bildiği Kaan değildi. Bir şey değişmiş belki her şey değişmişti. Altı gündür komada kalmasından ötürü değildi göze görünen o acı değişim ama ne olduğunu bilemedi.

Bakarken ağlamaksı oldu sonra birkaç damla gözyaşı süzüldü gözlerinden. Yanaklarındaki yaşları sildi sessizce oturdu az önce Lavinin bıraktığı yere. Kaanın eli yataktan sarkmış boşlukta duruyor bileğindeki yara izi görünüyordu. Elini tuttu bileğindeki yarayı parmak ucuyla okşamaya başladı.

Merhaba Kaan. Ben Hande. Beni duyamıyorsun ama sana söylemek istediklerim var. Belki sen yaşamak istemiyorsun ama inan seni çok seven var. Ben bunlardan sadece biriyim inan ki seni çok özledim. Hiç arayıp sormadım ama seni hep merak ettim. Hiç unutmadım seni. Zaten sen unutulacak biri değilsin biliyorsun. Çocukluk da hiç unutulmaz. Seninle geçen her günümü hatırlıyorum. Seni hep andım. Seni bırakıp gittiğim için çok üzgünüm.

Bunu söyleyince Kaanın parmağı kıpırdadı. Hande o parmağı usulca öptü. Soğuk elini yanağına götürdü.

Elin üşümüş Kaan. Senin ellerin hep üşürdü. Annem sana eldiven örmüştü. Ben istemiştim. O günü hatırlıyor musun Kar yağsın istemiştik. İzmire kar yağacak diye beklemiştik. Sonra İstanbulda kar yağarken sokağa fırlamıştık. Sende kalmıştım o gece. Ertesi gün kar tutmuştu. Kartopu oynamış bir kardan adam bir de kardan kadın yapmıştık. Biri sen biri ben... Kardan adamı birlikte yapmıştık ve sen tek başına yapmıştın kardan kadını. Bakalım önce hangisi eriyecek demiştin. Elen sana tabii ki ikisi birlikte erir demiştim. Güneşi hesaba katmamıştım. Sen o kardan kadını nedense kardan adama uzak bir yere yapmıştın. Birlikte yaptığımız ağacın altındaydı. Senin yaptığın ortadaydı. Güneş çıkınca senin yaptığın kardan kadın ermişti. Kardan adam ağacın gölgesinde direnmışti. Biz ayrıldıktan sonra o kar günü karlarda geçen ilk günümü sık sık aklıma geldi. Ben çabuk eridim çabuk tükendim sen orada direndin. Ben seni terk edip gittim anı sen aşkımızı yaşatmak için direndin. Bensiz yaşamaktansa şu bileğini kesip ölmek istedin. Hepsinden haberim var. Sen intihara kalkıştığında yanına gelmediğim için bana ne kadar kırgın olduğunu biliyorum. Bunu beni yanına çekmek için yapmadığını da biliyorum bunu o zaman da biliyordum. Gelmeyi çok istedim. Ama gelirsem seni bir daha bırakıp gidemezdim. Bileğine bakarak bir ömür geçinnek bana çok ağır gelirdi. Sen bileğini keserek aramıza aşılmaz bir çizgi çektin Kaan. Yanına gelsem ne yapacaktım ne diyecektim Aman yaşamana bak beni unut desem sözümde kulak asacak mıydın Seni terk ederken intihar edeceğini bilemezdim özür dilerim bak yanına geldim ama yine gideceğim seni hır daha bırakıp gideceğim desem hem hayata hem ölüme küsendin buna hakkım yoktu.

Ben sadece dua ettim. Sadece senin mutluluğun için dua ettim. Lütfen benden iyisini nasip eyle dedim. Bunu bilmeni istedim.

Bunu söylemek için geldim. Şimdi gitmek mi yoksa kalmak mı istiyorsun bilmiyorum. Gideceksen git Kaan seni sevgiyle uğurlamaya geldim. Kalmak istersen de kal. Yanında olmamı istersen sonuna dek olurum hiç bırakmam seni. Gitmek istiyorsan git ama bunu bilerek git. Kalmak istiyorsan kal ama yaralı yaşama bundan sonra. Açtığım yarayı sarmaya geldim.

Hande sanki bunları içini dökmek için değil Kaanı hayata döndürecek sihirli kelimeyi bulmak için söylüyordu. Biraz soluklandı gözyaşını sildi. Kaanın bileğindeki yarayı öptü. Ona ne diyeceğini bilemiyordu. Birlikte geçen güzel günlerini anlatmak istiyordu.

Tam bu sırada ezan sesi duyuldu. Günlerden cuma. Dışarıda insanlar Cuma namazı için camilere doğru yola çıkıyordu. Tam bu sırada Kaan uykusunda Üsküdar yokuşundan aşağıya doğru yürüyerek namaza giden insan kalabalıklarını görüyordu. Yavaş yavaş gözlerini açtı ve ezanı dinlemeye başladı Kaan. Hande farkına varmamıştı. Açtığım yarayı sarmaya geldim deyip durdu. Kaan hayal meyal görüyordu handeyi. Hande başucuna oturmuş elini tutmuş bileğindeki yarayı öpüyordu. Tekrar yumdu gözlerini. Konuşmak için ezanın bitmesini bekleyecekti.

Hande bir süre soluklandıktan sonra çocukluklarından başladı anlatmaya. Lisede aşka tutulmalarını üniversite yıllarında yaşadıklarını anlattı. Bütün o güzel günleri hatırlattı. Kaan bunları yarı uykuda dinledi onu işitiyor ve aynı anda rüya görüyordu. Handenin anlattıklarını rüyada görüyor birlikte yaşadıkları bir rüyaya dönüşüyordu. Hande bilmeden yapıyordu bunu bilmeden yarasını iyileştiriyordu. Geçmişte yaşananları acı bir hatıra olmaktan çıkarıp yeniden yaşadıkları hale dönüştürüyordu. Kaan birlikte geçen yıllarını terk edildiği için acı çekerek hatırlıyordu ama Hande için tümü tatlı hatıralardı. Bunu ona aktarıyordu. Kaanın ölüm uykusunda geçmişi baştan aşağı değiştirmiş ve eski haline getirmişti. Sonunda ezan bitmişti. Kaan gözlerini tekrar açtı. Hande gerçekten yanındaydı. Rüyada gördükleri ve dinledikleri gerçek kendisine çok acı gelen geçmişi de bir rüya kadar tatlıydı-

Kaan ölümle yaşam arasındaki bulutlu gökyüzünde terk edilmenin acısının tekrar kanatmaya değil terk edilmeden önce yaşadıklarının hatırlanmaya korunmaya değer olduğunu anlamıştı. Çok yanlış bir seçim yapmıştı. Kendine yazık etmişti. Bundan ötürü mutsuzdu. Bu yüzden acı çekiyordu. Terk edildiği unutamadığı için değil birlikte yaşadıkları günleri kendi güzellikleriyle hatırlamayarak kendine ihanet ettiği içindi. Birlikte yaşadıkları o güzelim sevgiye şükran duymadığı için vefasızlık ve haksızlık ediyordu. Hande terk edendi Hande gidendi. Ama birlikte yaşadıkları her güne sahip çıkmış şimdi ona hatırlatıyor o duygulan kan uykusundaki Kaana bir rüya gibi hediye ediyor geri veriyordu. Çoğul mutluluklar bu yüzden değerliydi biri kaybetse öteki verir kendisinden eksilmezdi. Tek başına yaşadıkların unutmamla solar giderdi.

Kaan gözünü açtığı anda hala uykuda gibi rüyada gibiydi. Bu durum hemen geçmedi. Usul usul döndü hayata. Gittiği gibi dönmüyordu. Bir şey değişmişti belki her şey değişmişti. Kaza yapınca her şey donmuş ama Lavinin yanında kalıp kalbini açması ve Handenin gelişyle geçmişi de yaşadığı gün de değişmişti. Bir de onların gözünden bakmıştı bu sayede. Ne kadar değerli olduğunu ne kadar çok sevildiğini hissetmişti. Yarası yanılmıştı onu eksik ve güdük bırakmıştı. Her şeye o yarının içinden o yaranın gözünden bakıyordu bir bakıma terk edilmiş ve kör olmuştu. Şimdi yeniden açılıyordu gözü. Kendini yarısından geçiriyordu. Kozasından kelebek olarak sıyrılan bir tırtıl gibi... Ezan bitmişti.

Hande onun gözlerini açtığını görünce sevinç gözyaşı döktü konuşmadı bir süre. Sadece Kaan diyebildi.

Kaan... Kaan... Kaan...

Hande.

Kaan bunu kendini zorlayarak ve gırtlığını yırtarcasına bir fısıltı olarak çıkarabilmişti. Ama bunu sevgiyle söylemişti. Yıllardır acısıyla bastırıldığı o sevgiyi yeniden çıkamıştı sonunda. Sanki ruhu çıkıp gitmiş gibi oldu. İnsan korkusundan ölebildiği gibi sevgisinden ölebilir. İntihar etmiş kaza yapmıştı ama öl-memişti. Acısından intihar etmiş çaresizliğinden duvara vurmuş ama sevdiklerinin sevgisiyle ölmüş ve yeniden doğmuştu. Kapkara bir gölge çıkıp gitti içinden. Ruhu kurtuldu sonunda.

Sadece bir kelime yetti buna. Bunca zamandır Handenin adı dilinden düşmüyordu. Sürekli onu anlatıyordu ama ağzından bir kez bile sevgiyle çıkmamıştı bu isim. Çocukluk arkadaşı gençlik aşkını bir kez bile sevgiyle yad etmemişti. Yazık etmişti sevgisine. Handeye küsmüştü kendine küsmüştü aşka küsmüştü hayata küsmüştü geriye bir tek ölüm kalmıştı. Ancak ölüm de ona kapısını kapatmıştı. Çünkü hayata borcu vardı Handeye borcu vardı kendisine borcu vardı aşka bir borcu vardı. O da şükrandı.

Çocukluğundan itibaren sevmiş ve sevilmiş gencecik birinin bu dünyadan kahrederek değil sonsuz bir şükranla ayrılması gerekirdi. Kaana yakışan buydu. Sevenlere başka türlü yaraşmazdı. Şükranlı bir sevgi eksikti. Sevip sevilirken sevdiğinin ve sevildiğinin farkında olmaksızın değerini bilmeden hakkını vermeden yaşamaktı. Tohumu ağaç sanmaktı. Bir tomurcuğu şefkatle açtırmak yerine çiçek olmadığı için beğenmemek şikayet etmekte. Kendisine bir ömür boyu emek vererek büyütme üzere hediye edilen tomurcuğun ne olduğunu bilmeden peşin hüküm vermek kendisi hakkında sevdiği hakkında hayat ve aşk hakkında cahilce bir yargıya varmaktı. Tohumu şükretmek yerine hazır hır ağaç verilmediği için kahretmekte.

Kaan gözlerini açtıktan sonra kendine geldikçe yani dünyaya döndükçe kendisindeki köklü değişimin farkına varıyor bunu anlayamıyordu. Çünkü kendisine değil Handeye bakıyordu. Onu dinliyor ve olduğu gibi görüyordu. Tıpkı hır çocuk gibi... Çok kırılgan olsa da hiç yargılamadan çok kızgın olsa da hiç suçlamadan...

Nasılsın Kaan

Bilmem. Ya sen

Gözlerini açtın ya bundan iyi olamam.

Kaan gülümsedi.

iyi ki dönmüşüm dedi.

Kaan eskiden de böyle ince espriler yapardı. Her koşulda. Ama okuldan mezun olduktan sonra iş ararken tadı kaçmış gülmeyi unutmuştu. Hande onu ölüm döşğinde böyle bulunca kalbinden bir kuş uçuştu çok mutlu oldu. O da ince bir espiyle karşılık verdi

Seni çok iyi gördüm.

Kaan konuşmak ona her şeyi anlatmak isterdi ama hali yoktu. Zaten hala yarı uykudaydı yarı ölüydü. Öte yandan belli belirsiz bir tebessüm iki çift tatlı söz yetiyordu karşılıklı sevince.

Çok şükür bunu da gördüm.

Neyi Kaan

Kaan soruya yanıt verebilmek için gücünü topladı. Hande zorlandığını anladı ve bekledi. Ona sevecen bir acıma duydu. Bir kelime söyleyebilmek için kendini zorluyor acı çekiyor buna rağmen tatlı bir söz söylüyordu.

Seni hala çok sevdiğimi... Ama çocukluğumuzdaki gibi...

Ben seni hep öyle sevdim Kaan. Sen hep benim çocuğum gibiydin.

Anlıyorum. Galiba biraz geç oldu.

Hiçbir şey için geç değildir Kaan. Ben seni anlıyorum. Ben yanıdayım. Sen git demeden hiçbir yere gitmem. Lütfen şimdi yorma kendini.

Hande bileğindeki yarayı tekrar öptü.

Kaan Biliyor musun Hande Hiç acımadı dedi.

Peki kendine acıdın mı hiç

Kaan başını hayır anlamında iki yana belli belirsiz kıpırdattı. Daha fazlasına gücü yoktu. Ama bu kadarı Handenin görmesine yetti.

Bundan sonra benim için kendine merhamet et olur mu Kaan

Ettim ya. Döndüm işte.

Nereye döndün Kaan

Hayata.

Daha önce neredeydin

Cehennemin dibinde.

Benim yüzümden mi

Hayır.

Neden peki

Kaan yine gücünü toplamak için kendini zorladı. Hande söylemesini bekledi. Bu arada onu daha fazla konuşturduğu için üzüldü. Kaan konuşmak için kendini zorladıkça içi yanıyor bileğini öpüyordu bir daha.

Can sıkıntısından.

Hande buna hüznle gülümsedi. O kadar belirsiz kıvrıl-mıştı ki dudağı gülümsedi mi hüznle mi kıvrıldı belirsizdi. Kaanın da dudağı kıvrıldı gözleri bir an parladı. O halde hınzır bir bakış atabilmişti. Hande lise çağındaki Kaanı hatırladı o delikanlının hala yaşadığını gördü. Burkulan yüreği ferahladı. Ona sadece şefkatle gülümsedi.

Sen galiha dünyada dikene aşık tek bülbülsün Kaan.

Sadece şairim dedi duraksadı gücünü topladı. Şiir dikendir dedi yine gücünü topladı. Zorlanırken incitmemek için gülümsemeye çalışıyordu.

Aşk yaralar şiir kanatır.

Kaanın gözünü açtığı haberi duyulunca hastanede bayram sevinci yaşandı. Personel hile o kadar sevinmişti ki haberi alanlar birbirine sarılıyordu. Kaanın annesi babası ve kardeşi mutlu haberi alınca sevinçten neredeyse delirecekti. Üçü bir sevinç topu oluşturmuştu koridorda. Kaanın kardeşi ayakta duracak dermanı kalmayan annesiyle babasının koltuk altlarından doladığı kollarıyla tutuyordu onları. Üçü sarmaş dolaş olmuş kuruyan gözleriyle dua ediyor Kaanın hayata dönmesine inanamıyorlar ve nasıl şükredeceklerini bilemiyorlardı.

Hande onu yormamak için daha fazla konuşmamış kapıya çıkıp koridordaki hemşireye hastanın gözlerini açtığını haber vermiş doktorlar koşarak gelmişti. Kaan onlara iyi olduğunu söylemiş Lavini sormuştu. Onun da iyi olduğunu öğrenince Çok şiiikür demiş ve kısa bir süre sonra gözlerini yeniden yummuştu. Birkaç kere gözlerini açtı yeniden yumdu. Doktorlar başında bekliyordu ve Kaan gözlerini açtıkça onu konuşturmaya çalışıyordu. Kaan konuşmakta zorlanıyor ama soruları anlıyor ve eğer gücü varsa yanıtlıyordu. Onu tepeden tırnağa muayene ettiler. Altı gün komada kalan bir hasta için durumu iyiydi ama bacakları hissizdi.

Hande Kaanın annesini babasını ve kardeşini bir sevinç yumağı halinde görünce içi parçalandı. Halleri hem yürek burkacak kadar perişan sevinçleri ağlatacak kadar dokunaklıydı. Adamla kadının tir tir titreyen elleri ve bacaklarından ayakta duramadıkları belli oluyordu. Ara sıra dizleri boşalıyordu ve çocukları onları daha sıkı tutuyordu. Üçünün de gözleri balon gibi şişmişti annenin gözleri kapanmıştı. Ayakta kalacak dermanları yoktu ama ikisi de sevinçten yerinde duramıyordu.

Hande onlara bakınca hayatı bir film şeridi gibi gözünün önünden geçti. Öz kızları gibi severlerdi onu. Bağırllarına basmışlardı. Sonra birden film kopmuştu Hande koparmıştı. Onu görmemişlerdi hiç kimseyi görececek halde değildiler. Hande gözlerinden yaşlar süzülerek uzaktan onları izledi. Onlar için dua etti. Allah başka acı vermesin... Yanlarından adeta parmak uçlarına basarak sessizce geçti ve hava almak için bahçeye çıktı. Yüreği sıkışmıştı biraz hava almaya çok ihtiyacı vardı.

Doktorlar Kaanın başındaydı. Anne baba ve kardeş odanın önüne geldiler hemşeriden izin alıp içeri girdiler ve biraz beklediler. Kaan gözlerini açıyor tekrar kapıyordu. Bunun için bile yoğun bir güç harcıyordu. Doktorlar onlara Kaanın kendine gelmek için çaba harcadığını ve bunun çok iyi olduğunu söyledi. Gözlerini açtığını görmek için beklediler.

Babası Acaba Kaan bizi bu halde görmese daha mı iyi dedi.

Doktor Kalın sizi görsün. Ona güç verir dedi.

Kaan gözlerini açana kadar sessizce beklediler. Anne ve babayı sandalyeye oturtmuşlardı. Kaan gözünü açınca babası Oğlum dedi. Kardeşi Ağabey dedi. Anne gözünü açtığını anladı görmeden de olsa Yavrum dedi. Kaan bir süre göz lerini açık tuttu onlara bakarak iki kere açıp kapadı bilerek onlara selam verdi.

Babası selam verdiğini anladı Aleykümselam oğlum dedi

Annesi Açtı mı gözlerini diye sordu.

Babası Evet bize bakıyor dedi.

Anne Yavrum hoş geldin. Nasılsın dedi.

Kaan yanıt veremedi. Bir süre sessiz kaldılar. Kaan tekrar gözlerini yumdu. Uykuya dalmıştı. Bir daha gözlerini açmasını beklediler.

Doktor Galiba uykuya daldı. Siz şimdi çıkın sonra yine alırsız dedi.

Kaanın babası Peki Allah sizden razı olsun. Haydi hanım biz çıkalım. Kaan uyusun dedi.

Annesi Benim gözlerim kapandı. Bari sesini duyayım da inanayım dedi.

* * *

Gerçekten de Kaanın hayata geri döndüğüne inana-mıyorlardı. Sonuna kadar direnmişler ne çare en sonunda ümidi kesmiş kendilerini kara habere hazırlamışlardı. Belki annesi o gün görmemek için kapamıştı gözlerini. O gün ağlamamak için gözyaşlarını tüketmişti. Artık canlarından çok sevdikleri oğullarını toprağa vermek için beklerken Kaan ansızın gözlerini açmıştı. Buna inanmaları gerçekten çok zordu. Babası ve kardeşi Kaan gözlerini açıp onlara selam verene kadar inanamamışlardı. Şimdi bile tam olarak inanamıyorlardı. Biraz da bitkinliğin verdiği etkiyle hayal gibi geliyordu inanması çok ve sevincini taşımayacakları kadar büyük bir hayal. Annesi de inanmak istiyordu.

Kaanın kardeşi dışarı çıktı annesi ve babası kaldı. Nefeslerini tutmuş bekliyorlardı iki bitişik sandalyede. Kadın kocasının elini sımsıkı tutmuştu artık titremiyordu o eli diğer eli titriyordu hala. Yaklaşık on dakika sonra Kaan yine gözlerini açtı.

Açtı dediler. Kadın çok heyecanlandı.

Doktor Kaan annen burada... Ona merhaba der misin Sesini duysun dedi.

Kaan gözlerini evet anlamında ağır ağır kapayıp açtı.

Anne dedi. Sesi bir nefes kadar inceydi.

Annesinin titremesi baştan aşağı durdu. Her şey durdu kadın için. Yorgunluğu son buldu. Hiç nefes almıyordu sanki. Bu yorgun sesi ömrünün sonuna kadar unutamazdı. Dünyaya gelişindeki ınga sesleri hala kulaklarında çınlıyordu. Bu ses de ömür boyu çınlayacak belki onun için kurulan sırat köprüsü bu ses olacaktı. Bir anne için hem çok büyük bahtiyarlık hem de ardında bıraktığı son acı olacaktı.

Kaanım. Yavrum benim. Hoş geldin bebeğim dedi.

Kaan yutkundu dudaklarını araladı. Yine nefes kadar ince bir sesle Anne dedi. Cennet çok güzel.

Hiç kimse konuşmadı. Kaan tekrar uyudu. Annesi ve babası birlikte çıktı. Hala çok yorgunlardı ama titremeleri geçmişti. Kaan yaşıyordu geri dönmüştü ikisi de buna hiç kuşkusuz inanmıştı şimdi. Doğduğundaki kadar büyük bir sevinç içindeydiler.

işte o gün o andan itibaren hastanede bayram başladı. Bu bayramı Kaan ve Lavin ömürlerinin sonuna kadar sürdürdü. Hande bahçeye çıkar çıkmaz Lavini aramış mutlu haberi vermişti. Lavin sevinçten yatağa düşmüş uzun süre kalkamamıştı. Kalbi o kadar hızlı ve güçlü çarpıyordu ki öleceğini bile sandı.

O gün mutlu haberi alanlar hastaneye koştı ertesi gün ve sonraki gün ziyaretler devam etti. Kaan her gün biraz daha iyiydi çabuk toparlıyordu. Gözleri daha uzun süre açık kalıyor söyleneni anlıyor onları yanıtlıyor ve az da olsa konuşuyordu.

Kaanın kardeşi anne ve bahasını eve götürdü. Yatağa yatırıp uyuttu. Yarım günden fazla uyudu ikisi. Kadının gözü biraz aralanmıştı. Günlerin yarısını evde yarısını hastanede geçirdiler. Birkaç günde kadının gözleri tamamen açıldı yeniden. Kaanın yakın arkadaşları da her gün geliyordu. Hastanedeki hava tamamen değişmişti. Günden güne çöken umutsuzluk ve büyüyen acı şimdi yerini sevince harta coşkuya bırakmıştı.

Hande her gün geliyor Kaanı görüyor halini hatırlıyor soruyor biraz konuşuyor sonra gidiyordu. Kaanın gözlerini Hande yanındayken ayrığı duyulmuştu. Lavinden haberi alan Hande sessizce gelmiş kimseye görünmeden girmişti. Kaan gözlerini yanında ayrığı iyrn ne kadar sevinliyse hastanede anne ve babasını gördükyyv o kadar üzüyor ve kendisinden utanıyordu. Onları görünce uzak kalıyor hatra görünmemeye çalışıyordu. Fakat Kaanın annesi de bahası da kardeşi de onun gelip gittiğini biliyordu. Kaan o gelince gözlerini ayrığı için Handeve dua ediyor onu gönnek ona sarılmak kucaklamak istiyorlardı. Üçüncü gün gözleri iyice açılan anne onu gördü.

Hande. Canım kızım. Gel buraya. Gel kaçma bizden. Sen bizim uğurumuzsun dedi.

Bu sözler hu içtenlik hu hağışlayıcılık Handeye o kadar dokundu ki yerinden kımıldayamadı hile. Orada koyuverdi kendini. Hüngür hüngür ağladı. Kaanın annesi onu sımsıkı sardı tekrar tekrar kucakladı.

Biz seni affettik kızım. Sen yine bizim kızımızsın. Sen hep bizim canımızsın dedi.

Yıllar yılı Handenin yüreğini sıkıştıran ne kadar kirli kan varsa hir anda pompalandı Hande hir kuş kadar hafifledi. Bunca yıl yüreğinde ne kadar ağır hir yükke yaşadığını o ana kadar fark edememişti.

ON ALTINCI BÖLÜM

O günün akşamı Lavin geldi. Kaanın annesi bahası ve kardeşiyle kucaklaştı. Gözünüz aydın hir daha geçmiş olsun dedi. Onlarla birlikte dua etti. Sonra Kaanın yanma gitti. Odaya girer girmez gözleri doldu ama ağlamadı. Çok mutluydu Kaan yaşadığı için.

Hoş geldin Lavin Nerede kaldın

Hoş bulduk Kaan. Geçmiş olsun. Asıl sen nerede kaldın Cennete gittim ama sensiz yapamadım. Sana döndüm. Sen bana dönmedin Kaan ikimiz de bunu biliyoruz. Ne demek şimdi hu

Sen sevenlerine döndün. Sevdiklerine özlediklerine döndün.

Sen de onlardan biri değil misin

Yalnızca biriyim. Ne çok sevenin var Kaan. Ne kadar çok sevilyorsun. Bunu biliyor muydun

Biliyordum ama eksik kalıyordu.

Şimdi tamamlandı. Bir daha ölüme gittin ama bu kez Handeyi geri getirmeyi başardın. Bak o da seni geri getirdi. Ne olursa olsun kalp kalhe karşı.

Lavin çantasından hir hediye paketi çıkardı. Kaana verdi. Al bu senin. Hoş geldin hediyesi.

Teşekkür ederim.

Kaan paketi aldı. Açmaya çalıştı.

Yardım edeyim mi

Lütfen.

Lavin paketi kendi açtı. Rir tablet bilgisayar almıştı.

Sen boş duramazsın. Ara sıra yazarsın. Belki bana da arada bir merhaba dersin.

Çok teşekkür ederim Lavin. Ben de isteyecektim.

Sahi mi

Evet. Sana yazmak için isteyecektim.

Yaz işte. Ben daima parmaklarının ucunda olacağım. Parmaklarımın ucunda değil daima kalbimdesin Lavin. Seni çok merak ettim. İyi olduğun için şükrediyorum. Sana bir cam parçası batsa dayanamazdım. Ölseydin yaşayamazdım. Çıldırırdım. İnan buna.

İnanırım. Ama her şey geride kaldı.

Öyle mi Lavin. Her şey geride mi kaldı

Bir bakıma öyle bir bakıma değil. Benim için her şey geride kaldı. Kaza için kendini suçlama o senin değil benim suçumdu. Senden özür dilemeye geldim. O gün seni çay içmeye davet etmediğim için hin pişmanım.

Arabama bindiğin için değil misin

Kesinlikle değilim... Tek tesellim hayatta olmandır Kaan. Bir de geride kalanın geri gelmesi.

Handeyi mi söylüyorsun

Evet ikiniz adına sevindim. Onu bağışladın öyle değil mi

Evet bağışladım. Sen olsan bağışlamaz mısın

Bin kere bağışlarım. Bir daha da bırakmam. Her şeye rağmen birbirinizi çok seviyorsunuz. Ben senin adına çok mutlu oldum.

Ben de mutlu oldum. Kopup giden hir parçam geri geldi. Değişmişsin Kaan.

Aslında değişmedim. Dedim ya kopup giden bir parçam geri geldi. Ama hala eksikim. Ya sen Lavin

Ben de bir parçamı koparıp attım. Yası bıraktım. Bunu sana borçluyum. Sen haklı çıktın. Biz yaşadıkça yaşananlardan yana olmalıyız.

Artık kalbin açık mı Başkasına yer var mı

Yok.

Neden Lavin

Çünkü kalbim dolu. Yası bıraktım ama kalbim dopdolu.

Neyle dolu Lavin Acıyla mı

Evet Kaan... Sana yalan söyleyemem. Lütfen bu konuyu kapatalım. Ölümünden döndün seninle bunları konuşmak istemem.

Nasıl istersen Lavin Elimi tutar mısın lütfen

Kaan elini uzattı. Lavin ister istemez bileğindeki yara izine baktı.

Korkma artık kanamaz.

Lavin kendine açılan eli tuttu. Daha fazla konuşmadılar. Kaan onun gözlerinin içine bakıyordu. Dalıp gitti ve uyudu kaldı. Lavin elini bırakmadı. Derin uykuya dalmasını bekledi.

Ah Kaan. Sana nasıl aşık olduğumu bilemezsin dedi. Elini usulca göğsüne koydu ve parmak uçlarına basarak sessizce çıkıp gitti.

Lavin hastanedeki bayramı kaçırmıştı ama bu bayramı tamamen birlikte erdirdiler. Kaanı deliler gibi seviyordu ona sıırıslıklam aşıkı. Kalbinde başkasına yer yoktu. Ne var ki Kaan o gidene dek ölüm uykusunda kalmış Hande yanına gelince gözlerini açmıştı.

Lavin için çare yoktu. Eski sevgilisi ölmüştü ve dönmeyecekti. Kaan da Handeyi unutamamıştı ama Hande hayattaydı ve geri dönmüştü. Başkasına dokunduğunda yarası tekrar kanayan Kaan onu geri getirmenin bedelini iki kez ölüme giderek ödemişti. Artık Lavine çekip gitmek ve uzakta kalmak düşerdi. Fakat Kaan böyle anlamıyordu. Lavinin yası bıraksa da hayatında başka birini istemediğini Kaanın aşkına karşılık vermediğini sanıyordu. Oysa Lavin onun aşkına fazlasıyla karşılık vermişti

ama Kaandan saklıyordu bunu. Çünkü aslında hala Handeye aşık olduğuna inanıyordu. Kendisine duyduğu sevgiden kuşkusu yoktu ama onu hak eden Hande ydi ancak onunla mutlu olabilirdi çünkü bir tek o Kaanı ölümden geri getirebilmişti.

Başkasıyla ya yarasını tekrar kanatır ya da kendisiyle olduğu gibi bir daha ölüme giderdi. Böyle düşünüyordu. İçini yakan acı buydu. Kalbi Kaanla ve bu acıyla dopdolu yaşıyordu şimdi. Düşündüğü buydu ama bunu açıkça söyleyemezdi. Git ama gözün arkanda kalsın dese bundan iyiydi. Kaan ise söylediklerinden şunu anlamıştı Yası bıraktı demek bir daha mezar ziyaretine gitmeyecek ama sadece acısıyla dopdolu yaşayacak. Belki ölümden döndüğü hasta yatağında olduğu için sadece nezaketinden böyle söylüyordu yani aşkına karşılık vermiyorum ama başka birine de yer vermeyeceğim diyerek ince bir teselli sunuyordu.

Kaan ölümden dönmeyebilirdi tersine Lavini öldürebilirdi o kazada. Bu yüzden kendini suçlu hissediyordu. Lavin ölse çıldırır bir dakika bile yaşamazdı bunu biliyordu. Lavin hayatta olduğu için hiç yara almadığı için gece gündüz şükrediyordu kendisini çoktan geçmişti.

Lavinin günlerce hastanede kaldığını günlerini uykusuz geçirdiğini biliyor ve bunun için minnet duyuyordu. Hande gizlese de ona haber verenin Lavin olduğunu biliyordu. Nitekim Kaanın bilmediği birşeyi biliyordu ya da sezinlemişti. Hande gelince gözlerini açması tesadüf değildi. Buna karşın Kaan çocukken nasıl sevdiyse öyle seviyordu Handeyi. Onu görünce gözlerinin içi gülüyordu. Bir kez daha bakmak için bir kere daha görmek için can atardı ama ona aşık değildi artık. Kendini tartıyor ve hep aynı sonuca varıyordu. Elini tutsa bırakmazdı. Birlikte yürüseler omuz verirdi. Tıpkı çocuklukları gibiydi. Ama şimdi büyümüşü ilk aşkı onunla tatmıştı terk edilmenin acısını onunla tatmıştı ölümü de ölümden dönüşü de onunla yaşamıştı ve bütün bunlar geride kalmış köprünün altından çok sular akmıştı. Şimdi Lavine aşık olduğu için gerçek aşkın ne olduğunu biliyordu bir daha kanmazdı. Yarası kanamazdı.

Handeye duyduğu sevgi gerçektir çocukluğu kadar masumdu saklansa da yok olmazdı. Yeter ki içindeki çocuk ölmesin. Çünkü seven oydu. Büyüdükçe aşık olmuştu en sevdiği kızdı başkası olamazdı zaten. Ama daha büyüyecekti ve bir de kader vardı.

Terk edilince sadece kalbi kırılmıştı ve hayata gücen-mişti. Hayatta terk edilmek de vardı ama bu basit gerçeği kabullenmek Kaana çok zor gelmişti. Madalyonun öteki yüzü de vardı. Bir aşkı yaşarken ne kadar mutluysan o gittiğinde o kadar mutsuz olacaksın. Çare gidişine engel olmak mı Neye yarar Çünkü birde ölüm var. Lavinin sevgilisini ecel almıştı hangisinin durumu daha acı daha çaresizdi İki aşk iki ayrı gidişle son bulmuştu. Lavin asla dönmeyeceğini kabul etmişti ama bırakmıyordu Kaan tam tersine ölmek istemişti. Sanki asıl giden asla dönmek üzere giden olmak istemişti. Lavin unutarak bırakan olmak istememişti. Sen sonsuza dek gitsen de ben seni bırakmayacağım diyordu. Her ikisi de olanı olduğu gibi kabullenmiyordu. İkisi de geçmişe takılıp kalmıştı bugünü olduğu gibi kabul etmiyor yarını erteliyorlardı.

Hayat tek boyutlu değildi hiç kimse tek boyutlu değildi hele aşk hiç değildi. Bin bir yüzü vardı. Onlar aydınlık yanlarını istiyor karanlık yanlarını reddediyorlardı. Dünyanın gecesi ve gündüzü vardı birinden birini kabullenmek olmazdı onlar bunu yapıyordu. İkisi de terk edilince aynısını bu kez ters yanından tekrarlıyordu. Bu kez kendilerini aşkın karanlık yanma gömmüş aydınlığını hiçe saymışlardı. Geceleri uyuyan birinin uykularını gündüze devşirmesiydi bu olsa olsa. Yalnızca birini yaşıyor diğerini görmekten bile kaçmıyorlardı. Fakat ikisi de kaçamadı bundan birbirlerini buldular ama geçmişlerini bırakamadılar. Sonunda aynı duvara birlikte çarptılar.

Aşkın hayat boyutunda ikisi aynı duvara yan yana çarptılar ama aslında hakikatin aşk boyutunda onlar aynı duvarın iki ayrı tarafına karşı yönlerden birbirlerine koşarak çarpmışlardı. Kaan için duvar

başka biriyle aynı yere dönmekti. Kaan daha önce Hande ile yaşadığı aşkı başkasıyla tekrar etmek istiyordu. Yeniliğe açık olmadığından değil o aşk yarım kaldığından başkasıyla tamamlamak istiyordu. Acemilik aşkının yarım kalmak olduğunu bilmiyor onu yarım haliyle ardında bırakıp yenisine gitmiyordu. Aşkı Hande ile mırıldanmıştı güftesini kendi yazacak besteyi başkasıyla yapacaktı. Güfteyi yazıyordu ama aynı melodiyi mırıldanmakta ısrar ediyordu. Oysa yazdığı güfteye yetmezdi o küçük gelirdi güftesini tamamladığında yarısına ancak yetişirdi. Yani bir de zaman boyutu vardı onu es geçiyordu. Hayatın daha neler göstereceğini bir melodiyi mırıldandıktan sonra güftenin nasıl tamamlanacağını sonraki kıtayı bilmiyordu. Nakaratta kalmıştı. Ne zaman ki güfte tamam olur melodi de bestelenmeye hazırır.

Başka başka mırıldanarak yeni melodiler bulmak sonra bunları harmanlayıp düzenlemek bütün detaylarını yerli yerine oturtmak gerek. Musiki bir zaman sanattır aşk da öyledir hatta fazlasıdır. Kaan başka biriyle yan yana geleceğe giderek geçmişteki aşkı yeniden yaşamak nakaratı söyleyerek mırıldanmak istiyordu. Hepsini bu sanıyordu. Aradığı tümüyle yanlış değildi ilk melodiyi unutmamak sürekli mırıldanmak terennüm etmek gerekirdi ki besteyi kaçırmamasın. Hatta çocukluğuna kadar geri gitmeliydi. Söylediği ilk şarkıyı çaldığı ilk ıslığı ve en önemlisi dinlediği ninnileri hatırlaması gerekirdi. Musiki bir bütündür bir şarkının son notası ilkinde vefasız olamaz. Ardında kalan sevgiliye kahrederek yenisine varılmaz. Bir şarkının hiçbir noktası ötekileri yadırgamamalıdır. Uyum şarttır. Ayet kabilinden bir hükmü vardır.

Kaan aşkın hayat boyutunda Lavin ile yan yana aynı duvarın aynı yüzüne çarptı ama hakikatin aşk boyutunda Lavine koşarken aradaki duvarın öteki yüzüne çarptı. Bu yüzden Lavine maddeten hiç etki etmedi. Kaan ise içten dışa görünmezden görünüre akan yarısından dıştaki tesirle içte kanayan görünürden görünmeze kan döken bir yara açtı kendinde. Bir noktadan sonsuz doğru geçer ancak iki noktadan yalnızca bir doğru geçer. Kaan yaralıydı ve yarısından sonsuz sevgili geçebilirdi ancak Lavin de yaralıydı ve iki aşk yarısından ancak bir aşk geçirdi.

Kaanın manevi acısı bileğinde maddi bir yara açmıştı. Maneviyatından maddiyata bir kapı açma ihtiyacı duymuştu

Bunun için ölümü göze almıştı. Öylesine güçlü bir zorunluluktan bu. Lavinin de ilk kazada aldığı maddi hasar onda manevi bir yara açmıştı. Birbirlerine aynaydı onlar. Birlikte kaza yaparak ikisi birbirini anladı. Kaan kan uykusun-dayken Lavin kendisinin de kan uykusunda olduğunu fark etti. Zaten bunu haşucunda açıkça itiraf etmişti. Mezarda yatanın yerine öldürmüştü kendini başkalarıyla arasına bir duvar örmüştü ve o duvar kendisiyle arasında da vardı. Kaan kazadan sonra komaya girerek Lavine kan uykusunu tattırdı. Lavinin söylediklerini işitiyor ama karşılık vermiyor onunla konuşmuyordu. Lavini hissediyor ama o yokmuş gibi kan uykusunda yatıyordu.

Kaan da onu anlamıştı. O kazada Lavin ölseydi buna dayanamazdı. Ya intihar ederdi ya da onu yaşatmak isterken aldanarak bir mezar olurdu çünkü bir ölü ancak bir mezarda barınır. Ölenin anıları son bulur son bakışta donar. Oysa gittikleri yerde diridirler başka bir hayat yaşamaktadırlar. Yurtları bir mezar değildir. Mezarları bu dünyadaki cümlelerine koydukları son noktadır sadece. Başka yerde başka bir cümle kurmaktadır. Bambaşka bir şarkının güftesini yazmaktadır. Biz bu şarkıyı duyamayız bıraktıkları cümleyi nakarat belleriz olsa olsa.

Kaan ve Lavin acılarını ortak saysa da ayrı telden çalışıyorlardı. Bir şarkıyı birlikte bestelemek için Lavine ölen sevgilisinden kalan cümle ve Kaanın ilk aşkında mırıldandığı melodi yetmezdi. Her ikisi de alim olmak peşindeydi. Ama arif değillerdi. Yaralarına bakıyor ve kendilerini biliyorlardı bu yüzden her ikisi ayrı telden çalışıyorlardı. Alim kendini arif seni bilir. Musiki ilim değil marifettir. Bir

beste başta yoktur başlayınca eksiktir sonuna varana kadar eksik kalır yoksa o sona varamaz ki... Marifet yokluk ilmidir.

Her ikisi de eksikliklerine yanmak yerine yoklukları için eski sevgililerine dua etmelidir. Bir beste çalınırken vardır bir şarkı söylenirken vardır. Öncesi de sonrası da yokluktur. Bir ses ancak sessizlikten doğabilir ve ona göre dönecektir. Sessizlik bütün seslerin yatağıdır. Suskunluk bütün sözlerin barınağıdır. Sessizler bilerek susar. Ancak sustuklarında başka sesler gelir. Her beste sessizliğe serili her aşk sonsuzluğa örtülüdür.

Kaan ve Lavin yaralarına aşıkta susturmak bilmediler. Yarayı açan aşk kanatan zulümdür yarayı bilmek ilim kapamak marifettir. İkisi de nasıl kapatacaklarını bilemediler çünkü bilmek yaraya fayda getirmez. Marifet bilmemektir. Bu yüzden hakiki aşk ancak marifet makamında yaşanır aşkı yaşayana aşkı bilmek gerekmez. Çünkü Aşk Yaradandır yaratılmamıştır. Yaratılanlar yaşasın diye vardır sadece bilsinler diye değil. Aşk yaralar... Şiir kanatır... Şarkılar sarar...

Kaan ve Lavin kendi yaralarına bakıyor ve kendilerini biliyorlardı. İkisi de eksikti. Kazadan sonra Kaanın bir gözü Lavine ait Lavinin bir gözü Kaana ait oldu. Birer gözlerini değiştiler ve kalp gözleri bir oldu. Bu kazayla kendilerinde kalarak birbirlerinin yerine geçmişlerdi. Kaanın yarısı Lavin ve Lavinin yarısı Kaandı. Marifet makamına yücelmişler-di. Artık birlikte şarkı söyleme vakti gelmişti iki aşık için. Meşk vakti gelmişti. Tek kusurları makamdan makama geçişi bilmemektir. Musikide bir makamdan farklı bir makama geçiş için ara taksimi vardır. Bu ara taksimi kulağı bir önceki makamdan bir sonraki makama hazırlar. Bu hazırlık olmazsa kulak yeni makamı yadırgar huysuzlanır... Geçiş makamını şarkıyı söyleyenler yapamaz. Arkadaki sazlardan birinin bu faslı geçinesi gerekir. Onlar marifet makamına erişmişler lakin Acemi Aşk Makamından Gerçek Aşk Makamına geçmek için birinin gelip ara taksimi yapmasını bekliyorlardı.

Bu yüzden Lavin yasına son vermiş eski sevgilisini uğurlanmıştı. Artık mezarda değil kalbindeydi sadece. Olması gereken yerde. Ölenler mezarda değil ancak kalpte yaşar. Çünkü toprak dünyaya aittir ve herkes topraktan aldığı geri vermek zorundadır. Kalp ise geldiğimiz ve döneceğimiz dünyaya aittir ki ölenler orada yaşar yaşayanlar orada ölür.

Vefasızlık kalbi kumtur çöle döndürür. Hande geldiğinde yüreği amansız bir çöle dönmüştü ki Kaanın başucunda boncuk boncuk gözyaşı dökerek suladı çölünü ve yeniden yeşertti... Kaan da artık Halideyi uğurlamalıydı. Onu yara sından dökmek yerine kalbinde tutmalıydı.

Kaanın sağlık durumu iyiye gidiyordu bacakları hissi değildi artık ama uyuşuktu. Basamıyordu yere. Beyin kanamaları araz bırakırdı Kaan hayata döndüğü için herkes çok mutluydu ama doktorlara göre bacakları böyle kalabilirdi. Bu yüzden sevenleri kaygılı ve üzüntülüydü. Hande Kaanın annesi ve babasıyla dertleşirken Siz üzülme ben onu yürütürüm dedi. Sonra Kaanın yanına gitti ve onunla bahçede konuşmak istediğini söyledi. Onu çok sevdiği ve yanında olmak istediği için ziyaretine geliyor ama onunla konuşmak için tümüyle iyileşmesini bekliyordu. Ne var ki bunun için bacaklarının da tam olarak iyileşmesini beklemeyecekti.

Seni bahçede bekliyorum. Benim için gel. Her nasılsan öyle gel dedi ve odadan çıktı.

Kaan kendi başına yürüyemez bahçeye inemezdi. Ya birinden yardım isteyecek ya da duvarlara tutunarak düşe kalka gidecekti. Tekerlekli sandalyeyle de gidebilirdi. Buna karar vermeden önce onun yanına gitmek isteyip istemediğini düşündü. Acaba ne konuşacaktı

Aslında bu belliydi. Geçmişlerini açacak kendisiyle yüzleşecek ve yeniden başlamak isteyecekti. Eğer bunları şimdi konuşmaz bunu şimdi söylemezse yani bacaklarının iyileşmesini beklerse

herhangi bir kusur kalıp kalmadığını baktıktan sonra söylediği için aşkına gölge düşürecek kuşkuya baştan yer açmış olacaktı.

Handenin birazdan söyleyeceğini düşündü. Engelli olarak yaşasan da hen seninle yaşamak istiyorum diyecekti. Yoksa çok geç kalmış olabilirdi. O an hem hoşuna gitmiş hem de Hande ile gurur duymuştu. Onca yıl onu boşuna sevmemişti o işte böyle biriydi. Kocasıyla mutsuz olup boşandığı için dönmediğini gösterecekti.

Öte yandan belki yanılıyordu. Belki onun gelmesiyle gözünü açmasından etkilenmiş kendisini sevenlerin ne kadar mutlu olduğunu görmüş kerameti kendinde bilmiş ve buna mecbur hissetmişti. Eğer höyleyse zaten gönlü razı olmazdı. Fakat daha önemlisi kendisi ne hissediyordu ona karşı Bu önemliydi. Hem ne hissettiğini tarttı hem de ona söyleyeceğini düşündü önce.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Handenin benim için çırpınıyor olması geçmişteki yanlışının attı için mi yoksa gerçekten benim için miydi Aslında kötü biri değildi. Sadece iyi insan olmaya yetecek cesareti yoktu o zamanlar. Bunun sorgulamasına hiç girmedim ama... Sadece izledim onu. Küçük sempatik birki çocuğu gibiydi adeta. Daha da ileri giderek kızım gibiydi bile diyebilirim. Onu içimden sessizce atfetmiştim. Ama atfetmiş olmam yaptığını unuttuğum anlamına gelmiyordu bileğimdeki iz hala dururken...

E peki şimdi ne olacak sorusu dönüp duruyordu kafamda. Elbet iyileşip bu hastaneden çıkacaktım. Ya sonra Hande gözümü açtığımda yanımda olduğu için iyileşmem adına gayret sart ettiği için ona minnet duymamı bekleyecek miydi Bu minnet duygusunun arkasında belki bir ihtimal ilişkiye tekrar başlama beklentisi var mıydı

Bu soruları düşününce bazılarının cevabı mantığım tarafından veriliyordu. Mesela onu tıpkı üniversite yıllarımızda olduğu gibi küçük bir kız şefkati duyarak sevdiğim için asla bir aşka dönüşemeyecekti duygularım. Minnet beklentisini ise zaman gösterecekti.

Aklıma gelmiyor da değildi. Tuvalete gitmeme yardım ederken çorbamı içirirken her ziyaretçi akımdan sonra tıpkı ara sıra geldiği evimi topluyormuş gibi hastane odamı toplarken onu izliyor ve Acaba her şey eskisi gibi olabilir mi Yeniden başlayabilir mi sorusu istemsiz olarak aklıma geliyordu. Ama o soru yine aklım tarafından anında yanıtlanıyor ve Asla olmaz deniyordu. Ve bu Asla olmanın gerekçeleri bir bir açıklanıyordu mantığım aracılığı ile...

Çünkü hiçbir geçmiş olduğu gibi taşınamıyor şimdiye... Hiç unutmam yıllar sonra bir gün Bostanlıda doğup büyüdüğüm sokaklarda yürürken bir eksiklik hissetmişim.

Sokaklar aynıydı. Adları bile değişmemişti. Her sokak yine II adım gibi bildiğim öteki sokaklara bağlanıyordu. Ama sanki T artık kısalmışlardı. Adımlamaya başladığım anda bitiveriyordu. İzmirin kavurucu sıcaklarında adımlamaktan imtina I ettiğim ve uzunluğuyla bir türlü bitmek bilmeyen o sokaklar şimdi iki adımda bitiveriyordu. Baktığımda devasa gibi k gelen tırmanmakta zorlandığım duvarları gördüğümde Bu I muymuş üzerine çıkmakta zorlandığım duvarlar deyip gü- lüyordum.

Hayır Ne sokaklar kısaldı ne duvarlar alçaldı. Hepsi de aynı çocukluğumdaki gibi kaldı. Sadece ben büyüdüm... Artık adımlarımı daha büyük atıyorum. Sokaklar daha çabuk bitiyor. Boyum uzadı duvarlar daha alçak geliyor.

işte cevap buydu. Aşk aynı sokaktı ama Hande de çok büyümüştü ben de. Asla sığamayacaktık o eski kaldırımlara eski aşka... Onu hala küçük bir çocuk gibi görüyor olmam da eski sokaklara ait olanı eski sokaklarda bırakma isteğim-dendi aslında. Herkes ait olduğu yerde değerliydi. Herkes ait olduğu yere yakışır ve orayı tamamlardı. Ait olmadığın yere konursan eğreti durursun.

Handeyi orada eskide bırakmıştım. Birbirine yakın yaşlardaydık birlikte büyüdük ama o sadece irileşmiş ama ben yaşlanmıştım sanki... Onu çoktan geçmişim. Derdim kendime yetişmeye çalışmaktı.

Şüphesiz ki o benim gibi düşünmüyordu. Büyük fotoğrafı görmüyordu. Yarım bırakılanın yarım bırakıldığı yerden tamamlanabileceğini düşünüyordu. Belki tamamlanırdı ama eksilerek... Ama yitkilikle... Ben artık başkalaşmıştım çünkü. Özümü koniyarak başkalaşmıştım. Ve başka biri atıyordu göğüs çukurumda. Başkasına ait bir çukuru doldurarak kendi gölünü elde edemezdi. Kaçan bir uykuyu kovalayarak yakalayamazdı.

O belki de kendini iyileştirmek için iyileşmemi bekliyordu. Ama kimse kimseyi sadece kendisi için sevmemeliydi. Yoktu öyle acısı ayıklanmış bir hayat. Bu kadar kolay olmamalıydı.. . Kolay elde edilen insanlar hor kullanılırdı...

Ah Hande... Ne sende olan aynı ne bende kalan... Vakit kaybı değildin hiçbir zaman ama belki biraz hayal kaybıydın benim için... Alamadığım hevesim olarak kalacaksın ve bunun eksikliğini çok da fazla hissetmeyeceğim büyük ihtimal. Aşkı aşk yapan onu tekrar bulmak değil doğru zamanda doğru kişide bulmaktı... Yarımsın sen bende. Ve hiç tamamlanamayacaksın çünkü içimdeki yarın diğer yarını sevmeme izin vermiyor.

Üzgünüm. Başkasının dokunduğu ellerinle bizim hikayemizi tekrar yazamayacaksın.

Bunları düşünürken birden Lavin geliyor gözümün önüne ve sıcak bir kış başlıyor içimde...

Odamdan sandalyeyi baston gibi kullanarak çıktım. Koridorlarda duvara tutunarak yürüdüm. Asansöre bindim ve öyle indim bahçe katına. Yine duvarlara tutunarak ilerledim bana yardım teklif edenler oldu teşekkür ettim. Kendi ayaklarımın üstünde gidecektim Handenin yanına ve ben seninle tekrar birlikte olamam buna vicdanım el vermez diyecektim. Ama onu kırmadan incitmeden... Onu bağışlamıştım ve başkasına aşkıttım.

Masada oturuyordu beni gördü ama kalkmadı yardım etmek için yanıma gelmedi. Zaten ben de istemezdim bunu. Çünkü onsuz dönecektim odama. Masaya oturduğumda bacaklarım ağrıyordu. Bana patatesli börek ve kakaolu kek ya-i pıp getirmişti. Üniversitede okurken her hafta sonu henini için yapardı bunları. Çok severdim unutmamıştı. İki gazoz söyledik. Çocukken ikimiz evden börek ve kek getirir bakkaldan gazoz alırdık. Börekleri yerken beni izliyor gözleri dalıp gidiyordu. Ne konuşacağını tahmin ediyor ne söyleyeceğini biliyordum. Ona sevecen yaklaştım. Börekler ve kekler için teşekkür ettim. Lezzetlerini özlediğimi söyledim.

Sonra Herhalde bana bunları yedirmek için buraya kadar indirmedin. Seni dinliyorum Hande dedim.

Önce iç geçirdi. Neler söyleyeceğini önceden düşünmüş taşınmıştı. Onu tanıyordum o böyle yapardı. Belki söze nereden gireceğini bilemiyor belki bu ona zor geliyordu. Konuşması için bekledim hiç sesimi çıkarmadan.

Kaan kaza geçirdiğini ve komada olduğunu nasıl haber aldığımı sormadın o yüzden hen de söylemedim. O an seni ne kadar sevdiğimi bir daha anladım ve koşarak geldim. Seni çok özlemiştim bir daha göremeyebilirdim. Böyle bir anda her şey siliniyor. Geçmişte olanlar söylenenler siliniyor bir tek duygular kalıyor. Hani derler ya birinin size ne hissettirdiğini asla unutamazsınız diye doğruymuş. Ben seni hiç unutmadım. Senin bana hissettirdiklerin zamanla buğulandı ama meğer benim gözlerim buğulanmış. Haberi alınca sonra yanına gelip seni görünce o buğu yok oldu. Seni hala çok seviyorum çocukluğumuzdaki saf duygular olduğu gibi duruyor. Birlikte geçen günlerimizin her birini özliyorum. Ben mutluluğu sende tattım. Sonra çok mutsuz oldum. Şimdi

mutluluğu da mutsuzluğu da biliyorum. Bunları daha sonra da konuşabilirdik ama şimdi konuşmak istedim. Çünkü henüz tümüyle iyileşmedin. Yürümekte zorlanıyorsun.

Bunu hile bile koluma girip götürmek yerine beni bahçeye çağırmasını beni görünce hile gelip yardım etmemesine içerlediğimi söylemedim yüzüne vurmadım. Söylediklerinden talimin ettiğim gihi benimle yeniden birlikte olmak istediğini çıkarıyordum bunu söylemek için çağırmıştı cevabım hazırda ama sözünü bitirmesini bekledim. Komadayken nasıl haberi olduğunu da tahmin edebiliyordum zaten ama o konm a da lıç girmedim.

Kaan hen aslında seni son kez gömmek için geldim. Umutlu değildim ama bir mucize oldu ve gözünü açtın. Senin için yapabileceğim tek şey dua etmek olacak sanıyordum ama hayata döndün iyileşiyorsun senin için bir şey yapmak istedim.

Gelmen yeterdi Hande. Hatta yetti de arttı bile. Börekler ve kekler de çeşnisi oldu. Ben sana çok teşekkür ederim. Benim için yapabileceğini yaptın. Bana çok güzel günler yaşattın. Gerisini sildim attım.

Seninle şimdi konuşmak istememin nedeni yürüyeme-men

Birden buz gibi oldum. Benimle şimdi konuşmak istemesinin nedeni belki hiç yürüyemeyecek olmamdı. Tümüyle iyileşirsem yeniden benimle birlikte olmak istemesini söylemesi bende bir kuşku uyandırırda. Şimdi bana yeniden birlikte olmak istediğini biç yürüyemeyecek olsam da ömür boyu yanımda olmak istediğini söyleyecekti. Böyle sandım.

Kaan iyileştin hızla iyileştin ama yürüyetniyorsun.

Doktorlar belki böyle kalacağını söylüyor ama bence yürüyeceksin. Şimdi yürüyemiyorsun ne kadar zorlandığını ikimiz de gördük. Bence sen Lavine gitmek istediğin için yürüyemiyorsun.

Bunu duyunca başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Az önce buz gibi olmuştum bu kez tümü eridi gitti.

Kaan sen bana Lavinden hiç söz etmedin ama ben onu biliyorum. Belki onu senden daha iyi tanıyorum. Bana o haber verdi gelmemi o istedi. Hastaneye geldiğimde Lavin yanıdaydı. Başucuna oturmuş elini tutmuş başını göğsüne koymuş seninle konuşuyordu. Onu görünce içeriye girmedim çıkmasını bekledim ama söylediklerini işittim. Ses tonu her kelimede kalbimi yaraladı. Seni ne kadar çok sevdiği sesinden bile belliydi. Keşke söylediklerini duyahılsey-din. Ben seni hiç öyle sevemedim... Bir kadın olarak böyle aşık bir kadını hayal bile edemezdim. Lavine git Kaan. Hiç düşünme. Seni bu yüzden çağırdım. Yürümek istiyorsan Lavine git. Bacakların ancak seni ona götürmeye razı yoksa yürümeyecekler. Ben seni terk edip gittim başkasıyla evlendim. Büyük bir hata yaptım çok pişman oldum ve bedelini ödedim. Ama ben asıl bunu sana söylemezsem sevgimize ihanet etmiş olurum. Lavine git çünkü o seni hiç kimsenin sevemeyeceği kadar çok seviyor benim bile

Duyduklarım karşısında birçok duyguyu aynı anda yaşadım. Şaşkınlık mutluluk burukluk sevinç hüzn... Tüm duygular bir anda üstüme çullandı. Ne yapacağımı ne söyleyeceğimi şaşırdım. Keşke Lavinin beni bu denli sevdiğini onun ağzından duymuş olsaydım. Bunu Handeden duymak esrik ve yarım hisler yaşattı bana. Handeye minnet duydum o an. Gözlerine çakılıp kaldım. O ise yüzünde hafif bir tebessümle bir şey söylememi bekliyor gibiydi.

Sadece Şeyy diyebildim şaşkınlıktan. Bir şey söylemek istedim ama ağzımdan başka bir şey çıkmadı.

Hande elimi tuttu ve Hadi git ona. Git ve geleceğinizi armağan et ona dedi.

Ayağa kalkıp ona sımsıkı sarıldım. İkimizin de gözleri nemlendi. Titredik. Bir yanım bir süre daha böyle kalmak isterken diğer yanım odama gidip yatağımın üstünde duran tablete ulaşmak istiyordu. O tablet beni Lavine götürecek bir köprüydü.

Gücümün yettiğince sıktım Handeyi ve yavaş yavaş çözüldü ondan kollarım. Yüzüme baktı ve Hadi şimdi yürü ve bira k aşkın gücünü ispat etsin dedi. Yav aşça dönüp yürümeye başladım. Birkaç adım atıp tekrar geriye döndüm. Hande ağlıyordu. Ona son kez sarılmak için kollarımı açtım. Koştı ve bana tekrar sarıldı. Bu sarılış bana daha çok güç verdi. Sen benim kendime bıraktığım emanetimsin Hande. 1 loşça kal dedim ve ağlayarak odama gittim. Bir an önce tablettime kavuşmak ve ona yazmak istiyordum.

Odamdan içeri girdiğimde giderken zorlandığım yolu hiçbir zorluk çekmeden bitirdiğimi fark ettim. Aşk gücünü kanıtlamıştı işte.

Lavine Merhaba yazarken ellerim titriyordu. Neyse ki hemen cevap geldi.

Merhaba Kaan.

Biliyor musun sayende yürümeye başladım.

Nasıl yani anlamadım

Anlatırım. Ama önce bana bir randevu vermen gerekiyor.

Ne randevusu bu Kaan.

Acil buluşmamız lazım. Seninle konuşacaklarım var. Ve çok önemli.

Tamam ben yarın hastaneye gelirim.

Hayır hayır yanlış anladın. Seni hasta ziyaretine çağırmadım. Randevu diyorum hir yerde buluşalım.

Kaan hastanedesin ve daha tam olarak iyileşmedin. İstersen hir daha düşün.

Hayır ben çok iyiyim. Hatta kendimi kaza öncesinden bile daha iyi hissediyorum. Birazdan doktorlarla konuşacağım ve beni taburcu etmelerini isteyeceğim. Ve hastaneden çıkar çıkmaz senin yanına geleceğim. Lütfen beni kırma. Nasıl böyle birdenbire iyileştiğini bilmiyorum ama eğer yarın çıkarsan seni o çay bahçesinde bekliyor olacağım. Hem o gün ısmarlayamadığım çayı da ısmarlamış olurum. İçimi sonsuz bir mutluluk kaplamıştı. Buluşacağımız saati kararlaştırıp kapattık. Akşam vakti olsun istemiştim. Gün harımını birlikte izlemek istedim. Benim için çok uzun süren bir gün bitiyordu ve yeni bir gün başlayacak yeni bir sayfa açılacaktı. Böyle hissediyordum. Tableti kapattıktan sonra elimle okşadım. Hastanedeki odamın huzurlu ve sevgi dolu olduğunu hissettim. Sevenlerim hana her gün kucak kucak sevgi getirmiş odamı doldurmuştu insan böylesi bir sevginin içinde kendini huzurlu hissediyordu. Belki de huzur sevdiğini ve sevildiğini bilerek nefes almaktı. Sevmenin ve sevilmenin bir olduğu kucaklaştığı dengelendiği kararını bulduğu bir toprakta kendiliğinden bitiyordu.

Odamda bir süre bunun tadını çıkardım. Bununla birlikte içim içime sığmıyordu. Buradan bir an önce çıkıp gitmek istiyordum. Kendimi hastane koridorlarına attım. Herkes bana şaşkın gözlerle bakıyordu. Keyfim yerindeydi şarkı söylüyordum. Karşıma çıkan tanıdıklarımı sarılıp öptüm. Annem babam ve kardeşim mutluluktan ağladı. Annem boynuma sarıldıkça babam Bırak yürüsün diyordu. Galiba gözlerine inanamamıştı.

Doktorlar bendeki anı iyileşmeyi şaşkınlıkla karşıladılar. Onlara hemen çıkmak istediğimi söyledim. Yapılacak birkaç tetkikten sonra ertesi gün çıkabileceğimi söylediler. O gece geçmek bilmedi.

Ertesi sabah çıkmak için hazırdım. Tetkik sonuçlarını öğleye kadar bekledik. Heyecandan içim içime sığmıyor beni hastaneden çıkarmak için gelenler orada yatmaktan çok sıkıldığını sanıyorlardı. Doğruydum ama heyecanımın nedeni çıkacak olmam değildi. Nihayet doktorlar taburcu olacağımı söyledi ve hep birlikte sevindik. Annem ve babam beni eve götürmek istediler. Onlara biraz gezmek istediğimi söyledim. Tabii hemen olmaz dediler. Beni bırakmak istemediler. Siz gidin ben akşama kadar gezip geleceğim diyordum. Bir türlü anlamıyorlardı ben de inadına söylemiyordum Lavinle buluşacağımı. Sonunda kararlılığım karşısında pes etmek zorunda kaldılar. Üsküdar iskelesine gittik birlikte. Onları eve gönderdim. Eşyalarımı da götürdüler.

Onlardan ayrılır ayrılmaz Lavine haber verdim. Zaten taburcu olacağımı söylemiştim. Aile işlerini tahmin ettiğim için benden haber bekle demiştim. Lavin zaten çay bahçesinde bekliyormuş beni. Taburcu olacağımı öğrenince evde duramamış sahile inmiş sahilde gezinmiş sonra hızım çay bahçesine oturmuş.

İskeleden sahil boyunca çay bahçesine yürürken dikkatim bacaklarımdaydı. Çocukken yeni ayakkabılar alındığında ilk gün gözlerim ayaklarıma kayar yürürken onlara bakardım. Şimdi benzer bir duygu ile yürüyordum Lavine... Kaç kez yürüdüğüm o yolu ilk kez yürür gibiydim. Çay bahçesine kadar sahilten yürüdüm. Lavin bekliyordu. El salladım o da el salladı ayağa kalktı. Beni sapasağlam görünce sevinçten adeta deliye döndü. Ben de ona koştum. Lavinin kalbinden yükselen sevinç bana gelmiş beni çekmiş koş-turmuştu. O da masadan kalkıp çay bahçesinin kapısına geldi. Orada sımsıkı sarıldık. Dakikalar sürdü. Sevinçten kollarımda ağlıyordu. Hiç konuşmadık öylece kaldık ama her şey orada söylendi.

Birbirimize sımsıkı sarılmıştık. Başını omzuma gömmüş ağlıyordu. Saçlarını okşadım. Geçti dedim. O ağlıyordu ben başını okşuyordum. Yaralı elimle onun yarasını okşadığımı fark ettim. İkisi de geçmişti. Ne benimki ne onunki kanıyordu. Bunu fark edince diğer elim gevşedi. Neler olduğunu hala bilmiyordum. Hem ayrı ayrı hem birlikte yaşadıklarımız bir bilmece gibiydi. Yalnızca geçtiğini biliyor ve o yüzden sadece geçti diyebiliyordum. Lavin beni hala sımsıkı tutuyordu. Artık durulmuş titremiyor sarsılmıyordu. Gözyaşları dinmişti ama beni bırakmıyordu. Sonra onun da kolları gevşedi. Başını ağır ağır kaldırdı. Yüzüne dökülen saçlarını elimle iki yana çektim. Yüzü açıldı. Yüzünde aşkı görüyordum. Aşk açıyordu yüzü.

Elini tuttum. Haydi gel oturalım dedim.

Masaya el ele yürüdük. Karşılıklı oturduk. Artık ağlamıyordu gözyaşları dinmişti ama hala eliyle gözlerini siliyordu. Elini tuttum diğer elimle ben de sildim gözlerini.

Geçti dedim son kez.

Bize iki çay söyledi. O gün arabaya binmek yerine sana gel bir çay içelim deseydim bu kaza olmayacaktı. Aklımdan çıkmıyor. Dönüp dönüp bunu düşündüm dedi.

Çayları söyledin işte. Unut gitsin dedim.

Söylemesi kolay. Benim neler çektiğimi bilmiyorsun dedi.

Nereden bileyim Lavin Komadaydım dedim.

Ben gülünce o da güldü. Fakat konuyu değiştirmede. Aynı telden kazadan ötürü duyduğu bu pişmanlığı dile getirmeye devam etti. Bense konuyu aşka getirmeye çalışıyordum.

Çok şükür hayattasın. Çok şükür iyisin sapasağlamsın ama ben hala pişmanlık duyuyorum. O günden beri kendime gelemiyorum.

Gelme Şart mı. Niye zorluyorsun

Nasıl anlamadım

Kendine gelmen şart mı Kendine gelemiyorsan bana gel. Bak ben kendimi bıraktım ve sana geldim. Sen de kendini bırakıp bana gel.

Kusura bakma Kaan. Sana tekrar kazayı hatırlatıyorum istemeden. Haklısın bu konuyu artık geçelim.

Hele şükür. Ben seninle kazayı konuşmak için gelmedim.

Ama benim kazayla ilgili söylemek istediğim şeyler var.

Sonra söylesen olmaz mı Çocuk gibi unutacak mısın Aklından çıkıp gidecek şeyler mi

Hayır.

E sonra söyle öyleyse. Benim sana söyleyeceğim şeyi merak etmiyor musun Lavin

Elbette ediyorum ama benim de çok merak ettiğim bir şey var. Ben de sana onu soracağım tamam mı

Tamam Lavin sor ama önce beni dinle lütfen.

Peki Kaan.

Gerçi benimki de kısmen kazayla ilgili ama sakın gülme.

Ne olur ki gülersem

Peki gülersen gül ama sonuna kadar dinle lütfen.

Peki peki.

Kaza yüzünden arabada sana söyleyeceklerim yarım kaldı. İzin verirsen şimdi tamamlamak istiyorum Lavin.

Acaba hayatını buna borçlu olabilir miyiz Kaan Lafin yarım kaldığı için yaşamakta inat etmiş olabilir misin

Hiç kuşkun olmasın.

Gülmeye başladık. Gerçi konu dağıldı ama neşemizi bulduk. Kazanın kara bulutları dağıldı ve çaylarımızı yudumladık.

Sana o mektubu yazmamalıydım. Daha doğrusu o gece göndermemeliydim. Bir zamanlama hatası oldu galiba.

Aynen öyle. Ama artık buna yanma.

Yanmıyorum zaten. Komaya girdim daha ne yanacağım Sana neden yazdım önce onu bil ki beni anla. Sen kötü bir gün geçirmiştin. Seninle iskelede ayrıldıktan sonra teknede yanıma bir kolunu kaybetmiş bir adam oturdu benimle dertleşti. Kol gitti zaten öyle büyük bir acı olamaz ama beteri de var o da derdini anlatamamak dedi. Ben de sana duyduğum aşkı yazdım ve sen selamı sabahı kestin. Seninle konuşmayı sadece bu yüzden istemiştin karşına sadece bunun için çıkmıştım.

Çıldırabilirdim yoksa Sana aşkımı anlatmak istedim ama kaza yapınca yarım kaldı.

Birden sözümü kesti Lavin

Bırak şimdi aşkı meşki. Sen o çocuğu nasıl gördün diye sordu.

Kahraman Tazeoğlu // Yarah 277

Şoke oldum Sen de gördün mü o çocuğu diye sordum. Evet gördüm dedi.

Ben o çocuğu daha önce de gördüm. Hayal mi gerçek mi anlayamadım. Ondan hiç kimseye söz etmedim. Yaram ikinci kez kanadığında eve dönerken karşıma çıktı o. Aynı şekilde çıktı hem de. Önce hir ürperti hissettim sonra gözlerim karardı. Peni topu yola kaçtı sonra o peşinden yola fırladı. A kalsın ezecektim. Hemen arabadan indim deniz topunu verdim. Bileğimdeki yarayı gördü. Bazı yaralar sardıkça kanar dedi. Bu söz beni o kadar çok etkiledi ki o gece Facehook sayfama vardım. Hatırlıyor musun

Hatırlama olur muyum Ben de tıbbın dramı yazdım. Evet aslında her şey o sözle haşladı ikimizin de tekrar kanayan yarası olduğunu öğrendik. Her şey hir cümle ile haşladı diyordum. O çocuğu saymıyordum çünkü neyin nesi olduğunu hir türlü anlayamadım. Bir çocuğun öyle bir söz söylemesi zaten normal değildi. Önce Beşiktaşta sonra Üsküdar'da karşıma çıkması olacak şey değil. Benden başka kimse görmemiştir diye hiç söz etmedim. Belki de hayal gördüm dedim kendi kendime. Bana kaza nasıl oldu diye soranlara hir türlü söyleyemedim. Birden gözüm karardı dedim o kadar. Gerçekten de iki sefer onu gördüm ikisinde de önce gözüm karardı ve birden deniz topunu sonra onu gördüm. Bu nedir o çocuk kimdir hiçbir fikrim yok. Hayatımın gizemi... Senin de görmene çok şaşırdım o çocuk gerçek mi yani

Evet gerçek. O çocuk benim kardeşim

Kardeşin mi Senin kardeşin mi var

Evet hiç söylemedim mi

Yoo hiç söylemedin. Allah Allah...

Bana arkadaşlarını aileni sen doğmadan ölen dayına bile anlattın bir kardeşin olduğunu hiç söylemedin.

Onun adı da Erdem. Rahmetli dayımın adını ona verdiler. Adıyla yaşasın adını yaşatsın diye ama kardeşim oldu. Öldü mü

Evet on iki yaşında öldü. Odası olduğu gibi duruyor. Annem hala yemekte onun tabağını da koyar. Onlar hiç görmedi ama ben görüyordum. Ama bu kazadan sonra hiç görmedim.

Neden

Bilmiyorum.

Çok ilginç Lavin. Hala şoktayım.

Ben de öyleyim Kaan. Senin de onu görebileceğin hayatta aklıma gelmezdi.

Efen de senin kardeşin olduğunu asla talimin edemezdin. Acaba neden çıktı karşıma

Bilmiyorum.

Ben bu gece uyuyamam Lavin.

Ben de uyuyamam Kaan. Tüylerim ürperiyor.

Beni onun mezarına götürür müsün

Tabii götürürüm. Babamdan yerini öğreneyim gideriz. Mezarını bilmiyor musun

Bilmiyorum. Hiç gitmedim.

Her ay ölen sevgilinin mezarına gidiyorsun ölen kardeşinin mezarına bir kere bile gitmedin mi

Ama o hep benim yanımdaydı zaten. Bu yüzden hiç mezarına gitmedim.

Çok şaşırdım. Hala inanamıyorum.

Ben de öyle. Kazadan sonra çıldırarak gibiydim. Erdem yok olunca daha beter oldum.

Söylemeye çekiniyorum ama kazaya o sebep oldu. Sana hiçbir şey olmadı ben de ucuz atlattım. Kazadan geriye bir iz hile kalmadı. Yanlış anlama diye söylüyorum bunları. Acaba bile bile mı çıktı karşımıza

Ben de bilmiyorum. Görsem soracaktım ama kayboldu gitti.

1 Ifilfi şoktayım... Anlatsak kimse inanmaz. Fakat en çok neye şaşırdım biliyor musun Bana bir kardeşin olduğunu söylemediğine.

Sen de kimseye söylememişsin.

Doğru. Ben de söylemedim. Ne olduğunu anlayamadığım için söylemedim ama en azından sana söyleyebilirdim. Yani biç değilse söylediği sözden ve benim de duvarıma yazdığım o cümleden ötürü sana bunu söylemem gerekirdi. Ren de buna çok şaşırdım yani onu görüp de bana hiç

söylememene onu iki kez görmenden daha çok şaşırdım. Ufaklık bir şeyler karıştırdı ama ne olduğunu anlamadım ben. Ab Kaan birdenbire sen komaya girdin Erdem ortadan kayboldu. Aklımı kaçıracaktım... Kardeşimi görmeyi çnk istiyorum. Ren onsuz yaşayamam.

Belki mezarda görürsün. Önümüz bayram. Bayramda gidelim mi

Olur. İyi olur. Bayramda gidelim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şoke olmuşum. Zaten son dönemde duygularımın karmaşası ruhumu yormuştu o çocuğun Lavinin kardeşi olduğunu öğrendikten sonra aklım da tamamen karışmıştı. Özellikle güneşin batışını Lavin ile birlikte izlemek için akşam vakti buluşalım demiştim. Benim için uzun bir günün bittiğini ve yeni bir günün başladığını düşünüyordum. Lavin ile güneşin batışını izledikten sonra birlikte iskeleye yürüdük orada ayrıldık. Eve giderken yepyeni bir güne başlamış gibi değil başka bir dünyaya adım atmış gibi hissediyordum. Neyin nesiydi bu şimdi Ne anlama geliyordu bütün bunlar Ben Lavinle sadece ortak bir yaramız olduğunu sanıyordum acaba başka bir şey mi vardı

Annem ben gelene kadar tencere tencere yemek yapmış dolabı doldurmuş. Beni bir ziyafet bekliyordu. Kardeşimin dönmesi gerekiyordu siz de dönün dedim ama beni bırakmıyorlardı. Benim tamamen iyileştiğimden emin olana kadar gitmeyeceklerdi. Anneme kalsa hiç gitmeyecek ya da beni alıp gidecekti. Kadıncağz haklıydı tabii. Bir intihar girişimi bir de beyin kanamasıyla iki kez ölümden dönmüş iki kez yüreğini ağzına getirmiş gözleri kapanana kadar ağlatmış-tim. Artık gözünün önünde olayım istiyordu.

İyi ki de hemen gitmemişler çünkü onca misafiri ağırla-yamazdım. Günlerce gelen giden eksik olmadı. Benim sayemde yeni dostluklar kurulmuş bağları kopan arkadaşlarım yeniden buluşmuştu ve bir daha koparsak kim komaya girsin diye konuşuyorduk. Hayati tehlikem tümüyle geride kalmıştı artık hiç kimse endişe etmiyor tersine dalgasını geçiyordu. Tabii olayı Ayça da haber almıştı ve ikinci kez ölümden döndüğüm için bana bir lakap takmıştı Mekik. Her gün mesaj atıyor ve neler olduğunu soruyordu. Neyi sorduğunu biliyordum ama bir yanıt veremiyordum. Çünkü arabada yarım kalan yine yarım kalmıştı. Lavin ile yeni eğlencemi buydu. Daha doğrusu Lavin benimle bu yüzden kafa buluyor bir başladı mı sıralıyordu

Acaba ne söyleyecektin

Yalvarsan da söylemem artık.

Söylemem değil söyleyemem de bari. Yine yarım kalır muhakkak.

Sen dalga geç bakalım.

Dalga geçen ben değilim. Olsa olsa başka biri kafa buluyor ama kimdir nedir bilinmez. Bu bir efsane olma yolunda. Allah m hakkı üçtür derler. Üçüncüde ne var ne vok hepsini söyleyeceğim.

Büyük konuşma. Başımıza daha büyük kaza gelmesin. Mesela bana bunu tekne söylemeye kalkma tekne batır.

Deprem de olabilir. Açık alanda söylerim artık. Mesela Fethi Paşa Korusunda...

Ağaç dibinde olmasın yıldırım düşer.

Diline düşen yandı Lavin.

Yıldırım düşmesinden iyidir.

Aşkımız bir kazaydı sevgilim.

Hastanede geçen zaman için kaza namazı kılmazsan yine başına gelir.

Hiç değilse ben aşk orucumu trafik kazasıyla aymıyorum.

Ben aşk orucumu açmadım. O gün açmaya niyetliydim ama sen iftar topunu erken patlattın. Aslen Rizeli misin yoksa

İftar topu değildi deniz topuydu.
Bu konuyu bayrama kadar açmayacaktık hani.
Tamam siliyorum.

Annem ve babam bana çok iyi bakıyordu ama nerdeyse çocuk muamelesi görür olmuştum. Bir de annem muhallebimi eliyle yedirse tam olacaktı. Lavin ile bayrama kadar görüşmemeye karar vermiştik. Böylece o günü iple çekecektik. Ayrıca ben evdeki ziyaretçi akınlarına dayanabilecektim bu şekilde. Anne ve babamla da bayram için anlaştım. Bayramdan önce gideceklerdi. Bayramı tümüyle Lavine ayırmıştım.

Onunla birbirimizi görmeden her gün ara ara akşamları uzun uzadıya yazışıyorduk tıpkı ilk günlerdeki gibi. Bu kez yazışmalarımız aşk kokan satırlarla başlıyor ve yine aynı şekilde sonlanıyordu. Arada eğleniyorduk. İkimiz de zorlu bir yolu katetmiş hak ettiğimiz mutluluğu yakalamıştık.

Bir hafta sonra annemleri İzmir'e gönderdim. Bayram ve mezar ziyareti yaklaştıkça heyecanım daha da artıyordu. Her yazışmamızda bunu belli ediyordum.

Bayrama az kaldı Lavin. Heyecanlı mısın

Hem de nasıl. Ya sen

Belli olmuyor mu halimden Çocukluğumdan beri hiçbir bayramı böyle iple çekmedim. Dört gözle bekliyorum. Bu arada seni çok özlediğimi de söylemek isterim.

Ben de seni özledim. Şu sıralar gecelerim hep seni düşünmekle geçiyor.

Ne hissediyorsun düşünürken

Seni düşününce yüzüme mutlu bir gülümsemenin yayıldığını fark ediyorum. Senin omzunda uykuya dalacağım günlerin hayalini kurarken yakalıyorum kendimi. Sonra birden kendime geliyorum ama biliyorum ki o uykular bir yerlerde beni bekliyor. Peki sen neler düşünüyorsun Bazen seni kaybedeceğim korkusu yaşıyorum. Sana kavuşmak o kadar zaman aldı ki... Zaman da intikamını öyle aldı zaten. Bazen de gitmenden korkuyorum. Hayır sana bir şey olmaz ama gidişin gelenlere zarar.

Deli çocuk. Artık çok güçlüyüz unutma. Sen benim kaybetmekten korkmadığım son sınavımsın.

Sana bakarken hayatın anlamına bakıyorum. Senden öncesi bir fragmanmış sanki. Hayatımın asıl filmi seninle başladı. Hayatımdaysan hayat yolunda demektir. Seni çok seviyorum.

Ben de seni çok seviyorum. Bana kattığın değer için sana binlerce kez teşekkür ederim.

Böyle sürüp gitti yazışmalarımız. Birbirimize o kadar iyi geliyorduk ki... Onu yaşamak ne kadar huzurluysa anlatmak o kadar zordu.

Necdet ağabey eve ziyarete gelmiş ve çiçek getirmişti. Sanki nezle olmuşum gibi nasılsın iyi misin dedi görüşmeyeli ne var ne yok dedi. Çay içtik sonra. Önceki intihar girişiminden ve kazadan özellikle hiç söz açmadığını anladım.

Onu uğurlarken Bayram namazına gidelim dedi.

Ben de hemen olur dedim. Lavinle buluşacağımız aklıma gelmeden demiştim. Biz de Lavinle sabahın köründe buluşmayacaktık zaten. Kendi kendime iyi işte Necdet ağabey ile namazdan sonra biraz sohbet ederiz dedim. Ne zamandır konuşamıyorduk.

O an hemen olur dedim ama sonra biraz düşününce bunda bir bit yeniği olduğunu sezdim ki nitekim boşa çıkmadı hu. Ben kaza geçirdikten sonra ortalıkta görünmeyen Necdet ağabey pat diye

gelip gitti giderken de bayram namazına birlikte gidelim dedi. Bunca zaman aynı mahalledeyiz daha önce hiç birlikte namaza gitmemiştik hiç böyle bir teklifte bulunmamıştı.

Bunu o akşam Lavine yazdım. Bayram sabahı Necdet ağabey ile namaza gideceğiz onunla biraz sohbet ederim ondan sonra gelirim yanına.

Lafa dalıp beni unutma ha

Belki unutturum diye şimdiden söylüyorum. Ararsın. Ararım ama sen de cep telefonunu açık tut. Namaza girerken kaparsan kapalı unutursun sen.

Kapatmam titreşime alırım.

Namazda çaldırayım da gör Titreşimi hissedince melekler kucakladı sanırsın.

Sen arıyorsan zaten öyledir.

Çok tatlısın.

Annem kundaklarımı şeker çuvalından yaparmış.

Ben de diş çıkarırken babamın sakarin kutularını ısıra ısıra kaşımışım. Ondan böyle inceyim. Diyet filan yok yani.

O senin ruhunun inceliği Lavin. Bedenine yansımış. Yok be Kaan kulağa şairane gelmiyor ama yeminle sakarinden.

Ateşli kızlar kibrit kutusuyla incelikli kızlar sakarin kutusuyla oynar bebekken... Nasıl böyle de şairane oldu değil mi

Tebrik ederim şair bey şiirimize yeni bir sözcük kartın. Rica etsem titreşimi de ekler misiniz edebiyat dünyamıza.7 Hay hay... Biraz bekle ilham gelsin.

Onu sen bekle. Ben şair değilim.

Ya titre ve kendine gel ya da titreşime al ve kendinden geç. Nasıl

Berbat. Keşke ilhamı bekleseydin.

Göndersene. Başkasından gelemes.

Klavyeyi öpüyorum.

Oyle bir aşka tutuldum ki bacaklarım bir tek sana yürür. Şair aşkı öyle olur ki berbat yazsa bile klavyeyi öptürür. Süper ama titreşimi unuttun.

Ömrümü sana adarım desem eşim olur musun Kalbini ulaşılamazken çaldırsam titreşim olur musun

Pes

Sen istedin.

Necdet ağabeyine selam söyle. Namazda sana göz kulak olsun.

O niye

Şiir yazarken bu kadar uçuyorsan kimbilir bayram namazında neler olur Ahreti birbirine katmadan gel.

Yok be Lavin. O fasıl bitti. Sen burada oldukça ben de buradayım.

Onu Ayçaya söyle Mekik bey. Kaanın ayağı alıştı yazmış Facebooka. Gördün mü

Gördüm tabii ilk ben beğendim onu görmedin mı

Nasıl göreyim beğeni rekoru kırmış. Bir saat güldüm.

Beni de kopardı.

Aman ha Mevlana gel gene gel ne olursan ol her nasılsan öyle gel derken hayattaydı. Ben ahrete gidince kop da gel demedi.

Ah Ayça ah... Dillere düşürdü beni.

Allah düşürmesin.

Amiiiiin...

iyi geceler aşkım. Bayramda görüşmek üzere...

Sana da iyi geceler hayatım. Seni gördüğüm her gün ruhumun bayramıdır.

Bayram namazına Necdet ağabey ile birlikte gittik. Beni o gün hayretlere düşürdü. Yaramın bir başkasına dokunmakla yeniden kanamasına alışmam bile o kadar zor olmuştu ki Lavinin de aynı şekilde tekrar kanayan bir yarasının olması sonra deniz topunun peşinde koşarken iki kez gördüğüm çocuğun Lavinin ölen kardeşinin ruhu olduğunu öğrenmem üst üste gelmiş her seferinde beni bundan daha çok şaşırtan bir şey olamaz demiştim.

Sabaha karşı apartmandan çıkınca sokak lambasının altında gıcır gıcır bir 57 Chevrolet gördüm. Necdet ağabey arabanın önünde beni bekliyordu. Elini kaldırıp selam verdi. Onu ilk kez böyle tiril tiril görüyordum. Tertemiz bir takım elbise giymişti. Eski bir takımdı bu. Araba kadar eski olmasa da en az yirmi yıllık diyebilirdim hiç giyilmemiş gibiydi.

Günaydın Necdet ağabey. Yolda görsem tanıyamazdım-Bu ne şıklık böyle dedim.

Bayramdan bayrama böyle işte. Atla bakalım dedi.

Arabaya bindik. Kontağı çevirirken Nerden çıktı bu araba Necdet ağabey Yoksa senin mi dedim.

Benim. Benim evladiyelik. Araba evladiyelik ama evlat yok. Bayramdan bayrama garajdan çıkarıyorum. Ayda yılda bir gezdiriyorum dedi.

Ağabey sende çok hikayeler var o zaman dedim. Boşver benim hikayeleri şimdi. Asıl hikayeler sende. Anlat bakalım.

Neyi anlatayım Necdet ağabey

Senin zorun ne bakayım öbür tarafla İkidir gidip geliyorsun. Sen dünyada aradığımı buldun mu ki şu yaşta kalkıp kalkıp gidiyorsun

Sen de mi dalga geçiyorsun be ağabey dedim.

Dalga geçtiğim yok evlat. Soruyorum işte. Sabahın şerri gecenin hayrından iyiymiş. Anlat bakalım.

Namazdan sonra anlatayım Necdet ağabey. Yol yetme. Ooo uzun hikaye yam. Bilseydim deveyle hacca gidelim derdim.

Eyiip Sultan Camiinde namaz kıldıktan sonra bayramlaştık. Sahilde bir çay bahçesine oturduk. Necdet ağabey Şu Haliçin dibinde ne batık aşklar vardır kimbilir An-latılsalar orada durmazlardı bu aşklar. Sen birini bileğine yazdın birini de duvara yapıştırdın. Bak yukarıda koskoca bir gökyüzü var be evlat oraya yazmak gerekme mi Bu gökyüzü niye var

Kaza oldu ağabey.

Nasıl oldu peki

Lavine bir şeyler anlatıyordum. O sırada yola bir deniz topu düştü. Hemen frene bastım ama topun peşinden bir çocuk çıktı. Ben de onu ezmek için direksiyonu kırdım. Necdet ağabey hiçbir şey söylemedi. Devam etmem için bekledi. Bu kadar olmadığını bilir gibi bakıyordu.

Ben o çocuğu daha önce de görmüştüm ağabey. Aynı şekilde Beşiktaşta gördüm. Önce deniz topu düştü yola sonra peşinden o çocuk çıktı.

Daha anlatacaktım ama Onu görmeden önce gözlerin karardı mı diye sordu.

Şaşırdım hu soruya.

Ever dedim.

Tamam anlaşıldı dedi her şeyi bilir gibi.

Bj Ağabey sen nereden biliyorsun çocuğu görmeden önce Bj gözlerimin karardığını

Bazı şeyler asla bilinemez. Yaşamakla sabittir. O tarafını I] sormayacaksın dedi.

Ben de sustum. Belli ki o da böyle bir şey yaşamıştı ve E anlatmak istemiyordu.

Ben de bir tek bana oluyor sanmıştım dedim.

Aslında böyle şeyler sana yalnız olmadığını söylemek için olur.

Ne bileyim ağabey Ben tam tersini düşündüm.

Asla yalnız değilsin evlat. Bir tek bana oluyor dediğin her şeyde oldurana bakacaksın. Yalnız olmadığını öyle anlarsın evvela. Kendine dönük yaşama.

Bu nasihate tamam anlamında baş salladım.

Ee kimmiş o çocuk diye sordu.

Lavinin kardeşi çıktı. Benim bir kardeşi olduğundan bile haberim yoktu. Hiç söylemedi.

Peki nasıl ölmüş bu çocuk

Bilmiyorum ağabey.

Söylemedi mi sana

Hayır söylemedi.

Sen sormadın mı

Hayır sormadım... Çocuğun öldüğünü nereden bildin ağabey

Böyle şeyler bilinmez yaşamakla sabittir dedim ya. Ağabey şimdi hatırladım. O çocuğu ilk gördüğümde Az kalsın seni ezecektim demiştim o da bana Ben zaten boğuldum demişti.

Haaa... Sen bunu Lavine söyleme.

Neden ağabey

Söyleme işte. Belki sonra anlarsın. Sen şu hikayeyi baştan sona bir anlat bakalım dedi.

Bileğimdeki yaranın tekrar kanamasından başlayıp çocuğun karşıma nasıl çıktığını söylediği cümleyi Facebook duvarıma yazdıktan sonra Lavinle tanışmamızı hastanede gözümü açınca Handeyi yanımda buluşumu onun bana söylediklerini en sonunda hastaneden çıkınca Lavinle çay bahçesinde konuştuklarımıza kadar her şeyi bir bir anlattım ona.

Bütün bunlar ne anlama geliyor bir türlü anlayamadım Necdet ağahey dedim.

Maddenin eylemsizlik kuralını okulda öğrenmişsindir. Bir madde boşlukta duruyorsa sonsuza kadar durur. Hareket ediyorsa sonsuza kadar hareket eder. Bunlar tamamen teslim olmuşlardır. Ulu bir mertebedir bu. İnsan özgür iradesi olduğu için tümüyle teslim olamaz insan daima seçim yapmak zorundadır. Hareket etmeyi de durmayı da kendisi seçer. Kendisi gider kendisi durur. Bir araba hangi hızda gidiyorsa taşıdıkları da o hızla gider. Araba fren yapınca içindekiler gitmeye devam eder ileriye fırlamış gibi olurlar halbuki sadece aynı hızla gitmeye devam etmektedirler. Sen de Lavin de hayatın katarına binmişsiniz ama bir katarın sizi götürdüğünü idrak edememişsiniz. Katar dınınca siz de fren yapıp kendinizi durdurmamışsınız aynı şekilde gitmeye devam etmişsiniz. O zaman ne olur Katarın duvarına çarparsınız veya katardan uçar gidersiniz.

Sonra bana namazı anlattı. Hayatta makamlardan makamlara geçişler olduğunu son makama varana dek bir makamda kalamayacağımızı hayatın bizi dürteceğini zorlayacağını hayata direnirsek bizi tuzla buz edebileceğini söyledi Hayat bilinmez bir yoldur evlat. Kısacık bir yoldur ama göreceğin çok şey vardır. Böyle kendini tavaf ederek bir yere varamazsın. Sana açılan kapılardan geçmelisin. Bir kapının dibinde bekleyerek ömür tüketilmez. Sonra tren kaçır bütün kapılar yüzüne kapanır geriye bir tek tövbe kapısı kalır. İki tür ayet vardır Biri kutsal kitaplarda yazılıdır diğeri hayatta her an olan biten her şeydir. Bunları okumayı öğrenmelisin bildiğini okuma kör cahil olursun.

Ben kör cahilmişim Necdet ağabey.

Çok gençsin Kaan. Göre göre öğreneceksin. O çocuğu görmeden önce neden gözlerin birden karardı sence Bilmiyorum ağabey neden

Kendi gözlerindeki karanlık perdeyi görmeden ardındaki hakikati göremezsın. Hakikat senin hem içinde hem dışındadır. O perde ikisini de görmene engeldir. O kapkara bir perdedir ama sen onu bir sinema perdesi gibi görür öyle sanırsın. Hakikat orada gördüklerin hayatın orada cereyan ediyor sanırsın. Ne zaman ki birden dünyanın kararır orada anlarsın gerçeği. Ancak ondan sonra görebilirsin kendi hakikatini.

Benim hakikatim ne peki

Onu kendin bileceksin. Başkası söyleyemez. Söylese de fayda etmez. Çünkü hakikat bilinecek değil varılacak bir yerdir. Ben sana tarif etsem bile sen gitmedikten sonra ne anlamı var Çıktığın yer senin değil benim hakikatim olur. Ayrıca sana tarif etsem bile yolu karıştırabilir kaybolup gidebilirsin. Arife tarif gerekmez diye bir laf vardır. Kendi yolunu bulmak içm önce arif olacaksın. Alım ilim ehlidir kendini bilir. Arif marifet ehlidir seni bilir. Kendini geçmek marifettir. Aşkın açtığı yara bir kapıdır. Ben kapısından geçip sen diyarına gireceksin. Sen ben kalmayacak. Hakiki aşk orada yaşanır. Bunlar şimdi senin sandığın gibi ilahi şeyler değildir. Asıl ilahi olan vardığın yer değil seni oraya çıkarandır. O zaten sende mevcuttur. Ses dalga dalga yayılır. Her ses sessizlikten gelir ve ona döner ama içinde sessizliği de barındırır. Bir ses geldiği ve döneceği sessizliği bilmez ama içindekini bilebilir. Varlığının aslını işte o zaman sezebilir. Yaşamak bir şarkıdır evlat. Musiki çok latiftir yüce bir makamdır. Aşk birlikte şarkı söylemektir. Aynı tellerden çalanların yolları da ayrılır. Aynı dili konuşanlar er geç buluşur. Susma bir daha. Sen şarkını söyle.

Necdet ağabey ile sohbet etmek hana hep iyi gelirdi. Bunları dinlemek içimi ferahlattı. Başka bir lezzetle kalktım sohbet sofrasından. Otoparka yürürken çiçek satan bir kız önümüze çıktı. Elinde iki demet çiçek vardı.

Alır mısınız diyerek birini uzattı.

Alırım dedim.

Kızın diğer elinde tuttuğu demetten iki gül düştü.

Necdet ağabey Onu alma. Bunları al dedi. Yere düşen iki gülü aldı hana verdi. Haydi sen buradan git dedi

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Elimde iki gülle gittim Lavine. Necdet ağabey aşıklara mutlaka çiçek hediye ederdi özellikle ilk buluşmada. O güne dek bana çiçek vermemişti. Zaman zaman aklıma düşmüştü bu. Acaba neden diyordum. Sırf bu yüzden Lavine aşkımdan kuşku duyduğum olmuştu. Şimdi onunla mezar ziyareti için buluşmaya giderken iki çiçeğin düşüvermesi bende güçlü bir tesir uyandırmış beni aşkıma biraz daha inandırmıştı.

Lavin benden önce gelmişti. Beni görür görme yüzü aydınlandı ikimiz de çok heyecanlıydık. Çiçeklerin birini uzattım. Bu senin dedim. Teşekkür etti. Gülü kokladı.

Sen mi aldın Yoksa Necdet ağabeyin mi gönderdi diye sordu.

Ona anlattıklarımı unutmamıştı. Sesinden bakışlarından anladım hemen.

ikisi de değil. Kendi geldi dedim.

Bunu duymak hoşuna gitmişti zaten bunu duymayı bekliyordu.

Ya o kimin için diye sordu.

Söyleyemem dedim ama anladı.

Bana sımsıkı sarıldı. Bugün seni çok iyi gördüm güzel liğim dedi.
İçim eriyip gitti. Asıl güzellik sende dedim.

Yine çok güzel giyinmişti. Her zamanki gibi sade ve şıktı. Ona çok yakıştığını söylediğimde utanarak teşekkür etti.

Sen olmasan kıyafetler ne işe yarar dedim. Asıl kıyafet seni giysin. Yine utandı. Yüzüne bakıp iç geçirdim.

Neden daldın Kaan

Yüzün tüm güzellikleri sürgün ediyor bu dünyadan.

Yoksa sen özledin ini beni dedi gülümseyerek.

Seni (izlemenin tadı da bir başka ama sen yine de özletme.

Hınm. Yine güzel sözlerle beni şımartmaya çalışıyorsun. Bu kadar kısa sürede özleyip bana bu güzel cümleleri kurduğuna göre uzun bir tatile çıksan kimbilir neler dökülürdü dilinden.

Dudağının kıyısında bir şezlong kalbimin tatil yeridir Lavin dedim.

Gözleri doldu birden. Gözlerim buğulandı bak dedi. 0 zaman İsinımı yazabilirim içine dedim.

Ona söylediğim her söz nefesini kesiyor gibiydi. Maruarası güzel bir masaya oturup çaylarımızı söyledik. İki çiçek masada yan yana duruyordu. Kendi çiçeğini kokladı. Çocuk gibi sevinmişti çiçek için. Önce beni sonra gülü öptü. Diğer güle baktı.

Hala söylemeyecek misin dedi.

Gözlerine gülümseyerek Erdem için dedim.

Gözleri dolu dolu oldu bana baktı. Masada duran ellerine baktım. Titriyordu. Tutmak istedim. Gözlerim ellerine daldı.

Ne oldu Kaan diye sordu.

Bakışlarımı tutmak istediğim ellerinden çekip gözlerindeki derinliğe bıraktım.

Biliyor musun İlk kez birine dokunmaya kıyamıyorum. Bana bu korkaklığı yaşattığın için teşekkür ederim dedim.

Elimi yavaşça eline aldı ve yüzüme doğru yaklaştı. Korkularından öpüyorum dedi.

Sarhoş olmuştum. Kendime gelmem birkaçdakika sürdü. Gözlerimizi birbirinden ayırmadan konuştuk.

Gözlerinin içine yerleşmek ve orada yaşamak istedim. Gözlerimde ne işin var Lavin Sen benim başımın tacısın. Ya da sürüklesin beni peşinden o gözler.

Kaybolursan peki

Kaybolayım. Önemli değil. Gözlerinin peşinden gittikten sonra kaybolmanın ne önemi var

Bakışırken sen bakışımı görüyorsun ben bakışına olan hayranlığını. Her bakış geçmişten izler taşır. O izlerde geçmiş yaşar. Bakmasını bilmek o geçmişi okuyabilmektir aynı zamanda. Keşke biraz daha erken çıkabilseydim karşına. Keşke geçmişindeki en okunaklı an olabilseydim.

Geçmişin telafisi için buradayım Kaan. Gecikmiş olmamı dert etme. Ayrıca bu sözlerini hak ettiğimi düşünmüyorum. Birine bu kadar anlam yüklersen hayatın anlamı eksilir bence. Herkesin bir hayatı vardır ama benim için hayat sensin. Öyle düşünme hayatım. Senin içinde yaşadığın hayattır kendi hayatın. Diğerini ortak kullanıyoruz zaten.

Sebeb-i sebebimsin sen benim. Baktığım her yerde ve herkeste silüetini görüyorum.

Baktığın her yerde beni görüyorsan herkese bakabilirsin dedi. Gözlerimin içine içine baktı ve Şaka yapıyorum aş-kimdedi. Bakmayı bırak görmezden gelsen bile senin için varım ama gözlerin bedenime değince değerim daha da artıyor tabii.

Bedenimi çiğnemedi ruhuma girmişti gözlerimden. Bir duanın içindeydim ve kabul olunmayı bekliyordum. Çaylarımızı içip kalktık masadan. Mezar ziyaretimiz aşkımızın huzura ereceği son nokta olacaktı. Bu sonu sona bırakamazdım.

Konuşarak çıktık yola. Mezarlığa yaklaşınca Lavin sustu ve havası değişti. Gergin olduğunu hissediyordum. Çay bahçesinde gözlerimin içine bakan kız gitmiş yerine kaçamak bakışlar atarak el ele yürüdüğüm ürkek bir kız gelmişti. Sanki onun değil benim kardeşimin mezarına gidiyorduk. Olur ya bir akrabayı ya da aile dostunu ziyarete gidersin ve yanındaki arkadaşın çekinir acaba benim de gitmem münasip mi diye düşünür öylesi bir hava vardı Lavinde. Erdem hem kazaya sebep olmuştu hem de Lavinin söylediğine göre kazadan sonra kaybolmuştu. Ürkekliğini buna bağlıyordum. Kaza yüzünden bana karşı mahcuptu sanırım. İçimden birkaç kere Kazaya senin kardeşin sebep olmadı. Böyle düşünme demek geçti ama sessizliği bozmak istemedim. Şimdi mezarlığa giderken kazadan konu açmak da kardeşini sebep olarak göstermek de uygun değildi. Lavinin ürkek ve kaygılı havasını değiştirmek için iki çift laf edevim dedim ama nedense içimden gelmedi.

Mezarlığa girince koluma girdi. Mezarın yerini ararken gittikçe bana daha çok yaklaştı küçük adımlar atmaya başladı. Galiba bu taraftan derken sesi çok farklıydı küçük bir kız gibiydi ve genzine bir şey tıkalıydı sanki. İçimden keşke yanımıza su alsaydık dedim. Lavin için herhangi bir mezar ziyareti değildi bu on iki yaşında ölen kardeşini ilk kez ziyaret edecekti. Üstelik Erdemin kaza sonrası aniden kaybolmasından ötürü çok üzgündü. Onu mezarlıkta görebileceğini umuyor eğer burada göremezse bir daha hiç göremeyeceğini düşünüyordu. Ben de onu mezarlıkta görüp görmeyeceğimizi çok merak ediyordum.

İki kez karşıma çıkan çocuk Lavinin kardeşiydi ve ölmüştü. Birisi bana ölümleri gördüğünü söylese bunu normal karşılamam. Hiç kimse için sıradan bir şey değildir bu.

Mezarda yatan bana ne kadar yakın olursa olsun ziyaretine giderken onu görebileceğimi aklımdan bile geçirmem. Fakat her nasıl olduysa onu iki kez görmüştüm ve Lavin onun kardeşi olduğunu söylüyordu. Erdem öldüğünden beri onu gördüğünü onunla konuştuğunu kazadan sonra kaybolduğunu söylüyordu. Ben buna tabii ki inanıyordum ama emin değildim. Yani bana gerçek gibi gelmiyordu hala. İkimiz ortak bir yaramız var sanırken yaralarımızın tekrar kanadığını öğrendiğimizde bu kadar şaşırmış kalmışken ikimiz de ölüp gitmiş bir çocuğu görüyorduk. Erdem onun kardeşiydi ben niye görmüştüm El ele mezara giderken Lavinin neler hissettiğini bilmiyordum ama ben böyle karmaşık düşünceler ve duygular içindeydim. Kimbilir o ne hissediyor neler düşünüyordu

Nerdeyse hiç konuşmadan sadece buradan galiba bu taraftan diyerek sonunda o küçücük mezarı bulduk. İlk kez böyle küçük bir mezarı ziyaret ediyordum bana çok dokundu. Mezar o kadar küçüktü ki uzaktan görememiştik. Sanki birden karşımıza çıkmıştı. Yakınlarında dolanıp onu birden karşımızda bulunca ürperdim bütün mezarlar birden bana çok büyük göründü. Koca koca mezarlar arasında nerdeyse beşik kadar bir mezarda yatıyordu. Onu öz kardeşim gibi Erdem o an ölmüş gibi hissettim baştan aşağı kavruldu. Lavin mezara bakakaldı. Hiç konuşmadan heykel gibi durdu uzun süre sonra gözünden boncuk boncuk damlalar döküldü. Hiç ses çıkarmadan hiç kıpırdamadan iki gözünden yaşlar dökülüyor yanağından süzülüyor çenesinden boynuna akıyor göğsüne damlıyor yaprakların hışırtısından başka ses duyulmuyordu.

Lavin diz çöktü ellerini açtı dua etti. Ben ayaktaydım ben de dua ediyordum. Fatihadan sonra bildiğim ne kadar sure dua varsa hepsini okudum baştan aldım sonunda sustum Lavin hiç kıpırdamadan devam etti uzun bir süre daha. Arkasında olduğum için yüzünü görmüyordum belki

hala ağlıyordu. Hiç sesi çıkmıyordu birden hıçkırdı arka arkaya üç beş kez hıçkırdı yana devrilecek sandım son hıçkırıktaki nerdeyse yerinden sıçradı başını mezara dayadı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ister istemez gözüm başına gidiyordu yarası burada da kanayahilirdi.

Bir süre böyle hıçkıra hıçkıra ağladıktan sonra zorlanan sesiyle Nenlesin demeye başladı. Neredesin Erdem neredesin kardeşim lütfen beni böyle bırakıp gitme. Bana o kadar dokundu ki ben de onunla ağlamaya başladım. Onu görmemiştim Lavinin de göremediği belliydi. O kadar uzun süre hiç kıpırdamadan durunca acaba onu görüyor onunla konuşuyor mu demiştim ikimiz de onu görmedik.

Lavinle birlikte ağlarken gözlerimi küçücük mezardan alamıyor tekrar tekrar mezar taşındaki tarihlere bakıyordum. Çünkü mezar taşında yazan tarihlere göre Erdem yedi yaşında ölmüştü. Halbuki Lavin bana on iki yaşında öldüğünü söylemişti. Yanlış hatırlamadığımdan emindim.

Lavin sonunda sustu. Bir elini havaya kaldırdı bana uzattı. Elini tuttum ayağa kaldırdım. Ona sarıldım. Yok dedi sadece. Ben sesimi çıkarmadım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Kardeşim yok ve ben galiba bir daha onu göremeyeceğim. Hiç değilse vedalaşabilseydim dedi ağlamaya başladı yine. Ona sımsıkı sarıldım.

Üzülme zaten yıllarca yanında kalmış dedim.

Ama ben onsuz yapamıyorum Kaan Onu kazadan heri görmedim onu çok merak ediyorum. Onu çok özleyorum. Veda etseydi içim bu kadar yanmazdı dedi.

Sonra Erdem kardeşim lütfen gel seni son kez göreyim dedi.

Bunu tekrar tekrar söyledi. Hali perişandı. Ben de çok üzgündüm. Erdemi kazadan sonra bir daha hiç göremediği için kendimi bunda pay sahibi olarak görüyordum. Üzüntüsünün bir nedeni de bendim ister istemez böyle hissediyordum. Keşke Erdem ortaya çıksa ve ablasına görünse bir daha görüşemeyeceklerse hile veda etseydi. Fakat insanın elinin kolunun bağlı olduğu yerdeydik mezarlık böyle hir yerd.

Mezarın başında hir saatten fazla zaman geçmişti Lavin her dakika biraz daha çöküyordu ve artık onu götürmem gerekiyordu yoksa oradan ayrılamazdı.

Lavin arama artık. Sonra yine geliriz. Sen şimdi kardeşinle vedalaş ve gidelim dedim.

Olmaz bırakamam dedi.

Bırakmıyorsun Lavin. Yine geliriz. Mezarı öğrendin ne zaman istersen gelirsin. Kardeşinle vedalaş yine geliriz de ve gidelim. Kaldıkça daha fena oluyorsun. Kendine eziyet etme.

Lütfen hiraz daha kalalım helki gelir. Belki buradadır ve ortaya çıkar. Lütfen Kaan birazcık daha bekleyelim dedi.

Sessizce bekledik ama boşunaydı. Artık ağlamıyordu fakat her geçen dakika daha çok üzgündü. Sonunda kolunu sıkıca tuttum.

Gidelim Lavin. Sonra yine geliriz. İstersen yarın sabah geliriz. Bayram boyunca her gün gelir çiçek bırakırız dedim. Peki dedi.

Öyle söyledi ki Lavinin ağzından çıkan hiçbir söz bana bu kadar dokunmadı. Çok acıklıydı. Çok umutsuzdu ve çok pişmandı. Teki.

* * *

Mezarlıktan çıkana kadar hiç konuşmadık. Lavin için için ağladı. Mezarlık kapısında çocuklar su satıyordu iki su aldım. Lavin ile yolun karşısına geçtik. Lavine suyu içirdim. Yanmış içi. Kana kana içtik. İki su daha aldım. Hemen girmektense duvara oturup soluklandık. Lavin için buradan gitmek de zordu ve biraz konuşturup rahatlatmak istedim.

Erdem kaç yaşında öldü

On iki dedi.

Enim misin Mezar taşındaki tarihe göre yedi çıkıyor dedim.

Eminim on iki yaşında öldü. Yanlış görmüşsün.

Yanlış görmedim. Emin olmak için kaç kere baktım. Yedi yaşında ölmüş ya da yanlış yazılmış.

Kafası karıştı bana bakakaldı.

Emin misin

Eminim mezar taşındaki tarihlere göre yedi yaşında ölmüş. Eğer on iki yaşında öldüyse taşta yanlış yazılmış. İstersen gidip bakalım. Ona yeni bir taş yaptırır doğrusunu yazdırır dedim.

Peki gidip bakalım dedi.

Mezara dönerken Erdem nasıl öldü diye sordum.

Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Çocukluğumu hiç hatırlamam dedi.

Başka bir şey sormadım da söylemedim de. Mezara gittik taşta birlikte baktık. Yanılmamıştım tarihlere göre yedi yaşında ölmüştü.

Bak gördün mü Yedi dedim.

Lavin hiçbir şey demedi taşta uzun uzun baktı sonra bana döndü. Hayretle bakıyordu. Birden ağzını açarak Aaa... Ben on iki yaşındaydım dedi. Sonra anlatmaya başladı

Ben on iki yaşındaydım Erdem yedi yaşındaydı. Birbirimizi çok severdik. Ben kardeşime çok düşkündüm Erdem de bana düşkündü. Annem hep onu bana emanet ederdi. Ben çok yaramazdım Erdem çok usluymuş. Kardeşimi bana emanet edince ben çok yaramazlık yapmazdım ondan emanet ederlerdi. Şilede yazlık evimiz vardı. Her yaz orada kalırdık kışın gittiğimiz de olurdu. Biz kumsalda oynuyorduk kumdan kale yapıyorduk. Annemler eve dönüyordu ben oynuyoruz dedim biraz daha kalalım oynayalım birlikte geliriz dedim. Ev sahile bakıyordu çok yakındı. Erdem yolu biliyordu ama onu tek başına bırakmazlardı. Aslında yaramaz olan bendim kardeşim çok usluymuş adı Erdem olduğu için tek başına bırakmıyorlardı onu annem üstüne titrerdi tırnağı taşta değse bağı yanardı annemin o kadar düşkündü Erdeme. Rahmetli dayımı sana anlattım o çok genç ölmüş sülale yasa boğulmuş ben o zaman yola çıkmışım. Herkes beni erkek beklemiş adım belliymiş ama kız olmuşum. Beş sene sonra kardeşim doğdu. Adını Erdem koydular adıyla yaşasın uzun ömürlü olsun rahmetli dayısının adını yaşatsın diyorlardı. Annem o yüzden üstüne titrerdi. Annemle rahmetli dayım nasılsa Erdem ve ben de öyleydik. Zaten annem özellikle öyle olalım istiyordu. O gün annemle babam eve gitti annem sakın geç kalmayın yemeğe gelin dedi. Ben de olur dedim.

Kumdan kale yapıyorduk yaptık bitti. Eve dönecektik üstümüz başımız kum olduğu için ben denize girdim kumları temizledim. Erdem benimle girmedi. Kollukları iskelede duruyordu iskeleye gitti. İskele küçüktü ben çocuk iskelesi diyordum hiç derin değildi. Ucu bile boyuma geliyordu. Erdemin kollukları yeniydi onlarla yüzebiliyordu kollukları alıp gelecekti onlarla yüzmek istiyordu. Ben deniz topuyla oynuyordum. O sırada iki çocuk bir köpekle koşarak geçti bizim kumdan kalenin üstüne bastılar. Ben de kızdım bağırardım bana güldüler benimle alay ettiler. Ben de peşlerinden koştum. Çocukken çok kavgacıydım. Onlarla kavgaya gitmişim. Beni kopekle korkutmak istediler. Ben daha çok üstlerine gittim birine vurdum. Köpek beni gerçekten ısıracaktı. Onulın tanıyanlar koşup geldi bizi ayırdı bize nasihat ettiler. Ru sırada birileri bağırıp çağırırdı. Ben daha arkama bakmadan bu gibi oldum her yerimden buz gibi ter fışkırdı. Sonra denize baktım deniz topu açığa gitmiş. Erdem kolluklarını ve ayaklarını gördüm çılgınlık attım. Koşa koşa gittim beni tuttular. Erdem iskelede kolluklarını ayak bileklerine takmış kumda öyle koşuyordu denize girerken koluna takıyorduk. Deniz topunun açığa çıktığını görünce kolluklar ayak bileklerindeyken suya atlamış. Kollukları ayak

bileklerinde takılı olduğu için ayaklarını suyun altına itip gövdesini suyun üzerine çekememiş. Baş aşağı suyun içinde kalmış zavallı kardeşim.

Erdem çok açıktaki değildi birkaç kişi yüzerek gitti hemen alıp geldiler. Kurtarmak istediler ama kurtaramadılar. Erdem boğuldu. O gün dilim tutuldu benim. Kaç gün konuşamadım bilmiyorum. Belki birkaç haftaydı... Ben konuşamıyorum diye sağırmışım gibi yanımda gizlemeden her şeyi konuşmaya başladılar. Ben çok yaramazdım akrabalarından komşulardan bazıları bana kızılıyordu çocuk değil artık on iki yaşında kız niye göz kulak olmamış diyorlardı. Ben on iki yaşındaydım. Erdem yedi yaşındaydı. Çok küçüktü daha onu nasıl severdim ne kadar çok severdim sana anlatamam ben hiç kimseyi o kadar sevmedim. Nasıl öldüğünü unutmuştum çocukluğumu hiç hatırlamıyordum şimdi birden hatırlayıverdim.

Lavin çok şaşkıındı ve bunları on iki yaşındaki bir kız çocuğu gibi anlatmıştı. Bambaşka biri gibi görmüştüm onu. Erdem bana Ben zaten boğuldum demişti demek ki doğruydu. Erdemle o zaman bu zamandır görüşürken bunları şimdi hatırlamış olması da bana tuhaf gelmişti. Bir şeyler söylemeye hazırlanıyordum ki birden gözüm karardı. Sonra buğulanarak açıldı ve o küçücük mezarın üstünde Erdemi gördüm. Lavinin yüzü bana dönük olduğu için görmemişti. Lavin Erdem burada dedim.

Lavin başını çevirdi ve Erdemi gördü.

Hoş geldin abla. Geleceğini biliyordum.

Erdem canım kardeşim. Seni her yerde aradım az kalsın deliriyordum. Neden kayboldun

Hatırlaman için. Sen benim yerime kendini öldürdün. Sen de küçüktün üstünden yıllar geçti ve her şeyi unuttun. Bu mezarda sen yatıyordun o yüzden ben evdeydim yanımdaydım. Şimdi bunu anlıyor musun

Anlıyorum.

Hayır anlamıyorsun. Söylediğimi anladın o kadar. Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorsun. Beni o kadar çok seviyordun ki yokluğumun acıma katlanamayacağını bensiz yaşamayacağını sandın o yüzden benim yerime kendini öldürdün. Benim ölümümünden seni suçladılar dilin tutulmuştu onlara karşı kendini koruyamadın sen de onlarla bir olup kendini suçladın. Yaşamayı hak etmiyorum ölümü hak ediyorum dedin. Ben öleceğim ve Erdemi yaşatacağım dedin. Beni bırakmak istemedin. Gitmeme izin vermedin gönül koydun. Ben de seni bırakıp gidemedim. Ben çocuğum günahsızım arkamda bir tane bile kırık kalp bırakıp gidemezdin. Senin ikisine de hakkın yoktu ama sen de çocuktun henüz on iki yaşındaydın ve bu senin kalbinin taşımayacağı kadar ağırdı. Bu yüzden sen hep on iki yaşında öldüğümü düşündün. Halbuki o yaşta ölen şendin. Yaşarken ölmüştün.

Beni çok seviyordun ve ben öldüm. Sen de suçu kendine buldun benim yüzümden öldü dedin ondan sonra sende Seversem ölür korkusu başladı ve sevmekten korktun. Kendini mezara gömdüğün için (ilmekten korkmuyordun sevmekten korkuyor ve sevmekten kaçıyordun. Ama büyüdün genç kız oldun aşktan kaçamadın çünkü aşk Allahın emri.

Eski sevgilin seni buldu gönlünü çeldi. Korkmak korktuğunu çağırmaktır. Herkes korktuğuyla yüzleşir. Eski sevgilinin eceli zaten yaklaşmıştı o bunu bilmeden sana geldi. O gerçekten hayat dolu biriydi ve sadece sevip sevilerek ölmek istiyordu. Onun ölümünde senin hiçbir suçun günahın yok. Kendini boş yere suçladın boşuna yas tuttun. Nasıl yaşadığımız kadar nasıl öldüğümüz de önemlidir. O sevdiğiyle birlikteyken ölmeyi hak etmiş biriydi yaşamıyla. Sevgiden ve neşeden başkasına yer açmadı kalbinde. Fakat o da benim gibi gidemedi yoluna. Onu da bırakmadın. O da benim gibi ardında acı çeken sevgili ve kırık bir kalp bırakarak gitmek istemedi. Senin aşk orucunu bozmanı iftarında hayatın ve sevmenin lezzetini tatmanı bekledik. Seninle en mutlu gününde vedalaşmak

istedik. Fakat sen yasta ısrar ettin her mezar ziyaretinde yaran tekrar tekrar kanadı sen bunun yanlış yolda olduğunu gösteren bir işaret olduğunu anlamamakta ısrar ettin.

Seni hayata döndürmek için Kaanı ben buldum. Dünyadan gönül ferahlığıyla gidebilmek için onu ben yaklaştırdım sana. Çünkü zaten seni arıyordu. Nasıl ki senin Seversem ölür korkun hem sevip seviceğin hem de eceli yaklaşan eski sevgilini sana çekti... Sizin yaralarını da birbirini çekiyordu. Ben Kaanın yoluna çıkmasam da karşılaşacaktınız ama birbirinizi hemen tanıyamazdınız. Siz birbirinizi ilk cümlede tanıdınız ama kabuğunuza çekilmekte kararlı olduğunuz için açılmıyordunuz ikiniz de yazık ediyordunuz kendinize. Kaan duygularından emin oldu ama sana doğru adım atmaktan çekiniyordu o yüzden kolsuz bir adanı geldi yanına. Daha ne söylenebilirdi Kaan sana koştu ama sen sırt çevirdin ve yine kabuğuna çekildin. Kalbine değil mezara sordun. Sana ben söyledim bana da kulak asmadın. Bir kere bile bu mezarı ziyarete gelmedin çrinkii hu senin mezarındı. Bir kere bile kendine sormadın. Ben de size kaza yaptırdım. Başka çare kalmamıştı.

Denizde vurgun yiyenleri iyileşmesi için vurgun yedikleri yere indirirler. Derinlik arttıkça basınç da artar ciğer uyum sağlamak için küçülür. O yüzden derine inenin yavaş yavaş çıkması gerekir ki ciğer tekrar yavaş yavaş büyüsün. Hızla çıkarsa ciğer hızı yakalayamaz küçük kalır ve vurgun olur işte bu yüzden onu vurgun yediği yere hemen geri indirirler ikiniz de vurgun yemiştiniz. Sen öldüğümde vurgun yedin. Bir daha oraya dönmedin hatırandan tamamen çıkardın ve kalbin on iki yaşında kaldı hiç büyümedi. Kalbinin yeniden çarpması için bu mezara gelmeli ve benim boğulduğum günü hatırlamalydın. O yaz akşamı senin değil benim öldüğümü kabul etmeliydin. Sen benden sonra bir vurgun da eski sevgilinle kaza yaptığında yedin. Bana gelebilmen için önce ona inmeli o günle yüzleşmeliydin. Kaan da Hande onu terk ettiğinde vurgun yemişti.

Kaza yapınca sen ikinci kez vurgun yediğin yere indin. Kaan Arafta bizim yanmazdaydı. Kaan komadayken sen onun aşkına karşılık vermeyip mezara kapandığın için pişman oldun ve Kaan bizimle birlikte sizin için derin uykudayken bunu ona söyledin. Böylece eski sevgilin kurtuldu Kaan onun yolunu açtı ve o gitti. Senin mutluluğunu dileyerek gitti. Kaanın geri dönmesini biz istedik bunu senin için istedik çünkü sen ikinci vurgunu telafi etmiştin. Sonra Handeyi çağırdın. Beni göremiyordun ama ben oradaydım. Ben senden saklanmadım kaza senin gönlünü kararttı. Sen pişmanlıktan deliye döndün.

Kalpten sevdiğin kalbinde durabilir. Onun sesini kendi sesinden ayırt edemezsin. Kaan için Handeye haber verip çağırmanı ben kulağına fısıldadım. Kaan gözünü o gelince açtı. Kaan senin için geri döndü ve gözünü vurgun yediği yerde açtı. Geçmişe saplanıp kalmakla hata ettiğini anladı. Onu bağışlaması gerekirdi. Handenin de hatasını telafi etmesi gerekirdi gölunu ayırmak hakkıydı fakat bunu kalp kırmadan yapabilirdi. Kaan da onun kopan bir kol olmadığını anlamalıydı. Hande ayrı bir varlıktı onun kolu değildi. Kopan bir kol çürür gider geriye sadece kemikleri kalır. Hande yaşıyordu hayatına devam ediyordu değişmişti. Kaan da yaşamaya devam ediyordu o da değişmişti. Geçmiş olduğu gibi duruyordu değişen kendileriydi. Tekrar bir araya geldiklerinde birbirlerini çocukluktaki gibi sevmeye devam ettiklerini ama artık birbirlerine aşık olmadıklarını gördü Kaan. Bazen iki kişinin hayatını birleştirmesi hayat değil birlikte zaman geçirmek olur. Yaşamak dediğin şey o birlikteliğin içini doldurabilmektir. Oysa Hande bu gerçeği daha önce görmüştü ve o yüzden terk etmişti iki kişiden öteye çoğalamayan hayat hayatı öldürmektir. Kaan severken bile kendine dönüktü. Hande onu terk edince intihara kalkıştı çünkü kendine dönüktü. Kaan hir şairdi ve duyguları onun için her şey demekti. Hande büyümek istiyordu Kaan ise büyümeye direniyordu. Büyürse içindeki çocuğun

ölmesinden duygularını kaybetmiş insanlardan bin olmaktan korkuyordu. Oysa insan samimiyetini kaybetmedikçe içindeki çocuk yaşar ve büyüyüp olgunlaşır.

Kaan gözünü açtıktan sonra Handeyi yeniden tanıırken çocukluğu bırakıp büyümek istedi. Terk edildiği için sırt çe-virse bile çocukluğunun olduğu gibi durduğunu görünce aşk yoluna seninle devam etmek istediğinden emin oldu. Böylece vurgun yediği yere geri inip tekrar yavaş yavaş çıktı. Kendi yaşına oturdu ve Esmasını buldu. Hande hatasını telafi etmiş Kaanı hayata döndürmüştü ve kendi yoluna gidebilirdi ama Kaanın neden yürüyemediğini anlayınca sana gönderdi.

Hande bağışlanmıştı bilmese de bunu sana ve bana borçluydu. Kaanı sana göndererek bize olan gönül borcunu da ödedi ve öyle gitti. Sonra Kaan seni bana getirdi. Çünkü o bana borçlu. Ben de artık senin mutluluğunu görüp kendi yoluma gitmek istiyorum abla. Başkalarının yaşamı ve ölümü adına karar vererek kendine yazık ettin. Ne kadar seversen sev bir başkasının yerine kendini mezara koyarak yazık ettin. Siz birlikte kaza geçirmeseniz de sevgilin zaten ölecekti ecelini kendine bağladın. Günaha girdin. Dönmekle defterinden silinecek cinsten bir günahdır bu. Onu sevgi minnet ve neşeyle uğurladın hatadan döndün.

Ben ölmeseydim annemle babam boşanacaktı. O günlerde ikisi sık sık tartışıyorlardı. Annemle babam kavga ettikçe sen kırılıyor üzülyordun. Ayrılıslardı ikimiz de mutsuz olacaktık. Sen benden daha çok mutsuz olacaktın abla. Annemle babam da mutsuz olacaktı. Ben ölünce birbirlerine yeniden bağlandılar. Sana kol kanat gerdiler. Başkaları benim için ağlayıp sızlanırken seni suçlarken annemle babam sadece senin dilini çözmek için çabaladılar. Seni üzmemek için odamı korudular her yemekte tabağımı senin için koydular. Erdem ölmedi Erdem aramızda senin suçun yok diyorlardı anlamadın mı Doğru söylüyorlardı senin suçun yok çocukların kalp kapısı açık olur ruhumdan gelen sese kulak verdim ölmeyi ben seçtim. Senin için öldüm ama sen kendim suçladın. Benim yenme kendini mezara koydun benim de suçluluk duymama neden oldun. Seni böyle bırakıp kendi yoluma gidemedim.

Sen başkalarının yaşamı ve ölümü üstüne karar veremezsin. Kendin ve başkaları hakkında bir yargıya varamazsın. Ne buna bilgin yeter ne de hakkın var. Sen dünyaya yaşamak için geldin öyleyse yaşa. Kendini yaşarken bir mezara koyup başka bir mezara sadık kalacağına kendine sadık ol ve tani dünyaya her ne için geldiyse onu yaşa.

Biz sonsuzluğun içinde yaşıyoruz. Bütün sınırlar hayalidir. Şenle ben arasında sonsuzluk var. Birimi yaşayıp birimiz ölse de yollarımız ayrılrsa da daima aynı sonsuzluğun içindeyiz. Dünyadayken bu sonsuzluğu dilediğinle doldurursun. Kendini neyle doldurursan o da onunla dolar. Sen sevmekten korktun ve korkuyla doldun. Kendi sonsuzunu korkuyla doldurdun böylece korktuğun başına geldi ki hayat bardağım neyle doldurursan içeceğin de odur.

Kaanla aranızda geçmiş vardı ikiniz de geçmişe dönük yaşıyordunuz. Kaan kendine dönüktü sen de kendine sırt çevirmiştin. Kaan geçmişinde boğuluyordu sen de benim mezarımda sudan çıkmış balık gibi geçmişi inkar ederek çırpınıyordun. Bu engelleri kaldırmak hiç kolay değildir birbirinize aşkla bağlı olmasanız birbirinizden güç almasam tek başınıza aşamazdınız bu engelleri. Sen buraya kendin gelemezdin. Kaan seni getirdi. O da Handeyi çağırmasa asla yoluna çıkmazdı. Vurgun yediğiniz yerlere inemezsiniz. Ama birlikte tek tek indiriz.

Aşk yarası bir kapıdır ve bir sınavdır. Yaraya değil aşka bakmanız gerekir. Yaraya baktığınızda aşkı görünce ancak o kapıdan geçersiniz ve o kapı iki kişinin geçemeyeceği kadar dardır. Geçmişlerinizi de bırakmanız gerekir. Siz o kapılardan ayrı ayrı geçtiniz ve kapıların ardında buluştunuz.

Kalbinizi aşkla doldurdunuz yaşadığınız sonsuz da aşkla dolacak. Artık aranızda aşktan başka hiçbir şey yok

İkimiz de Erdemi ürpererek dinlemiştik. Lavin ile el ele tutuşmuştuk. Erdemin her sözünde iki el biraz daha sıkı tuttu birbirini. Asla ayrılmayacak iki eldi bizimki.

Ne yazık ki ne siz bana dokunabilirsiniz ne de ben size ikinizi sevgimle kucaklıyorum. Benim de gitme vaktim geldi. Sizi önce Allaha sonra birbirinize emanet ediyorum. Kalpten sevilenin kalpte duracağını unutmayın. Beni bir daha görmeyeceksiniz ama sesimi işitirsiniz. Siz ne hissederseniz ben de onu hissedeceğim o yüzden sevginiz daim aşkınız mübarek olsun.

Onu sevgiyle uğurladık. Gözlerim karardı tekrar açıldığında Erdem yoktu. Küçük mezara bir de bu gözle baktım. Artık içim üzüntüyle yanmıyordu ama yakıcı bir sevgi bırakmıştı bize. Kendisinden başka her şeyi yakacak yanında barındırmayacak kadar saf güçlü bir sevgi. Lavinle birbirimize sınıksı sarıldık.

Sana çok teşekkür ederim Kaan. Seni çok seviyorum dedi.

Ben de seni çok seviyorum Lavin. Ben de sana çok teşekkür ederim. Şu günü asla unutmam. Her şeyi unutturum ama şu an hissettiğimi sonsuza kadar unutmam.

Ben de öyle Kaan. Ürperiyorum lütfen beni bırakma. Asla Lavin. Asla bırakmam. Beni sevmekten korkma. Artık birlikte yürüyeceğiz bu yolda. Seninle her türlü derde varım. Sende de o güç ve seveda var biliyorum.

Var Lavin. Olmasaydı burada olmazdım. Hani Geylani diyor ya Bizim yolumuz dikenlidir ayağını seven gelmesin diye... İşte ben bu yolu tüm dikenlerine rağmen seninle yürümeye hazırım.

Bütün hayranı Lavine ayırmıştım ama o günden sonra birkaç gün sessiz kaldık. Hep Lavini ve Erdemi düşündüm. Nedense yaşadıklarımız bana normal geliyordu şimdi. Ölen bir çocukla konuşmuş gibi hissetmiyordum. Çok sevdiğim bir çocuğu ölene dek görmemek üzere uğurlamıştım. Kalbim sevgi doluydu. Başka bir şey yoktu gerisi yalan gibiydi. Bayramdan sonra Lavin gece yarısı bana yazdı.

Kusura bakma sanki yine dilimi yuttum. Sen de sessiz kaldın. Beni anladığın için çok teşekkür ederim. Sabah buluşalım mı Seni çok özledim.

Ben de sem çok özledim. Bence artık ikimiz de aynı hislerle doluyuz. Bana açıklamana gerek yok. Zaten kalbimdesin sen ne hissediyorsan ben de onu hissediyorum.

Lafı ağzımdan aldın.

Ağzından değil elinden. Klavye başındasın. İstersen telefonla konuşalım. Sesini çok özledim.

Sabaha saklayalım. Gözlerine bakayım şimdi dilimden dökülmesin.

Peki aşkım. Sabah görüşürüz.

O gece çok önemli bir karar verdim. Sabaha kadar uyuyamadım heyecandan. Ezan okunurken uyudum ve sekizde uyandım. Yatakta duramadım hemen kalkıp hazırlandım. Buluşacağımız yere erkenden gittim ve çay üstüne çay içtim. Hayatımızın dönüm noktasıydı o gün. Artık vakit gelmişti. Nasıl söyleyeceğimi düşünmüştüm sabaha kadar ama hala düşünmeye devam ediyordum. Sonunda Lavin kapıda görüldü. Ayağa kalkıp sandalyesini çekti. Her zamankinden daha güzel görünüyordu. Baştan aşağı ışıldıyordu. O gün gülüşünde de bir farklılık vardı sanki. Başımı döndürüyordu.

Gülüşün çok güzel biliyor musun Lavin Beni sarhoş ediyor adeta içine ne kattılsa artık.

Teşekkür ederim. Utandırıyorsun beni aşkım.

Utanma yağmur dudaklım. Utanma. Ama şunu çok merak ediyorum. Gözlerine bakınca şaşırıyor mu insanlar Neden şaşırırsınlar ki

Ne bileyim... Yani cennete ait olan bir şeyi dünyada görmek...

Ama sen bana böyle iltifatlar edersen ben ezilirim Kaan.

Tamam seni daha fazla utandırmayacağım ama sen de bana söz ver.

Ne sözü

insanların gözlerine bakmayacaksın

Neden ama

Dünya buna hazır değil.

Yaaaa

Şaka yapıyorum kızma. Sana bakanların yüzündeki mutluluğu kıskanıyorum o kadar.

Gördüğün tüm güzellikler senin sana yansımasıdır bal tanem. Gözlerim güzelse sana baktığı içindir. Çünkü sen benim gözlerimin gülen bebeğisin.

Güzellik bir gün o güzelliğin sona ereceğini sana unutturuyorsa gerçek bir güzelliştir. Ben bunu yaşadım sende. Sana baktıkça güzelleşiyorum ben.

Ah Gözleri aşk kokanım. O kadar aşksın ki içimde nasıl seveceğini şaşırtıyor insan.

Neden sevdik ki bu kadar.

Bana ne Sen başlattın.

Kanatlarımla sardım seni. Bir daha uçamayacağımı bilsem bile kimselere vermeyeceğim. Sonum da sensin sonsuzluğum da... Sen benim sonsuzluğumun başkentisin Lavin. Varsın ya artık üzülmiyorum sensiz yıllara. Varlığın dünyanın bütün pisliklerini örtmeye yetiyor. Geçmişe rağmen geçmişini sevmeye de...

Adını atıyor kalbim. Merhaba adım.

Merhaba kalbimin huzurlu gölgesi... Bana öğrettiklerinle yeniden tanışacağım unuttuklarımla tekrar karşılaşacağım. Yeter ki hep ol sen.

Sen oldukça ben hep olacağım ürkekliğim dokunulmazlığım... Seni öyle bir seveceğim ki şeytan bile ayırmaya kıyamayacak bizi. Seninle imanı da büyüyor insanın daha fazla yaşamak istiyor.

Bulamam ki senden daha güzel seveni. En zararsız tırna-kiliğimsin benim. Sabah aydınlığımsın. Günaydınmışım En huzurlu uykularımın uyanışısın. Bense sana ancak ine isiz bir istiridyeyim.

Öyle deme pamukçuk kuşum. Ben o derin denizlere senin için daldım. Sırf kirpiklerinin altındaki nemde boğulmak için alt ettiğim bütün okyanuslardan vazgeçebilirim. İçindeki inci için boğuşmadım ben o sularla. Benim aradığım şendin. Dünyanın tüm incilerini toplayıp getirselers önüme tırnağına değişmem senin. Senden sadece bir aşk isterken nelerden vazgeçtiğimi bir bilsen...

Öyle güven veriyorsun ki geçmişteki hatalarım boyum kadar pişmanlıklar yaşatsa da senin yanında yapacağım hatalar nedense hiç korkutmuyor beni. Bir dilek gibi tuttuysam seni bırakmamı kimse beklemesin. Sen benim kaderimsin mucu-zemsin. Ben artık şunu bilir şunu söylerim yüzünde bir bahçe yokken güller açabiliyorsa imkansızla inanmak gerekir. Senden öncesini masal diye yutturmuşlar bana Lavin. Ben seninle başladım yaşamaya. Seni sevince bu şehrin çıkmazlarında bile kaybolmuyor insan. Ölümünden önceki son çıkışsın sen. Seninle her şey çok güzel... Acı da keder de... El ele yürümek bile çok güzel seninle. Kalbini tutuyormuş gibi oluyor insan...

Seni su gibi içip içimde saklamak istiyorum. Su gibisin hayat gibisin bana. Aşkımın suyunun sen. Aşkıma kurulmuş son cümlesin. Seni sevmek pişmanlıksa ben bu pişmanlıktan onur duyarım.

O an gelmişti artık. Gözlerine bakınca geçmişteki acıları değil gelecekteki mutluluğu okumak istiyorum. Eksikliğini hissetmediğim günüm bana haram olsun dedim ve cebimden küçücük bir kutu çıkarıp ona verdim.

Lavin çok heyecanlanmıştı. Kutuyu açtı ve içindeki yüzüğü gördü. Yüzü aşkla açıldı sevinci bir ayet gibi indi kalbime. Lavin yüzüğü çıkarıp bana baktı. Söyleyeceklerimi bekliyordu. Elini tuttum diğer elimle yüzüğü aldım.

Yıllardır tek başıma adımın arkasında sürüklemekten yorulduğum soyadımı benimle taşıy mısın dedim.

Rabbim bunca zaman sol elimin yüzük parmağını senin için boş bırakmış. Benimle evlenir misin

Kaan ve Lavin hir deniz kıyısında el ele oturmuş deniz topuyla oynayan hir çocuğa bakıyordu mutlulukla. Çocuk topu bıraktı yerden birkaç çakıl taşı aldı yanlarına geldi elindeki çakıl taşlarını tek tek renklerini söyleyerek gösterdi.

Bu beyaz bu kırmızı pu yeşil... Güneş sarısı bir çakıl var mıdır.

Kaan Yardır ama güneş sarısı bir çakıl taşı bulman çok zor bir ihtimal. Sen yine de aramaktan vazgeçme. Çünkü en zor ihtimal en güzeldir dedi ve gülümsedi.

Zor ve güzel ihtimal nedir.

Kaan Yanımda duruyor... Erdemdir dedi ve Lavine dönüp göz kırptı. Ne kadar güzel olduğunu görüyorsun onunla yaşamının ne kadar güzel olduğunu da biliyorsun. Ama bulmak benim için kolay olmadı. Bana göre çok zor bir ihtimaldi ama onu aramaktan asla vazgeçmedim ve sonunda buldum.

O şimdi benim ihtimalden gerçeğe dönüşen aşkım. Anladın mı

Evet anladım. Ona aşıksın.

Çok güzel anladın Erdem. Haydi git güneş gibi sarı bir çakıl taşı ara.

Peki ama siz de deniz topuma bakın kaybolmasın.

Sen merak etme. Gözümüz gibi bakarız.

Çocuk koşarak gitti çakıl aramaya başladı. Kaan ve Lavin onu izliyordu. Lavin başını Kaanın omzuna yaslayıp Senin en güzel yanın bana yanında senin için her şeyi yapabileceğim gibi hissettirmen- Geldin ve yaşamak için her şey hazır oldu. Hayat seninle yaşadığım kadar. Ne öncesi ne sonrası var. Kalbim bende atsa da hep senin. Çocukken annem Allah her yerdedir derdi. Sen de benim içimdeki her yerimdesin dedi.

Kaan onu alnından öptü. Evreni yaratamı evrene sığdırmaya çalışma. Sığmaz. Ama senin içinde bir yerde o hep vardır. Ve hep olmalıdır dedi. Benim yerim Onun bana layık gördüğü yer kadardır.

İşte sırada o çakıl taşlarını toplayan çocuk bendim. Yedi yaşında boğularak ölen dayımı hiç görmedim. Onun ismini yaşatmam için annem ve babam benim adımla Erdem koymuş. Ne zaman sorsam annem dayımın kısacık hayatını uzun uzun anlatırdı. Annem de babam da ona çok şey borçlu olduğumuzu söylüyordu. Benim dünyaya gelmemde onun dokunuşu varmış. Ben annemle babamın büyük aşkının mey-vesiyim. Bu aşk için onlara el veren kişi hiç görmeden çok sevdiğim rahmetli Erdem dayım. O kadar sevilirmiş ki beni de öyle sevdiler. Ardında öyle bir taht bırakmış ki beni ona oturtular.

Annemle babam birbirini o kadar sever ki herkes onlara imrenir hala. Herkes büyük bir aşk yaşadıklarını bilir ama hiç kimse başından sonuna bilmez aşk hikayelerini. Küçükken dayımı sorardım onlara annem anlatırdı. Büyüdükçe aşk hikayelerini de sormaya başladım. Her anlattıklarında başka bir şey çıktı. Ninem ve dedem annemle babamın gizli gizli çok uzun bir aşk yaşadıklarını trafik kazası geçirdikten sonra birdenbire evlendiklerini babamın annemin aşkı için ölümünden döndüğünü söylüyordu. Fakat annemle babam evlenmeden önce uzun yıllar aşk yaşamadıklarını başkalarının öyle sandığını söyledi. Dayımı ne zaman sorsam iç geçirirler nasıl evlendiklerini sorduğumda ise güler başka başka şeyler anlatırlardı. Bana şaka yaptıklarını sanırdım. Sonra bunlar birleşmeye başladı ve şaka yapmadıklarını anladım.

Mesela bahama nasıl aşık olduklarını sorduğumda Annenin başında bir yara vardı. Benim de bileğimde bir yara vardı. Biz de aşık olduk diyor ve gülüyordu. Anneme soruyordum Evet doğru diyordu. Ama başkaları ya bilmiyor ya da sana şaka yapmışlar diyordu.

Anneme nasıl evlendiklerini sorduğumda Aslında bizi dayın evlendirdi diyordu ve babam bunu her seferinde doğruluyordu. Başkalarına sorduğumda Dayın hayatta yoktu diyordu. Dönüp annemle babama soruyordum

Siz evlenirken dayım hayatta mıydı

Hayır.

Peki sizi nasıl evlendirdi.

Çünkü o bir melekti.

Babama Sen dayımı hiç gördün mü diye soruyordum.

Evet üç kere gördüm diyordu.

E hani siz annemle uzun yıllar aşk yaşamamıştınız. Dayımı gördüysen annemle sen çocukken birbirinizi tanıyormuşsunuz.

Bana gülüp Annene sor o söylesin diyordu.

Bütün bunlar bir bilmece miydi bana şaka mı yapıyorlardı anlayamıyordum. Ne zaman bunu sorsam ikisi de aynı şekilde gülüyor ve kısacık bir yanıt veriyordu. Beni merakten öldüren gülüşleriydi ben asıl o gülüşü merak ediyordum. Çünkü ikisi tıpatıp aynıydı ve onlardan başka böyle gülen yoktu.

Ergenlik çağına geldiğimde aşkı bilmek istiyor ve çok merak ediyordum. Doğal olarak annem ve babam gibi aşık olmak istiyordum. O zamana kadar hikayeleri başından sonuna bilmiyor ve neden sakladıklarını anlayamıyordum. En azından bana yalan söylemediklerini şaka yapmadıklarını bile sakladıklarını anlamıştım.

Siz neden saklıyorsunuz benden dedim bir gün. Ben de sizin gibi aşık olmak istiyorum ve ben sizin aşkınızın meyvesiysem adım Erdemse bilmeye hakkım var

Babam Aşık ol gel o zaman anlatırız dedi.

Onların yüzünden aşkı aramaya başladım. Her hafta Aşık oldum diyordum Anlat bakalımdiyorlardı. Bende anlatıyordum. Bana gülüp Bizi kandıramazsın bu aşk değil diyorlardı. En sonunda sinir oldum. Bir daha anlatmayacağım. Size de sormayacağım dedim. Gerçekten de belki bir yıl hiç sormadım onlara. Bu arada okuldaki bir kızdı hoşlanıyordum uzaktan uzağa. Sonra tanıştık ve her geçen gün ona bira daha tutuldum. Dut yemiş bülbül gibiydim kıza söylemeye çekiniyor başkaları bilsin istemiyordum. Annem ve babam dahildi... Odamdan çıkmıyor bütün gün müzik dinliyordum. Hayata ve derslere ilgim azalmıştı yalnızca onu düşünüyordum.

Bir akşam yemeğinin sonunda babam Hangimi önce anlatacak diye sordu.

Neyi dedim.

Aşk hikayesini.

Ne hikayesi ya dedim anlatmak istemeyerek.

Annem güldü. Anlatmak istemediğin aşk hikayesini Erdem dedi. Artık vakti geldi. Sen de anlatacaksın biz de anlatacağız. Hangimiz önce anlatsın

Siz anlatın dedim.

Ama sonra sen de anlatacaksın. Söz mü

Neden

Çünkü gerçek bir aşk hikayesi ancak başka bir gerçek aşk hikayesi karşılığında anlatılır. Yoksa yazık olur.

Peki benim gerçekten aşık olduğumu nereden anladınız
Arife tarif gerekme Erdem. Biz aşkı da seni de biliyoruz.
Peki söz veriyorum. Önce siz anlatın sonra ben anlatacağım dedim.
Bana baştan sona anlattılar. Ağzım açık dinledim. Duyduklarıma inanamadım ve bana neden hepsini anlatmadıklarını anladım.

Bir aşk anlatılamıyorsa gerçektir.

Dayımı bir daha hiç görmemişler ama zaman zaman sesini işittiklerini söylediler. Ayrıca beni çok sevdiğini ben onu göremesem de zaman zaman beni gönneye geldiğini ve geri döndüğünü her nasılsa biliyorlardı. Onu sık sık anarlardı ama bazen de Galiba burada derlerdi. Dayımı görmeseler bile gelince hissediyorlardı. Dayımı mezarlıkta uğurladıktan sonra bir daha görmemişler ama başka türlü karşılıklarına çıkmış.

Mesela düğünlerine yanlışlıkla Erdem Nakliyat yazılı bir çelenk gelmiş. Bir şirket açılışı için gönderilen çelengi yanlışlıkla düğün salonuna gerinmişler. Mesela annem hamileyken bir çocuk gelip kamını okşamış Erkek olursa bebeğe benim adımlı verin olur mu demiş. Annem Adın ne diye sormuş. Çocuk Erdem demiş. Dayım gitmişti ama adı yaşıyordu.

Annem ve babam aşklarını şarkılara dökmem için müzisyen olmamı istemişlerdi. Büyüdüm ve iyi bir müzisyen oldum. Onları mahcup etmedim. Bana ilk notaları aile dostumuz Cem amcam öğretti. Annem ve babamın düğününde şarkı söylemiş. Bir gün kendi düğünümde birlikte çalıp söyleyeceğiz.

Şimdi iyi bir müzisyenim ama onların aşkı olmasa bu kadar duygulu çalamazdım. Zorlandığım tek şey geçiş taksimleri idi. Ne zaman ki adını taşıdığım dayımın onların aşkı için yaptığını anladım o zaman ara taksimlerini mükemmel şekilde yapar oldum. Onlar Acemi Aşk Makamından Hakiki Aşk Makamına geçişte bir ara taksime ihtiyaç duyuyorlardı. Kulaklarını ve ruhlarını buna hazırlamaları için o geçiş şarttı. Aşkın iki ayrı makamı arasında bocalıyorlardı. Bir türlü ara taksimi yapamıyorlardı ve Erdem dayım onların bunu başarmalarını sağladı. Hayatın katmanları arasında uyumla geçmeyi öğretti. Yani o ara taksim dayım oldu. Şimdi onun aşk için yaptığını ben aşka yapıyorum. Çünkü aşk yaralar... Şiir kanatır... Şarkılar sarar...

Ben annemle babamın aşkını besteledim hep onların aşkıyla şarkılar söyledim sonra bu aşkı bir de yazmak istedim. Bu aşk küçük yaşta ölen dayım olmadan anlatılamazdı. Tüm bu okuduklarınız annem ve babamın bana anlattıklarından ve anılarını yazdıkları günlüklerden derlendi.

Annemle babamın aşkını onları tanıyanlardan da dinlemiştim. Bunlardan bazıları toprak oldu. Mesela Necdet dede... Çiçekçi Necdet dedenin gaipten kimleri gördüğünü bir tek babam biliyordu ve bana asla söylemedi. Sorduğumdaysa Anlatılamaz bir hikaye ancak anlatılamaz başka bir hikaye karşılığında anlatılır. Senin böyle bir hikayen var mı derdi ben de susar kalırım. Meyvesi olduğum aşk hikayesinden geriye sır olarak hir tek o kaldı. Çiçek almayanların çiçekçisi Necdet...

*Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşınması Zorunlu Değildir.*

.....SON.....

Buraya Yükledeğim EBookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız.

Aksi Taktirde Kitabın Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı Zarardan Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacaktır.

Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabı Beğenirseniz

Kitapçılardan Almanızı Ya Da EBuy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.

Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabı Almanız İçindir.

Benim Bu Kitaplar Da Herhangi Bir Çıkarım Ya Da Herhangi Bir Kuruluşa Zarar Verme Amacım

Yoktur.

Bu Yüzden EBookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz. Daha Sonrası

Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.

1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı

2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız %30 Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi

3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur

4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktayım Diyorsanız

Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz

5)İnternet Sitemizde Değişik İstedğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne Yazmanızı

Tavsiye Ederiz

Bu Kitap Bizzat Benim Tarafımdan **By-Igloo** Tarafından
www.CepSitesi.Net - www.MobilMp3.Net - www.ChatCep.Com - www.İzleCep.Com

Siteleri İçin Hazırlanmıştır. EBook Ta Kimseyi Kendime Rakip Olarak Görmem
Bizzat Kendim Orjinalinden Tarayıp Ebook Haline Getirdim Lütfen Emeğe Saygı Gösterin.
Gösterinki Ben Ve Benim Gibi İnsanlar Sizlerden Aldığı Enerji İle Daha İyi İşler
Yapabilsin. Herkese Saygılarımı Sunarım .

Sizlerde Çalışmalarımın Devamını İstiyorsanız Emeğe Saygı Duyunuz Ve Paylaşımı
Gerçek **Adreslerinden Takip Ediniz.**

Not Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki
Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin.

Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi YönetimeBildirin

Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.

By-Igloo www.CepSitesi.Net

YARALI

BAZI YARALAR SARDIKÇA KANAR

Artık hatırlanmaya değecek kadar bile kalmadın. Seni unutmak hakkım! Unutkan biri değilimdir ama sen bende hatırlanacak hiçbir şey bırakmadın. Benim unutulmuşum olmak bile güzeldir, bil. Aşk mı? Aramızda kaldı; içimizde değil...

Yanlış aşkta doğru aranmaz. Ama yine de oku istiyorum. Cümlelerimde gizlenmiş duygudan ne anladığını benim nasıl yazdığım değil, senin nasıl okuduğun belirler.

'Kör müydü gözlerin, nasıl göremedin' diye sordular senden sonra. Kör değildim. Ve hayatımda en çok iki kere parlamıştı gözlerim. Birincisi seni ilk gördüğüm, ikincisi giderken ardından baktığım gün. İlkinde aşkın ışığından, ikincisinde gözyaşlarımdan... O iki anın arasındaysa hep kapalıydı gözlerim. Aşkına inandığımdan.

Kör değildim, sadece güvenmiştim!

Not: Bugün seni düşünmeden yaşayabilmeyi başardığım ilk gün. Hadi topla seni benden. Kalbim seni uğurluyor. Al bu yara sende kalsın. Artık beni acıtmıyor.

₺ 20.00

www.destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

www.destekdukkani.com

Kitap ve aksesuar satıp sitesi